

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Octubre 2013· núm. 154 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

JO DON SUPORT A LA VAGA DE DOCENTS

Pels meus fills, pels meus pares, pels meus germans, pels meus veïns, pels meus amics, pel meu poble, per la meva cultura, per la meva llengua, pel meu passat, i sobretot pel nostre futur

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 154 · Octubre 2013 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

JO DON SUPORT A LA VAGA DE DOCENTS

Pels meus fills, pels meus pares, pels meus germans, pels meus veïns, pels meus amics, pel meu poble, per la meva cultura, per la meva llengua, pel meu passat, i sobretot pel nostre futur

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS
Camí de Son Rapinya, s/n - Centre “Los Almendros”, 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d’Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d’Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d’Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

Fora màfia, hola democràcia

La Confederació General del Treball (CGT) reitera la seva crida a les treballadores i treballadors a participar en les mobilitzacions convocades en defensa dels drets socials i laborals.

A seguir denunciant el règim il·legítim imposat per l’aliança de les grans entitats financeres, la denominada troica (FMI, BCE i UE) i els governs de la UE, la ineludible conseqüència de la qual és un règim de màfies, un sistema fallit i intrínsecament corrupte com el que estem patint.

Aquest règim de màfies es concreta a l’Estat espanyol en el Projecte de Llei dels Pressupostos Generals de l’Estat per a 2014, presentat pel govern de Mariano Rajoy. El Govern espanyol proposa que les pensions pugin un 0,25%, el mínim previst, de tal manera que nou milions de pensionistes perdran poder adquisitiu. Preveu que la taxa d’atur pràcticament no baixi el 2014, del 26,7% al 25,9%. Retalla un 35% en Sanitat, Serveis Socials i Igualtat.

Dota de menys recursos l’ajuda als desocupats, en l’actualitat el 35% no rep cap tipus d’ajuda.

Novament congela els salaris dels funcionaris i empleats públics. Retalla un 7% en Educació Secundària i en FP. Els recursos per a I+D+I són similars als de 2002.

Al mateix temps que assistim a l’amenaça d’aquestes noves polítiques antisocials del govern del PP, la realitat actual a l’Estat espanyol és la dels 6 milions de persones aturades, la pèrdua massiva de drets laborals i socials, els desnonaments i l’especulació amb l’habitatge, les retallades en els serveis socials i en les pensions, el desmantellament i la venda de la sanitat i l’educació pública...

Des de la CGT entenem que només la mobilització de la classe treballadora i del poble en general pot tirar a baix les mesures antisocials que el Govern espanyol pretén portar a terme, i que d’aprovar-se només serviran per a agreujar la situació d’emergència social en la qual viu una part cada vegada més important de la població.

Són temps de rebel·lia, són temps de lluita, són temps d’autogestió...

“En lo banquet del món, avui l’obrer hi cap.
Los trobadors pregonen, les glòries del treball.
Progrés, virtut i amor és nostre lema sant.
Soldats són de la indústria, soldats som de la pau”
Josep Anselm Clavé, “La Maquinista”

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L’amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

>> Agurrelg

TEMA DEL MES

Els i les docents de les Illes ens han donat una lliçó de lluita i mobilització social. A Catalunya també hi ha convocades mobilitzacions. Necessiten el nostre suport, perquè la lluita del sector educatiu és la lluita de tots i totes.

L'ensenyament en lluita, a les Illes i a Catalunya

En defensa de l'educació pública, contra la LOMCE, la LEC, el TIL i les retallades

El 16 de setembre s'iniciava a les Illes Balears una vaga indefinida contra el decret de trilingüísme del govern Bauzà anomenat TIL (Tractament Integral de Llengües), una vaga del sector educatiu que es va iniciar amb un seguiment altíssim del 90% i que malgrat tot es va anar mantenint en uns índexs superiors al 50%. Una vaga que, més enllà de la defensa de l'educació pública i el català, es va anar estenent fins a convertir-se en una vaga social, en una canalització del malestar general provocat per l'autoritarisme i la prepotència del govern balear, tal com es va visualitzar en les multitudinàries manifestacions del 29 de setembre amb més de 100.000 persones, 90.000 d'elles a Palma, una històrica manifestació que deixarà petjada, o en les aportacions populars a la caixa de resistència.

Després de tres setmanes de vaga indefinida però, el desgast que provoca una mobilització d'aquest tipus i l'immobilisme del govern Bauzà, van portar a l'Assemblea de Docents a replentejar-se la situació acordant suspendre la vaga i iniciar les classes el 7 d'octubre. Malgrat tot, la lluita continua, la possibilitat de reprendre la vaga quan es cregui oportú es manté i es planteja la insubmissió al TIL com la nova forma de lluita.

I pel que fa a Catalunya, el curs també comença amb mobilitzacions: concentracions davant les seus del PP el 10 d'ocubre, acampades el 18 d'octubre, vaga general del sector el 24 d'octubre i la intenció de preparar un pla de mobilitzacions per als propers mesos.

La Vaga dels mestres, la nostra Vaga

Pep Juárez
Secretari General CGT Balears

Els mestres i professors de les nostres Illes estan donant en aquests dies la millor lliçó de les seves vides. I l'estan impartint fora de les aules: al carrer, en les assemblees, en la seva vida quotidiana, alterada per un conflicte que no han provocat i que ningú desitjaria, però al que s'han vist abocats per l'estultícia d'els qui ens mal-governen. El binomi ultradretà de Bauzà-Delgado ("botiflers i mala bava", que dirien els d'Al Tall) creient que la seva majoria absoluta en unes institucions desprestigiades els donen patent de cors, intenten aniquilar l'ensenyament públic, com a titelles de Wert-Rajoy i, de pas, despullar la llengua catalana del seu paper vehicular en l'ensenyament, reduint-la a nivells subalterns, col·loquials o folklòrics. Però la Vaga indefinida del sector educatiu de les Balears i Pitiüses ha agafat a més d'un amb el peu canviat. I més si tenim en compte que l'última vaga estatal del personal docent, el 22 de maig de l'any passat, no va ser convocada a les Illes, inexplicablement, pels sindicats amb implantació en el sector. De fet, l'acció més notòria d'aquell dia, amb diferència, va ser l'ocupació pacífica de la Conselleria d'Educació per part d'un grup d'estudiants, que encara estan encausats per una suposada violència que ells no van protagonitzar (més aviat al contrari, van ser víctimes de l'agressió d'una funcionaria). Aquest encausament no és un fet aïllat, ja que estem veient, en els darrers temps, l'increment d'episodis de repressió policial i judicial, especialment cap al jovent.

Què ha passat, doncs, en el sector educatiu? La principal clau, sens dubte, ha estat el naixement i consolidació d'un moviment assembleari, que es va iniciar abans de l'estiu. La democràcia directa emmarcada en l'Assemblea de Docents ha motivat la participació massiva del professorat i ha obligat a la resta del món educatiu a seguir un guió fins ara inèdit. Ha estat decisiva perquè es produís la unanimitat sindical de la convocatòria, s'ha guanyat la credibilitat i simpatia de la societat illenca, i el decisiu suport de les mares i els pares d'alumnes, a través de les seves federacions i associacions.

La convocatòria unànime de la Vaga Indefinida ha estat la millor resposta a les agressions de calibre gruixut que està sofrint l'educació pública (retallades excloents, LOMQE, Llei de beques, TIL, etc.). Una Vaga, que va anar creixent i consolidant-se, més enllà de l'absurda guerra de xifres, gràcies a l'augment de la solidaritat entre els diversos àmbits socials de les Illes. També pels actes de suport, especialment des dels altres Països Catalans, però que també els produïts en altres llocs de l'estat espanyol. L'eina de la Caixa de Resistència també s'ha consolidat com a instrument vital de suport de la Vaga. Tot això li donava força i potencial, i va fer pensar que guanyar-la estava més a prop cada dia que passava.

Els mestres i professors han agafat la responsabilitat, avui a les nostres Illes, d'encapçalar la lluita social. Una lluita social associada a moltes altres lluites, que es veuran afavorides si aquesta es guanya. Ha arribat el moment en què, juntament amb la resta de la comunitat educativa, rebin tot el suport del conjunt de la societat illenca. Perquè els nostres docents no poden carregar indefinidament amb el desgast personal i el sacrifici econòmic d'una lluita que, al cap i a la fi, és de totes i tots nosaltres. Per això és necessari multiplicar la solidaritat, nodrint el compte de la Caixa de Resistència: 2056-0009-74-4102003418 de Caixa Colonya (a nom de l'Obra Cultural Balear). També cal sortir al carrer a les manifestacions i mobilitzacions que es van convocant. Les multitudinàries manifestacions unitàries convocades en totes les Illes el 29 de setembre van ser un clam massiu per l'educació pública de qualitat, igualitària i per formar persones lliures.

Però cal estendre el conflicte més enllà de l'àmbit educatiu, perquè la lluita dels docents és transversal. Perquè està relacionada (i tant!) amb el conjunt de la lluita social, perquè és la lluita pel futur de tots. Hem de seguir el seu exemple, fer un pas endavant i pensar seriosament en la convocatòria d'una Vaga General en l'àmbit de les Illes, per l'educació pública i per tots els altres drets socials. Raons tenim a vessar. Els nostres mestres i professors ens han mostrat el camí, i ens conviden a recórrer-ho. Estarem a la seva altura?

CGT amb l'Assemblea de Docents de les Illes

CGT Balears

El 13 de setembre començava el curs escolar a les Illes Balears i Pitiüses però no va ser un dia d'inici de curs normal. Degut a una inseguretat burocràtica, aquell dia no començava l'anunciada Vaga Indefinida al sector educatiu, però sí que ho feia dilluns dia 16. Des de CGT Balears hem mostrat i comunicat la nostra total adhesió a aquesta Vaga, així com també a l'imparable procés assembleari que esdevé el motor principal d'aquesta lluita.

Una lluita per un model educatiu públic i de qualitat i, per tant, frontalment oposat als projectes elitistes, excloents, mercantilistes i aberrants del govern de Rajoy i Wert, com la LOMQE i la llei de beques, entre d'altres. Però també contra la implantació de l'anomenat TIL (Tractament Integral de Llengües). Un projecte irracional i inviable del govern regional de Bauzá que, farcit d'ignorància, prepotència i autoodi, intenta implantar sense el més mínim sentit de la realitat ni del ridícul.

Però aquesta Vaga, que ha estat i és un clam, que s'ha eixamplat i enfortit a cada dia que passava, no és només una lluita per un model educatiu per formar persones lliures en una societat lliure, i en contra dels projectes dels governs espanyol i balear en matèria educativa. També és l'expressió més potent de la lluita social a les nostres Illes en l'actualitat. Una lluita social transversal, polièdrica, i de la qual els docents i tota la comunitat educativa de les Illes té, avui, la responsabilitat d'encapçalar.

Per això, des de tota la societat hem de recolzar la lluita dels mestres. La lluita per una educació pública i de qualitat està i s'ha d'entendre íntimament lligada a les altres lluites: per una sanitat pública universal i de qualitat, pels serveis públics, per un model social igualitari, pels drets i les llibertats personals i col·lectives, pel repartiment del treball i de la riquesa, per una democràcia directa i participativa i, en definitiva, per una altra societat, lliure i amb futur.

L'Assemblea de Docents va posar en marxa la Caixa de Resistència, una peça vital per a l'èxit de la lluita. El número de compte que es fa servir en Caixa Colonya és el següent: 2056-0009-74-4102003418, on podeu fer les vostres aportacions.

L'ensenyament en lluita, a les Illes i a Catalunya

CGT Ensenyament crida a la vaga del 24 d'octubre

Cal un pla de lluita que doni continuïtat a les mobilitzacions contra la LOMCE, l'aplicació de la LEC, les retallades i els pressupostos del 2014

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/

La vaga del 24 d'octubre i la marxa a Madrid del 9 de novembre

La Plataforma Estatal en defensa de la Escuela Pública (CEAPA, CCOO, STEs, UGT, CGT, SE, FMRP…) ha plantejat un calendari de mobilitzacions contra la LOMCE i les retallades a l'ensenyament públic consistent en: una consulta ciutadana sobre les retallades i el projecte de llei del PP, una vaga general del sector educatiu pel 24 d'octubre i una marxa a Madrid el 9 de novembre. Cal tenir en compte que aquestes són les dates en les quals està previst el tràmit parlamentari de la LOMCE en el Congreso de los Diputados.

Des de CGT Ensenyament hem d'aclarir que la metodologia i les formes de plantejar aquest calendari no són del nostre grat. Com sempre, haguéssim desitjat un procés molt més participatiu i des de la base. No obstant, la dimensió de les agressions a les quals està sotmès l'ensenyament públic (des de l'escola bressol a la universitat) ens obliga a donar respostes i a treballar per tal que siguin contundents i continuades.

A nivell de Catalunya USTEC-STEs, CCOO i CGT ens hem sumat a la vaga estatal d'educació del 24 d'octubre contra la implantació de la LOMCE, el desplegament d'alguns decrets de la LEC i les retallades i hem convocat manifestacions a les quatre capitals catalanes. També una assemblea de treballadors del sector pel 29 d'octubre, per decidir com donar continuïtat a la lluita.

La vaga indefinida a Ses Illes

La vaga del sector educatiu a les Illes Balears n'és un exemple molt concret. La solidaritat i el suport econòmic que han rebut des d'altres territoris són una mostra de la consideració que aquesta lluita està tenint entre els i les docents i altres sectors de la societat. El compromís de bona part de la societat balear i, més concretament, de les associacions de mares i pares donen encara més força a una lluita que el Govern Balear tracta de titllar d'elitista i corporativa.

La proposta i l'acció no és nova; ja es va intentar en cursos anteriors a Madrid o Catalunya amb sort desigual. En aquest cas, el moviment de base i assembleari ha arribat a uns nivells de conscienciació, dignitat i massivitat que ha fet possible una resposta contundent i continuada. Fora bona la reflexió autocrítica d'algunes organitzacions sindicals!

També cal dir que mobilitzar-nos a la resta de l'Estat és la millor solidaritat que podem aportar.

Propostes de CGT Ensenyament arran la vaga del 24 d'octubre

- Consensuar un pla de lluita més ampli, que no es lligui únicament a la LOMCE (tot i reconèixer la seva importància), també a les retallades i als pressupostos generals de l'Estat i de la Generalitat per a l'any vinent, així com a les concrecions de la LEC (decret de plantilles).
- Impulsar els mecanismes assemblearis i de base (assemblees de centres, de zones, coordinadora de zones, assemblees de facultats, assemblees generals...) que donin força a la vaga i discuteixin i plantegin dinàmiques de mobilització i de continuïtat
- Treballar per a la màxima unitat sindical possible i amb el major compromís i suport d'altres sectors del món educatiu i de la ciutadania.

Per què cal anar més enllà del tràmit parlamentari de la LOMCE?

Perquè, tot i la gravetat i perill d'aquest projecte de contareforma educativa, el dia a dia ens confirma que les retallades continuen i això suposa més degradació d'un servei públic de primera necessitat (més alumnes amb menys docents, disminució de les depeses i de les beques, minva del personal de suport...) més precarització laboral i econòmica de bona part del professorat i del personal de suport i d'administració i serveis, pitjors condicions laborals en general, jerarquització de la gestió i del personal...

Perquè els projectes de pressupostos generals de l'Estat i de la Generalitat suposaran una nova queixalada per a la despesa social i, com a conseqüència, per a l'educació pública i per a l'economia dels i de les treballadores de l'educació (de fet, ja coneixem l'avançament que els i les treballadores públiques de Catalunya no cobrarem una de les pagues addicionals)

CGT Ensenyament encoratgem al professorat i al personal de suport i d'administració i serveis de l'ensenyament públic català a fer seves la vaga del 24 d'octubre i la marxa a Madrid del 9 de novembre. Però, de manera activa, amb assemblees en els seus llocs de treball, en les seves zones o facultats... amb extensió de la problemàtica i de la lluita a d'altres sectors públics, als barris i localitats...

CGT Ensenyament també cridem a discutir i acordar la continuïtat de les mobilitzacions, amb un pla de lluita concret, per continuar oposant-nos als plans actuals i futurs de les administracions. I, especialment, contra els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2014.

Vaga de docents a les Illes: com més curt ens lliguin, més perill tindran

Jordi Martí Font

Iés clar que el Govern Balear no pensa retirar el Tractat Integrat de Llengües (TIL), "per molt que cridin al carrer", diuen. Només faltaria que un govern democràticament elegit es deixés intimidar per una colla d'antidemòcrates que l'han desafiat i l'han posat en qüestió. Ni ara ni mai. Si el Govern canviés d'opinió per aquesta colla de cridaners, a on seria la democràcia? A on seria la representativitat que atorguen les urnes? Si per una protesta al carrer d'una colla de sindicalistes i de dropos catalanistes tot el pla de govern d'un Govern com el balear s'hagués de replantejar, a on aniríem a parar?

Que els ho vagin a preguntar a la seva colla de companys de partit (i dels seus suposats oponents del PSOE) que van veure's obligats a acabar amb el servei militar obligatori, amb la mili, fa anys. I no perquè aquest fos el seu "programa" sinó perquè la pressió social així ho va dictaminar. Que els ho diguin als militars que manaven damunt la vida de tots els joves mascles del seu estat i d'un dia per l'altre van passar a manar només sobre la colla de ximples que continuaven volent ser militars. O que preguntin a Pujol i a Aznar, a Felip Puig i a Arias Cañete què en queda d'aquell Pla Hidrològic Nacional que calia imposar fos com fos a les Terres de l'Ebre...

Que els preguntin com s'ho van fer per canviar d'opinió i que en prenguin nota, perquè aquesta vaga va camí de guanyar-se. I això que només és al seu començament. Perquè és una vaga per la dignitat, en defensa de les bases d'una societat que directament s'ha vist agredida en la seva part més íntima: les condicions de fer feina a l'escola, les condicions de l'ensenyament i la mateixa subsistència de la llengua minoritzada que a les Illes Balears i les Pitiüses es parla, el català, en totes les seves formes possibles, però negat per qui només vol fer-lo desaparèixer.

El president de les Illes, José Ramón Bauzá, com Artur Mas al Principat i Alberto Fabra al País Valencià, han acceptat el deute amb el Banc Central Europeu, han acceptat pagar-lo després de rescatar amb diners europeus la banca de la maneta del seu amic Mariano Rajoy. A això es dediquen aquests polítics. I evidentment ara no tenen diners ni per a la sanitat, ni per a l'escola. Per això ens retallen tot l'imaginable, per això ens deixen sense vetlladores, sense professores, sense mestres, amb quantitats d'alumnes a cada classe impossibles de gestionar... Contra tot això fan vaga a les Illes. Contra tot això i contra el decret trilingüe que darrere d'una suposada defensa de l'ensenyament en anglès el que fa és posar el català a la picota.

Són llestos aquests governants, llestos però ximples alhora. No saben encara ara que com més curt ens lliguin més perill tindran. I avui, les mossegades de les Illes les hem de donar totes i tots, perquè no volem retallades ni socials ni retallades lingüístiques. Perquè defensem el dret a existir i ells (Bauzá, Mas, Fabra i Rajoy) ens el neguen.

Som aquí per defensar la llengua que ens agermana, a tots els Països Catalans, però som aquí també en defensa de l'escola pública, per tirar enrere les retallades, per una educació pública de qualitat.

** Jordi Martí Font és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament, activista social i afiliat a la CGT de Tarragona.*

L'ensenyament en lluita, a les Illes i a Catalunya

I així comença el curs 2013-14: Prou Retallades! Ni LEC Ni LOMCE!

Federació d'Ensenyament CGT
Catalunya
http://cgtense.pangea.org/

Iniciem un curs més amb l'amenaça de lleis i resolucions que ataquen l'educació pública des de diferents fronts. Amb objectius comuns de fons en política educativa, el ministre Wert i la consellera Rigau aprofiten la justificació de la pseudocrisi i els retrets mutus per al final acabar castigant amb més retallades el sector públic: sanitat i educació especialment.
Tant els plantejaments de la LOMCE com del desplegament de la LEC, o les mesures restrictives que s'estan aplicant a l'empara de «superar la greu situació econòmica» pretenen dissenyar una educació pública desmantellada a cop de privatització i degradació de les condicions laborals dels docents i la supressió de la democràcia en els centres.

- **20.000 alumnes més amb el mateix professorat**, amb les conseqüents repercussions en detriment de les nostre condicions de treball i de l'atenció a l'alumnat.
- **El professorat interí substitut continua essent el col·lectiu més directament afectat** amb l'increment de la precarietat laboral o la pèrdua de substitucions durant el curs. Jubilacions sense cobrir i adjudicacions de mitges jornades que seran nomenades el 9 i 10 de setembre per començar el 12 i així fer borsa per les retallades. Jornades de treball inferiors a la dels titulars (amb la conseqüent reducció salarial) que finalitzaran a 30 de juny per estalviar a més haver de pagar el juliol i el mes de vacances. Dificultats per treballar i sota condicions d'ETT quan el decret de plantilles entri en vigor.
- **Més Retallades:** Amb els diners que ens prenen a compte de no cobrir substitucions, amb la precarització que els imposen i la paga addicional (juny la meitat i desembre ens espera l'altra per fer la reducció del 7% que van votar CiU i ERC) no en tenen prou. Mas Colelll ens diu que calen més retallades per cobrir el dèficit d'aquí a final d'any. El finançament de la Generalitat i les diferencies de percentatge de dèficit amb el govern central continuen sent l'argument que guia les tisores de Rigau pel que considera: «ajustaments conjunturals en educació».
Està clar que la pròrroga dels Pressupostos i la regulació d'altre mesures contributives no ens lliurarà com diu el govern de CiU-ERC de més retallades. La diferència de dèficit que tenen amb Madrid i el deute pendent encara de 800 milions, fan evident que no tindran prou amb el robatori dels nostres salaris en la paga addicional ni en les retallades en les despeses públiques, i que per tant encara voldran més perquè els quadrin els comptes.
I pel 2014 tornen a dir que hauran d'aplicar altre cop retallades, també dels nostres sous. El que ens van presentar com un sacrifici puntual per part del empleats públics, es transforma així en una mesura permanent mentre l'evolució dels mercats (banca, sector privat, ..) no vegin engreixats els seus beneficis. És el recurs més fàcil i com que no hi ha reacció per part dels grans sindicats del sector, també la més fàcil de prendre.
- **Ni LEC ni LOMCE**: La LOMCE preveu el seu tram final per a la seva aprovació definitiva i per establir el calendari d'aplicació, malgrat el gran rebuig que manté la comunitat educativa. Mentre, es desenvolupa al compàs la que va servir d'inspiració, la LEC, ara amb el decret de «plantilles» i provisió de llocs docents. Un model jerarquitzador que imitant l'empresa privada, permet les direccions dels centres la configuració dels llocs de treball de manera arbitrària i «digital», amb les conseqüents repercussions sobre les relacions laborals i la pèrdua progressiva de participació per part del claustre.

Des de CGT fem una crida a tot el professorat i organitzacions en defensa de l'educació pública a través de les diverses assemblees i zones, per debatre als centres de treball de la mà de pares, mares i estudiants, tot un pla de mobilització necessari per frenar el conjunt de constants retallades i lleis que les acompanyen.

Convocatòries de l'Assemblea Groga pel sector de l'ensenyament

Assemblea Groga
http://assembleagroga.info/

El 10 d'octubre davant les seus del PP, el 18 acampada a Plaça Catalunya (Bcn) i el 24 a la vaga.

A la comunitat educativa fa temps que hi ha una sensació de la necessitat d'un canvi, existeix un sentiment de que cal avançar cap a un moviment més coordinat, on les plataformes locals siguin capaces de portar endavant lluites comunes des de bressol a universitat.
Durant l'assemblea groga va quedar clar que cal bastir entre totes una estratègia comuna per fer front a la privatització, precarització, retallades i involució pedagògiques fetes llei. Com són, la LOMCE, la LEC, al llei de reforma de les administracions locals (que amenaça la continuïtat dels serveis municipals públics educatius), el pla Bolonya, etc…
Així com assemblea groga, punt de trobada d'activistes de tota la comunitat educativa apostem per la mobilització sostinguda, unitària i autoorganitzada des de la base.
Juntament amb altres assemblees, plataformes i organitzacions llencem aquesta proposta de mobilització per l'octubre:
- El dia 10 d'octubre a les 19h anem a les seus del PP a mostrar el nostre rebuig a la LOMCE.
- Del 18 al 20 proposem acampades per començar a elaborar una plataforma reivindicativa des de bressol a universitat on quedi per escrit l'escola que volem i també com ho volem aconseguir (cal començar a preparar una vaga indefinida fins a guanyar).
- El dia 24 d'octubre aprofitarem la vaga educativa com a moment d'obertura política per realitzar accions, piquets i assemblees en finalitzar les manifestacions.

Per una educació pública sense retallades, democràtica, inclusiva, laica, en català i per al poble.!

Manifest de la vaga general d'educació del 24 d'octubre

USTEC-STEs, CCOO i CGT

El ministre d'Educació Jose Ignacio Wert amb la majoria absoluta del PP està tramitant la LOMCE. Una Llei que, a més de torpedinar el sistema d'immersió lingüística, amb l'excusa que millorarà l'educació, reforma tant els estudis i la seva avaluació com l'organització del centre minvant la participació i representació dels claustres i consells escolars i dipositant-les en la construcció d'una figura de direcció molt més jeràrquica, autoritària i gerencial.
A Catalunya el Govern està escanyant els serveis públics amb uns pressupostos i polítiques de retallades sense aturador. A més, ja ha anunciat que en els propers pressupostos tornarà a eliminar una paga extra a tota persona empleada pública, fent pagar als serveis públics i els seus treballadors/es els costos d'una crisi i d'un deute públic que en cap cas han provocat.En l'àmbit educatiu la Consellera d'educació Irene Rigau, a més d'aprofundir en la pèrdua de mestres, professorat i altre personal a les escoles i de no cobrir les substitucions fins dues setmanes després que es produeixin, aplica al personal substitut una reducció d'un 15% de jornada i sou. La Consellera, ja està desenvolupant molts aspectes de la LEC introduint una sèrie de decrets (de provisió i plantilles, autonomia, direcció, d'avaluació,...) que allunyen al claustre i la resta de la comunitat educativa de la participació i presa de decisions dels centres educatius i obliga a les direccions de centres públics a assumir unes responsabilitats que pertanyen a l'administració educativa. Tot plegat obre la porta a la discrecionalitat, provoca una gran desorganització en els centres educatius i crea les condicions per deteriorar una educació de qualitat a l'escola pública.

Plataforma de reivindicacions:

- Retirada de la LOMCE del parlament espanyol
- Aturada de l'aplicació de la LEC i retirada del decret de provisió i plantilles.
- Per uns pressupostos sense retallades: No a les retallades educatives i salarials per la recuperació de les condicions laborals i la defensa dels nostres llocs de treball. Substitucions des del 1r dia al 100%. Contractacions exclusives de mitja jornada i sencera amb el salari corresponent.
- Per la defensa de la immersió lingüística i de la llengua catalana

Per fer front a aquestes polítiques tant estatals com catalanes i perquè tenim dret a decidir l'educació que volem, els sindicats sotasignats convoquem a tot el personal dels centres educatius al debat en els centres i assemblees per a la participació en la VAGA general d'educació el 24 d'Octubre.
Considerem que aquesta jornada de vaga ha de ser el principi d'un pla de lluita contundent que, aturi el tràmit de la LOMCE, el desenvolupament de la LEC i els pressupostos de la Generalitat que volen aprovar, abans de final d'any.
Cal la participació del professorat en la decisió de convocatòries a través de consulta.
Així, la decisió del pla de lluita l'han de prendre els treballadors i treballadores de l'educació de Catalunya, per mitjà de les organitzacions representatives de les que es dotin. Per començar aquest procés a més de les mobilitzacions del dia de la vaga, els sindicats sotasignats convoquem també a assemblees de treballadors i treballadores el 29 d'octubre per les que treballarem perquè tinguin la màxima participació possible.
En defensa de l'ensenyament públic

TREBALL - ECONOMIA

Descobrir que el mercat capitalista és una gran estafa, és un pas previ i absolutament necessari per a situar-nos en l'obligació poli-ètica de relacionar-nos social, laboral i políticament d'altres maneres.

Manifest del sindicalisme de classe i alternatiu

Contra l'atur, la reforma laboral i la de les pensions, el camí és unificar les lluites cap a la vaga general

CGT, Co.Bas, Confederación Intersindical, Coordinadora Sindical de Clase, Intersindical de Aragón i Solidaridad Obrera

El Govern i la Patronal CEOE, al servei de la Troica (Comissió Europea, Banc Central Europeu i Fons Monetari Internacional), no ens han donat ni un dia de treva. Han aprofitat l'estiu per a fer-li un volt de rosca més a la Reforma Laboral i facilitar encara més els acomiadaments, els ERO i ERTO, continuant la seva política de contrarreformes econòmiques, mediambientals, privatització de serveis públics, les subrogacions incomplides, en un degoteig constant de pèrdua d'ocupacions, salaris i drets.

La falta de transparència, els casos de corrupció i un aixafador descrèdit social, caracteritzen un sistema apuntalat, a més de per la Troica, pel nucli dur del capitalisme espanyol (CEOE i Banca), i també amb la complicitat, per passiva o per activa, de la burocràcia sindical del sindicalisme institucional, que actuen en les empreses com els millors valedors de les signatures de ERO i ERTO, obstinats a desmuntar les lluites obreres, socials i populars, dividint-les i portant-les al desgast o a atzucacs, lligant de mans el descontentament de les i els treballadors, mentre negocien la continuïtat del Pacte Social que els permeti continuar amb els seus privilegis.

Si el govern no cau, si les polítiques econòmiques i antisocials no es deroguen, si les lluites no es guanyen, no és per falta de combativitat o de resposta de les treballadores i treballadors, dels moviments socials, del moviment estudiantil o dels sectors populars que es mobilitzen en defensa dels drets socials i les llibertats. La nostra principal debilitat és l'absència d'una clara referència de classe que sigui capaç d'unificar la lluita, de proposar una taula reivindicativa unitària i un pla d'acció comuna.

Les organitzacions sindicals i socials sotasignats, venim fent esforços per buscar aquesta unitat d'acció del sindicalisme de classe, i dels moviments socials, que ens permeti avançar i superar aquesta debilitat. La possibilitat i la necessitat de confluir es demostren en el carrer amb anteriors acords, convocatòries i manifestacions conjuntes com les de les vagues generals, vagues de consum, mobilitzant a desenes de milers de persones, disposades a plantar-li cara al Govern, al règim i al capitalisme; organitzant-se fora del control dels vells aparells polítics i sindicals que sostenen aquest sistema que ens està duent a la catàstrofe social i mediambiental.

Les recents mesures, aprovades el 3 d'agost de 2013 per a facilitar acomiadaments i ERO, impedint les reclamacions individuals; el projecte de reforma de les pensions; l'augment constant de l'atur i la precarització de l'ocupació, la baixada de salaris; l'onada d'acomiadaments en sanitat, educació, transport, serveis públics; els tincrements de taxes, noves mesures de privatització de l'educació i el desviament de fons a l'educació concertada, deixen fora de la Universitat i de la Formació Professional a desenes de milers d'estudiantes, mentre manen a l'emigració a qui ja van acabar les seves carreres… són mostres de que no s'aturaran en la guerra social que ens han declarat els governs de la Troica o qui aspiren a governar com titelles al seu servei i apliquen les mateixes polítiques des de les Comunitats i Ajuntaments on governen.

La situació s'ha tornat dramàtica per a milions de persones i el futur no augura més que l'aprofundiment en la misèria, pel que, més que mai, estem obligades a posar tot l'obstinació a unir les nostres forces per a formular un programa alternatiu a l'actual sistema capitalista que plantegi solucions reals per a la classe treballadora i els col·lectius socials més desfavorits i treballar per a unificar totes les lluites que ens permeti imposar-lo. La tasca és àrdua però, com hem demostrat en altres ocasions, les organitzacions del sindicalisme de classe i alternatiu i els moviments socials, tenim bases i voluntat suficient per a sumar esforços en aquesta obstinació de construir una referència de classe capaç d'enfrontar-se al govern i al sistema capitalista.

No acceptem que siguem les treballadores i treballadors, la majoria social del 99%, qui paguem els plats trencats d'aquesta estafa anomenada crisi que no hem generat, mentre els causants segueixen augmentant i duplicant els seus beneficis. Per això diem que LA CRISI LA PAGUIN ELS CAPITALISTES, els qui la van provocar, l'oligarquia financera i les grans empreses i multinacionals. Per això defensem que cal avançar cap a una altra societat i per a sortir de l'actual situació, en la perspectiva de superar les agudes contradiccions del sistema, proposem la necessitat de lluitar pel següent programa reivindicatiu:

CONTRA L'ATUR I LA POBRESA

Ni un acomiadament més. Pel repartiment del treball: reducció de la jornada sense reducció del salari. Jornada laboral de 35 hores i subsidi d'atur indefinit per a totes les persones en atur

EN DEFENSA DELS SALARIS

Salari Mínim Interprofessional digne, que cobreixi les necessitats bàsiques. Convenis col·lectius amb pujades salarials que mantinguin el poder adquisitiu.

CONTRA LES REFORMES LABORALS I ELS ERO

Derogació de la Reforma Laboral i de la reforma de les pensions. Restabliment del dret a la negociació col·lectiva. No als ERO´s i ERTO´s.

RECUPERACIÓ DEL QUE ÉS DE TOTS. PELS SERVEIS PÚBLICS

Derogació de totes les lleis que permeten i emparen les privatitzacions de béns i serveis públics. Reintegració al sector públic de totes les empreses, hospitals, col·legis i serveis privatitzats. En defensa de tots els serveis públics, de la sanitat pública, de l'educació pública, laica i de qualitat. Ni un euro més per a la privada. Desmantellament de la pujada de taxes universitària que converteix l'ensenyament superior en elitista.

NO AL PENSIONAZO

Reconeixement de les pensions com dret i no negoci. Jubilació als 60 anys i cap pensió per sota del Salari Mínim Interprofessional. Pel manteniment del poder adquisitiu després de tota una vida de treball.

PROU DE DESNONAMENTS, DE CASES SENSE GENT I GENT SENSE CASES

Prohibició de desnonaments i condonació del pagament de la hipoteca als desocupats i desocupades. Per un Parc Públic d'habitatges de lloguer social, sobre la base de l'expropiació als bancs i les grans immobiliàries de l'immens parc d'habitatges durant el pilotasso especulatiu i amb el qual avui segueixen especulant. Exigim de manera immediata el reconeixement de les Cases ocupades pels veïns, la fi dels vergonyosos talls de llum i aigua, legalitzant la seva ocupació en règim de lloguer social.

NO DEVEM, NO PAGUEM

No al pagament del deute. Ens neguem a seguir pagant el deute de banquers i especuladors amb la fam i la misèria del poble. Exigim la suspensió immediata del pagament del deute i una auditoria pública, així com la devolució dels fons regalats pel govern a la banca, caixes i grans empreses. Prohibició de sortida de fons monetaris a paradisos fiscals, intervenint els fons actualment existents. Eliminació de les SICAV. Reforma tributària perquè pagui més qui més té.

EXPROPIACIÓ DE LA BANCA I LES INDÚSTRIES CLAU

Per a posar tots els recursos econòmics al servei de les i els treballadors i el poble cal expropiar la banca i sectors estratègics de l'economia (sanitat, educació, transport, energia, indústria pesada, serveis socials i comunicació), revertint al sector públic els serveis públics privatitzats, amb control social i laboral.

PER LA REFORMA AGRÀRIA

En multitud de comarques, especialment d'Andalusia, el camp segueix en mans de terratinents i especuladors, mentre no hi ha treball i el poble passa fam. Defensem la urgència d'una profunda Reforma Agrària, impulsant les col·lectivitzacions en terres públiques, el cooperativisme agrari i la indústria de transformació alimentària.

FORA DE LA UNIÓ EUROPEA I L'EURO

Perquè ni és unió dels pobles d'Europa ni representa altra cosa que els interessos d'un nucli de banquers i multinacionals. Perquè l'entrada en ella es va fer a costa del desmantellament industrial i del camp, i la permanència en aquesta cova de lladres ens aboca a la misèria i a ser una semicolonia alemanya, francesa o nordamericana, com Grècia o Portugal. Diem fora de la Unió Europea, per una Europa de les i els treballadors i els pobles.

CONTRA LA REPRESSIÓ, EN DEFENSA DELS DRETS I LLIBERTATS

Davant la contínua política repressiva contra els activistes socials i sindicals, denunciem totes les mesures repressives i exigim el sobreseïment de tots els processos pendents per activitat sindical, política o social. Manifestem i reiterem el nostre compromís de suport al reconeixement els drets i llibertats que aquest reaccionari i imposat règim monàrquic nega. El nostre suport al dret de tots els pobles a l'autodeterminació.

PER LA SOLIDARITAT ENTRE ELS POBLES I LA SOSTENIBILITAT

Denunciem la miserable política dels governs imperialistes com l'espanyol, que es mouen, una vegada i una altra , entre el suport infame a les dictadures sanguinàries i les intervencions militars al servei dels seus interessos. Exigim la sortida de l'OTAN. Defensem la solidaritat internacional entre els pobles, una solidaritat que ha de posar fi a l'espoli que les multinacionals porten a terme i són la font de misèria de països i pobles que forcen a milions de persones a l'emigració massiva, que es deixen la vida en els reixats o les pasteres. Un espoli que explota els recursos naturals de manera irracional i destrueix el medi ambient i la necessària conservació de la naturalesa de cara a les generacions futures.

PER LA IGUALTAT

Exigim el manteniment de serveis públics suficients destinats a la cura i atenció a la dependència. Que es portin a terme mesures fermes i concretes per a impedir tota discriminació i assetjament laboral, especialment per raons de gènere. A igual treball, igual salari.

PER A LA TRANSICIÓ ECOLÒGICA I SOCIAL

Entenem que són cada vegada més necessàries les mesures de foment de la sobirania alimentària i la producció ecològicament responsable, així com de les formes jurídiques de propietat col·lectiva de les empreses per part de les i els treballadors. Demanem la paralització dels projectes d'explotació dels recursos naturals amb finalitats especulatives, irresponsables social i ambientalment, i rebutjats democràticament per les poblacions afectades (fracking, nuclear, mineria a cel obert, etc).

La crisi, un cercle asfixiant

Chema Berro

Faríem malament en plantejar-nos la crisi només com una situació econòmica de vaques flaques, curta, llarga o permanent, amb components objectius, sobretot quant a l'esgotament de recursos. Més aviat es representa com una espècie de cèrcol asfixiant d'injustícia radical, d'insensatesa perversa, de profunda inversió de l'ordre i d'indignitat. Un cèrcol que no va néixer el 2007, sinó que ve des de lluny i de temps enrere. Recordo un article d'Emilio Alba en el número 59 de Libre Pensamiento sobre la crisi alimentària, parlava de que l'entrada del capital financer en el sector havia implicat el que entre 2002 i 2008 el preu dels aliments bàsics es multipliqués 4, 5 o 6 vegades, suposant, naturalment, un considerable increment de la fam en el món. La nostra crisi, malgrat que ja havia esclatat la bombolla financera, no s'havia iniciat encara. Molt abans, des de quan?, l'occident ric, al que Espanya s'incorpora en els 70, assisteix impassible i cínic a la visió d'un món empobrit i arrasat. Hem viscut desplaçant els danys letals d'un sistema radicalment injust, ignorant-los, mirant cap a l'altre costat, adherits als nivells de consum i benestar del nostre model de desenvolupament i, a través d'ell, acceptant les cada dia majors exigències d'un capitalisme atroçment competitiu, necessitat de beneficis creixents.

Tampoc reaccionem quan aquests efectes es van anar acostant: Grècia es va quedar sola en la seva forta mobilització social contra el deute, contra l'empobriment vertiginós, contra les exigències antisocials del sarcasme dels rescats alliberats en el seu auxili. La "crisi" s'anava acostant, va començar a créixer l'atur, les retallades, les reformes... Aquest acostament, aquest fer-se palès hagués d'haver constituït per a les nostres societats i per a cadascuna de nosaltres una oportunitat. No sembla que ho estigui sent, tampoc sembla que ho vagi a ser. No és una qüestió de xifres: d'atur, de famílies sense recursos, de persones per sota del llindar de la pobresa, de desnonades... Una sola persona en aquestes condicions hagués d'haver estat suficient.

Del llunyà al proper i del petit al gran hem perdut capacitat de reacció, com si ens haguessin anat vacunant fent-nos immunes a les situacions d'injustícia, de desigualtat i de pobresa.

La realitat és que la riquesa s'acumula mentre la pobresa s'expandeix, el que és indignant. Però aquesta expansió de la pobresa es realitza molt desigualment, el que tampoc és compatible amb la dignitat.

Ambdues constitueixen el cèrcol. No és possible defensar les condicions laborals i salarials o oposar-se amb fermesa a un ERO o a l'enèsima Reforma Laboral amb gairebé sis milions de desocupats amatents a acceptar un treball en condicions pitjors de les establertes en la pitjor de les reformes. Amb un 25% de persones parades contra la seva voluntat i a la recerca de qualsevol treball en qualsevol condició és impossible fer sindicalisme per al 75% restant. Si es pogués, tampoc serviria per a recuperar la dignitat.

Sense combatre la desigual expansió de la pobresa difícilment ens oposarem a la concentració de la riquesa, per més que diguem que ho fem. La defensa d'interessos particulars, malgrat que per grupals es presentin com col·lectius, no serveix avui per a frenar el creixement de la desigualtat perquè no contribueix al repartiment, que solament pot impulsar-se atenent als sectors més perjudicats per la crisi, jerarquitzant els objectius i donant prioritat absoluta a les necessitats més bàsiques.

Sense posar l'atur com objectiu central del sindicalisme sempre estarem atrapats. I en la situació actual l'atur no es combat amb polítiques econòmiques expansives ni recessives, es combat repartint el treball existent. Posant aquest repartiment per sobre de qualsevol altra consideració. La reducció de la jornada (trenta hores setmanals?, menys encara?), i la seva traducció en els llocs de treball equiparables, hauria de ser objectiu preferent. Molt difícil, però imprescindible.

La desigual expansió de la pobresa és l'arma amb la qual ens combaten i dominen per a incrementar la seva riquesa. I ho seguiran fent mentre no siguem capaces d'establir un punt d'arrencada el més igualitari possible.

** Chema Berro és afiliat de CGT-Pamplona. Article publicat al núm. 264 del Rojo y Negro.*

Llocs de treball desnonats

Desiderio Martín

L'actual estructura del mercat de treball és producte de normes -lleis- generades i creades per persones molt concretes

Hauran mort les classes socials i s'haurà diluït la dependència de la relació salarial de la majoria social, i no ens hem assabentat? Serà per això que el capitalisme no necessiti en el sud d'Europa de milions i milions d'ocupacions? Des de la Comissió Europea se sosté que cal refundar el model de capitalisme sobre la base d'un nou model productiu, de formació professional-educacional i un ampli model de "protecció social". On es troba llavors la quadratura del cercle? Per què l'economia espanyola manté improductius a més de sis milions de persones?

L'explicació més política l'hem de buscar en el model de relacions laborals –i per tant socials–, imperant des de la meitat dels '70 fruit de l'adaptació a un capitalisme competitiu, globalitzat i modern: flexibilitat en la contractació individual i en la concertació col·lectiva, llibertat de donar per acabat el contracte de treball sense tutela judicial, i retallada de les polítiques protectores davant atur. És la famosa "flexiseguretat" del Tractat de Lisboa, avui rebregada autoritàriament en l'últim Pacte Fiscal.

A l'Estat espanyol, l'atur defineix el nostre mercat de treball, simbolitza la crisi econòmica i, a causa de la rapidesa en la destrucció d'ocupació, força la 'societat' a la perplexitat. L'atur impedeix, si més no, una mirada lúcida sobre les causes d'aquesta destrucció. D'aquí la incapacitat per a analitzar el perquè es va generar la mateixa quantitat d'ocupació en el període llarg de creixement –uns deu anys 98/07–, que ara s'ha destruït en aquests gairebé 6 anys de crisis-estafa.

Davant tal perplexitat i davant la seriosa deterioració de les condicions de vida, sobretot dels milions de persones que perden rendes salarials i rendes de protecció, les respostes que es configuren, totes elles, incideixen en una sola direcció: l'obligada i autoritària flexibilització del contracte, convertir al treballador en mer cost variable. No és sinó una manera de que actuï com mercaderia nua de drets, prenyada de "productivitat". I que les retallades de despesa social per a situacions d'atur i per al retir de la vida activa –les pensions– actuïn com variable depenent d'aquesta salarització primigènia.

L'actual estructura del mercat de treball no és producte de la "casualitat o de les conjuntures econòmiques". Tampoc ho és de les lleis del mercat reconvertides en lleis inexorables. És un producte de normes –lleis– generades i creades per persones molt concretes. Lleis aplicades amb "mà de ferro" per institucions de justícia i ordre –judicatures en tots els ordres: laboral, civil i penal–.

La constitució d'aquest ordre social en el terreny laboral s'expressa en els denominats "models de relacions laborals". Model de relacions laborals que ha assolit 'normalitzar' la impunitat dels responsables de la violència sistèmica més greu de les últimes dècades: la dels actes privats empresarials, siguin aquests públics, semi-públics, de Pymes o de multinacionals, que no només priven a milions de persones assalariades del seu estatut de treballador/a i de l'ocupació –i drets–, sinó que, alhora, els impedeix l'acció lliure de no treballar assalariadament. Doncs se'ls neguen rendes bàsiques o salari social suficient per a una vida digna i plena i, a més, se'ls despulla dels seus drets de ciutadania.

El debat fals sobre els "costos laborals i socials", sobre la plena "ocupació", eludeix l'origen del problema: empresaris, governs i sindicats majoritaris han construït, consentit i implantat totes les polítiques econòmiques i socials, basades en la reducció del preu del treball i la pèrdua de drets laborals, de llibertats sindicals i socials. El fals debat fa desaparèixer del debat social el veritable problema: el d'abolir, avui i aquí, el treball assalariat. La solució no és la plena ocupació, i molt menys ara que almenys una gran part de les consciències ha constatat les conseqüències mediambientals i en les maneres de relacionar-nos, de consumir-nos i de destruir-nos.

A més, el model capitalista no necessita de milions d'ocupacions que ell mateix ha desnonat, per a la recuperació de les seves taxes de benefici. Avui l'empresariat, els banquers, els seus economistes i els executius de qualsevol organisme, se saben per sobre de la justícia i la seva impunitat és gairebé total. D'això va aquest debat de l'ocupació avui.

** Desiderio Martín és membre del Gabinet Confederal d'Estudis de la CGT.*

Pensions: demografia o lluita de classes?

Juan Torres López

Els bancs i les grans companyies d'assegurances (els representants tenen àmplia majoria al grup de savis que va crear el govern perquè proporcionés les claus de la nova reforma) porten molts anys tractant de gestionar en profit propi el gran volum de fons que mouen les pensions públiques. Amb tanta liquiditat com la que fa servir la seguretat social es poden obtenir grans guanys en uns mercats financers com els d'avui dia, on les noves tecnologies permeten invertir amb rendibilitat a una velocitat de 250 milions de dòlars per segon.

Però les pensions públiques són un dret molt estimat per la població i un instrument que la gent sap que és el més eficaç per evitar la pobresa de la major part dels nostres majors: quantes persones guanyen prou com per estalviar amb el seu sol sou mentre treballen prou per viure amb dignitat quan es jubilen?

Per això els resulta tan complicat a bancs i assegurances aconseguir directament l'opció a la que realment aspiren, privatitzar les pensions públiques per a gestionar del tot. I per això és pel que han hagut de triar un camí intermedi, afeblir progressivament al sistema públic perquè la gent, temorosa que sigui insuficient per garantir una vellesa decent, tracti de cobrir-se les esquenes (que poden) estalviant en plans privats.

Per aconseguir-ho, l'estratègia seguida pels bancs i pels que defensen els seus interessos ha estat molt clara: espantar constantment a la població dient que d'aquí uns anys no es podran finançar les pensions públiques, així que el més raonable i previsor és justament això, estalviar en plans privats. I la convicció s'ha aconseguit divulgant fins a la sacietat un argument que aparentment és indiscutible: com cada vegada vivim més i hi ha més persones jubilades resulta que la factura a pagar per les pensions públiques serà tan cara en un futur pròxim que el sistema serà materialment insostenible .

Per tal de convèncer la gent d'aquesta idea dels bancs i companyies d'assegurances vénen finançant generosament a un bon nombre d'economistes que periòdicament presenten les seves previsions sempre de la mateixa manera. Amb gran cobertura mediàtica informen als quatre vents que dins de tants o quants anys la seguretat social tindrà un dèficit insuperable i que això col · lapsarà el sistema públic de pensions així que cal rebaixar-les, endarrerir l'edat de jubilació i, en suma, fer més difícil que realment serveixi de protecció suficient en la vellesa.

És molt significatiu que cap d'ells (he dit bé, cap) hagi encertat mai. Una cosa normal perquè els seus models són molt sofisticats però concebuts expressament per a "demostrar" el que estava establert per endavant per espantar: que hauria dèficit el 1990, el 1995, el 2000, 2005, 2010, 2030, 2060 .... I és veritablement sorprenent que els bancs i companyies d'assegurances hagin seguit pagant bona quantitat de milions a aquests mateixos autors tot i que no encertaven mai en les previsions per als anys als quals ja s'ha arribat. Un cas únic en els annals de la història: mai els bancs han mirat tan malament pels seus diners gastant en economistes que no encerten mai en les previsions que se li demanen.

El problema que amenaça a les pensions no és de naturalesa demogràfica, sinó que és un conflicte d'interessos entre grups socials, entre els de dalt i els de baix

Molt sorprenent llevat, és clar, que no busquin arguments científics i rigorosos sinó excuses per pressionar i tirar endavant la seva estratègia.

En tots aquests informes els arguments que donen per espantar la gent i aconseguir que el major nombre possible de persones surti corrent a subscriure plans d'estalvi privats són aparentment molt sofisticats i es presenten com l'últim crit del coneixement científic. Però en realitat són una manipulació grollera dels fets i del que de veritat sabem sobre les pensions i l'evolució dels sistemes de seguretat social.

En el llibre que Vicenç Navarro i hem publicat ("Lo que debes saber para que no te roben la pensión", publicat per Espasa) expliquem amb claredat la falsedat dels seus arguments. Recomano vivament que es llegeixi i difongui per poder explicar a la gent les mentides que ens estan dient. Però ara simplement vull esmentar la fal · làcia sobre la qual la majoria dels savis convocats pel govern estan basant les seves conclusions sobre la sostenibilitat del sistema.

Parteixen d'una idea també aparentment indiscutible: cal aconseguir que el sistema de pensions públiques sigui sostenible, és a dir, que les seves despeses no superin als ingressos perquè si no s'enfonsaria. I, per això, com he dit, l'únic que se'ls ocorre és rebaixar la quantia de les pensions. Una fal · làcia perquè equival a dir que perquè no baixin les pensions en el futur el que cal fer és que baixin ja, des d'ara.

Podem afirmar que aquest tipus d'arguments són falsos perquè, suposant que el més adequat sigui aconseguir la sostenibilitat equilibrant ingressos i despeses (en molts països es financen a través dels Pressupostos de l'Estat), no podem actuar només sobre les despeses sinó també sobre els ingressos .

I resulta que és fals que els ingressos del sistema de pensions públiques depenguin només de variables demogràfiques i particularment de la major esperança de vida (un concepte que, com expliquem al llibre, utilitzen erròniament). També depenen d'altres variables, algunes de les quals mai s'esmenten.

Una d'elles és l'ocupació, una altra el nivell de salari i, per tant, la desigualtat.

Posem un exemple molt fàcil.

Suposem que finançar les pensions públiques costa 7 euros, que els ingressos totals d'una societat són de 40 euros que es reparteixen al 50% entre els propietaris del capital i els assalariats i que aquests dediquen la meitat dels seus salaris a finançar les pensions, és dir, 10 euros. Per tant, en aquest cas, hi hauria 3 euros de superàvit (10-7 = 3) en el sistema de pensions, diners de sobres per finançar-les.

Però ara suposem que s'han aplicat polítiques molt injustes que disminueixen els salaris en benefici de les rendes del capital, per exemple, fent que a aquestes últimes li correspongui 30 euros i als assalariats només 10 euros. Si acceptem que la població treballadora i els pensionistes segueixen sent els mateix, a les pensions només aniran ara 5 euros i per tant, no hi hauria suficiència per pagar les pensions, el sistema tindria un dèficit de 2 euros (5-7 = -2) .

És fàcil comprovar, per tant, que els ingressos amb què es financen les pensions públiques es deterioren no només perquè visquem més i hi hagi menys gent treballant (fins i tot això pot ser un factor poc preocupant si aconseguim, com sol succeir sempre al llarg de la història, que els que treballen siguin més productius i que menor nombre d'empleats puguin mantenir a més nombre de pensionistes). Com en l'exemple que acabo de posar, el sistema pot entrar en dèficit si la massa salarial disminueix, bé perquè hi hagi menys feina, bé perquè els empleats percebin menys salari.

Per tant, basar la sostenibilitat del sistema només en el factor demogràfic de l'envelliment (sense parlar res de la gran concentració de la renda a favor del capital que es ve produint) és un truc per rebaixar la pensió i aconseguir el que he dit que de veritat persegueixen els bancs i companyies d'assegurança.

Per tant, el que en realitat posa en perill les pensions públiques (entre d'altres coses que expliquem al llibre) no és que visquem més anys, sinó les polítiques d'austeritat que creen atur, i que per tant fan que hi hagi menys cotitzants. I, sobretot, la major desigualtat de rendes, que és el que es ve produint en els últims anys, perquè, com he mostrat en el senzill exemple anterior, amb la desigualtat disminueix la massa salarial amb què es financen.

En definitiva. El problema que amenaça a les pensions no és de naturalesa demogràfica. No. El que hi ha darrere és en realitat un conflicte d'interessos entre grups socials, entre els de dalt i els de baix, entre banquers i financers i la immensa majoria de la població que viu del seu salari, entre propietaris del capital i assalariats. Dit més clarament, és la lluita de classes. Aquest conflicte que diuen que ja no existeix per fer-nos creure que els assumptes socials són neutres i que només els poden arreglar els tècnics mitjançant fórmules matemàtiques (com les del grup de savis del PP) que ningú més que ells pot entendre.

El cert és tot el contrari. El futur de les pensions públiques no depèn d'aquestes fórmules sinó de la força que tinguin els assalariats per defensar els seus drets i per assegurar que els seus ingressos no disminueixin constantment com ve succeint.

** Juan Torres López és catedràtic d'Economia Aplicada de la Universitat de Sevilla*

El futur que ofereix el FMI per a l'Estat espanyol: deute, atur i molta pobresa

F. Fafatale/ Jérôme Duval

Els autors repassen l'informe staff fins el 2018 que ha publicat el personal del Fons Monetari Internacional sobre la situació econòmica espanyola i les exigències d'aquest organisme.

Espanya 2018. No és el títol d'una apocalíptica pel·lícula de ciència ficció. És el negre futur que ens ofereix el Fons Monetari Internacional (FMI) en el seu recent informe anual dedicat a l'Estat espanyol. Després d'unes retallades brutals que ens han empobrit massivament, una reforma laboral i una altra de pensions sota la seva pressió, aquesta institució financera internacional radicada a Washington ens recomana més austeritat.

El resultat, segons les seves pròpies previsions, serà més deute, atur, i molta pobresa. En l'Informe del staff, que es va fer públic a principis d'agost de 2013, el FMI planteja desballestar l'Estat del benestar. Això és: Reformar el sistema de pensions, "revisar les despeses de serveis clau com l'educació i la sanitat", pujar IVA i impostos especials, aprimar l'administració pública en els seus diferents nivells...

A més proposa, en un país amb un atur oficial del 26,3 % de la població activa i amb uns riscos de pobresa i exclusió social disparats, rebaixar els salaris de les/els treballadors un 10% en dos anys. La mesura permetria, segons el Fons, reduir l'atur entre sis i set punts percentuals fins a 2016, disminuir el dèficit i augmentar el PIB. Es nota que si el FMI compleix les seves previsions —una cosa que gairebé mai passa, ja que periòdicament revisa les seves previsions anteriors fins a equivocar-se de nou— ens duria a un 20% d'atur, una taxa que no és per a llençar coets.

Aquest que acabem d'esmentar seria l'escenari més optimista que el FMI ens pot oferir, amb la condició d'accelerar les seves receptes de misèria. El propi Fons reconeix el desastre que ens espera després de quatre anys aplicant servilment les seves receptes i amb un Govern del conservador i corrupte PP amatent a dur els ajustaments a les seves últimes conseqüències, caigui qui caigui. Les estimacions fins a 2018 del Fons Monetari Internacional per a Espanya mostren un panorama de "debilitat perllongada" en el qual l'atur segueix en el 27% el 2014 i supera el 25% el 2018; i en el qual el deute públic es dispara al 106% del PIB sense que el deute privat baixi del 236% del PIB en els pròxims cinc anys.

Al mateix temps, també admet que podria donar-se un escenari a la baixa en el qual s'entrés en una "espiral macrofinancera negativa", que ens duria a nivells elevats de deute públic i privat, en el qual el PIB no fos positiu fins al 2017 i en el qual l'atur seguís per sobre del 27% en un "futur previsible".

A més de grans contradiccions, el FMI en el seu Informe no juga net, al no comptabilitzar el dèficit fiscal en tota la seva amplitud, això és, incloent el caríssim rescat públic a la banca espanyola, que el propi informe xifra en 246.441 milions d'euros.

Olli Rehn avisa que avaluaran en detall la reforma laboral espanyola

La proposta de rebaixar els salaris un 10% va rebre el suport de la Comissió Europea (CE) en la veu del seu vicepresident econòmic, Olli Rehn, qui cobra 22.963,55 euros al mes, a més d'un complement per a despeses de 911,38 euros, sense incloure despeses de desplaçament, que són reemborsades.

Per una vegada, Govern, partits polítics i sindicats (alguns d'ells havien pactat la reforma laboral exigida pel FMI i signat el Memorandum d'Enteniment) van expressar la seva oposició a aquesta proposta, però Olli Rehn va tornar al socors del FMI i va escriure sense vergonya, el 6 d'agost, que "aquells que rebutgin de forma instantània (la proposta de baixar salaris) carregaran sobre els seus muscles l'enorme responsabilitat del cost social i humà". Així, el senyor Olli Rehn, amb un toc de paternalisme, ens infon un sentiment de culpa. No obstant això, molta gent a Espanya pensa que la culpa de l'enorme "cost social i humà" la tenen en primer lloc la seva organització, la Comissió Europea, el FMI i el Govern submís de l'Estat espanyol.

El suggeriment del Fons d'aprofundir la reforma laboral engegada el 2012, busca que les empreses puguin tenir més flexibilitat per a oferir reduccions de jornada i salaris. Com diu Rehn en la seva carta ja esmentada, "avaluarem en detall la reforma laboral espanyola de 2012". Tot per a alleugerir les indemnitzacions per acomiadament i facilitar els ERO, com exigiria el FMI al Govern de Yorgos Papandreu en un primer memoràndum de 2010 per a Grècia, país on les retallades de salaris no van aconseguir reduir l'atur sinó tot el contrari.

Els manaments del FMI, pilars centrals del capitalisme sense fronteres

No hem de sorprendre'ns de tal recomanació del FMI, ni tampoc que hi doni suport la Comissió Europea. De fet, cada any, en aplicació de l'article IV dels seus estatuts, una missió del Fons visita a les autoritats dels països membres i distribueix les seves recomanacions, la qual cosa els permet seguir més de prop les polítiques econòmiques aplicades pels respectius governs i influir sobre ells.

Les seves recomanacions, que constitueixen condicions als seus préstecs o assessorament, continuen sent les mateixes des de fa dècades: Reducció o congelació dels salaris, reducció de les pensions de jubilació, privatització de les empreses públiques, retallades en sanitat, educació i protecció social...

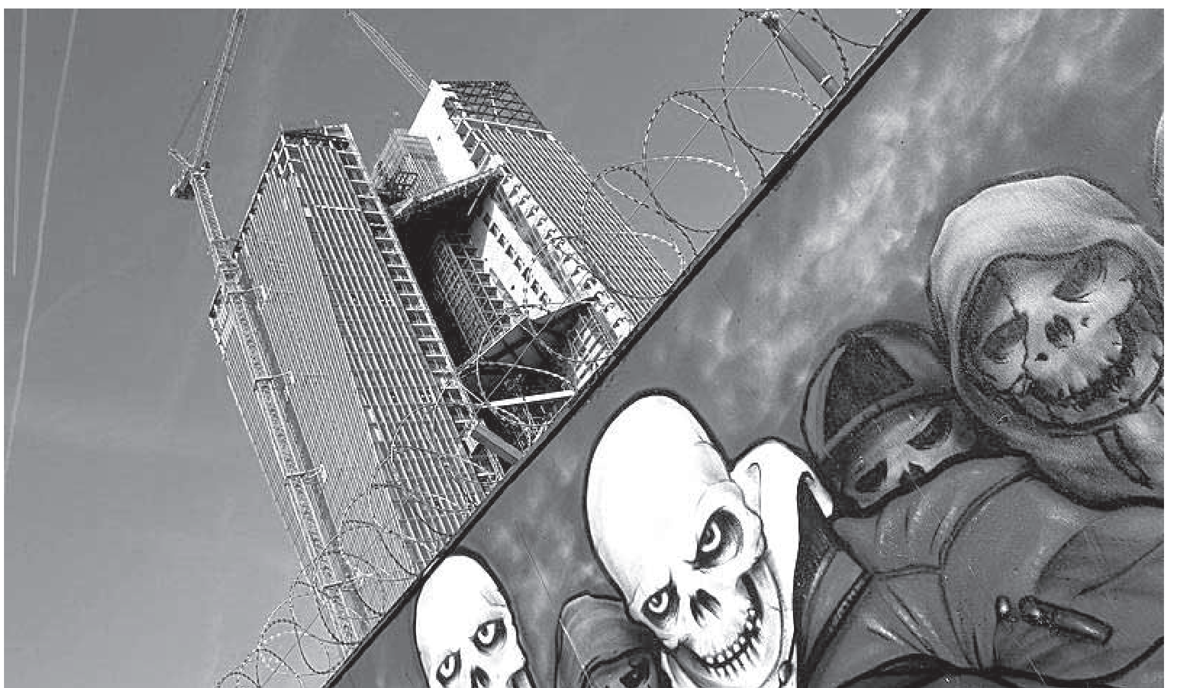
En fi, tot el que permet afeblir el fràgil estat del benestar, destruir la sobirania del país per a sotmetre's als rics creditors i deixar la màxima llibertat de moviment a les empreses privades.

Quina és la legitimitat d'una organització que demana retallar salaris quan a la seva directora, Christine Lagarde, l'hi va pujar un 11% a la seva arribada al FMI per a cobrar uns 323.257 euros anuals (441.980 dòlars), més un suplement per a despeses de representació de 57.829 euros (83.760 dòlars anuals), sense pagar impostos gràcies al seu estatut de funcionari internacional?

Parafrasejant a Bob Dylan, al que Olli Rehn cita en la seva infumable defensa del FMI, el responsable d'assumptes econòmics i monetaris de la Comissió Europea podria reparar que "els temps estan canviant" i cada vegada són més qui demanden reformes estructurals, sí, però per a institucions com el FMI i la CE.Ja n'hi ha prou de la impunitat de la qual gaudeixen els alts funcionaris de la institució, cal enjudiciar als seus responsables, tancar les portes del FMI i construir un organisme internacional realment democràtic, que respecti el dret internacional i que treballi per a una estabilitat financera al servei dels pobles i de les necessitats humanes fonamentals.

** F. Fafatale/ Jérôme Duval són periodista especialitzada en economia i membre del Comitè per a la Anulació del Deute del Tercer Món (CADTM) respectivament. Article publicat a la revista Diagonal.*

Ha de fer el sindicalisme una ruptura amb la lògica del progrés?

Desiderio Martín

El sindicalisme no qüestiona el model, participa de la lògica productivista i desarrollista com condició del benefici, el qual al seu torn determina la condició de l'ocupació i sustenta un discurs "lògic racional": un model de desenvolupament sostenible.
El sindicalisme, com part i actor en la construcció de les relacions socials -no només en les de producció i reproducció- assumeix el pensament racionalista i assumeix la lògica del progrés, és a dir, aquesta lògica del desenvolupament sense fi, basat en la utopia de que "el futur sempre serà necessàriament millor".
L'increment del benefici empresarial o la taxa de benefici del capital en cada període històric d'acumulació, s'ha convertit en la condició del creixement econòmic, doncs avui existeix consens social molt ampli (empresaris, agents socials, institucions polítiques) sobre que s'ha d'invertir en polítiques que afavoreixin la competitivitat.
La competitivitat en una economia tan globalitzada i absolutament financiaritzada, ho "sosté tot": deslocalitzacions de capitals, regulacions d'ocupació, treball cada vegada més indecent per a milions i milions de persones, exèrcit de mà d'obra en reserva i no utilitzada cada vegada més nombrós, saqueig a través de l'apropiació (patents) dels recursos essencials per a la vida, terra, llavors, energia, absències de drets humans en totes les seves relacions.
El problema és d'origen, doncs els conflictes es generen i es gestionen dintre dels límits del primigeni objectiu del capital, que no és altre que perpetuar-se, així hagi de mutar "cent vegades", com de fet ho ha fet al llarg de la seva història.
El triomf del mercat i de la lògica econòmica liberalitzadora condueix a la racionalitat, i en conseqüència la "utopia del progrés", es materialitza. És com un somni, que igual que el "paradís cristià" al final d'una vida d'acord amb els designis de "déu", apareixerà en cada persona.
El petit problema de seguir aquesta "litúrgia de la racionalitat" és que ens ha conduït al "salvi's qui pugui", perquè "el mercat genera els mecanismes suficients perquè cada persona, perseguint els seus interessos egoistes, aconsegueixi la sociabilitat, és a dir el bé públic." (A. Smith).
La barbàrie és que desapareix la societat, la relació social i, clar, la bipolarització d'aquesta societat entre rics i pobres, inclosos i exclosos, creix a un ritme exponencial fent desaparèixer el matalàs amortidor de la denominada en els països rics la "propietat social o Estat de Benestar", arrossegant amb si a tota aquesta "classe mitja de propietaris". Les fractures i les desigualtats, així com les vertebracions, són una conseqüència, no la causa del problema.
El problema, a més, és que creix, al uníson amb les desigualtats, l'imaginari de la por, la inseguretat, les víctimes es converteixen en botxins, i la lluita és entre els de baix per negar-se a no seguir en els espais socials, econòmics i polítics dels inclosos, al despertar del "somni del progrés".
La ruptura del "somni del somni del progrés", almenys ens ha situat en "el fer" o l'haver "de fer" i hem d'admetre que no es tracta només de qüestionar les externalitats (desenvolupament desigual, desigualtats socials, canvi climàtic, autoritarisme, etc.), com tampoc es tracta només, de situar el conflicte en la distribució, és a dir, el problema "etern" del sindicalisme del repartiment de la riquesa, i així succeeix quan el conflicte aborda només el tema del salari, del repartiment del pastís.

Els nostres límits polítics ens vénen imposats perquè coparticipem en l'expropiació de recursos, maneres de viure, maneres relacionals, quan no qüestionem global i estratègicament que, per exemple, els models de consum i els models monetaris (per exemple l'endeutament) que ens permeten aquest consum, han de deixar de basarse en la lògica de la competència per a arrelar-se en la de cooperació.
Clar que arribats a aquest moment sorgeix la pregunta crucial, si deixem de competir i decidim models cooperatius i de solidaritat, el sistema es paralitza i es qüestiona en si mateix, doncs els fluxos comercials sobretot els financers, els intercanvis, ja no han de realitzarse a nivells "globals" (cicles llargs) i ens endinsem en el camí de la "distopia", i l'ésser humà (també a aquesta categoria pertanyem les persones sindicalistes) ha d'enfrontar-se amb la seva autonomia i fer-la valer cooperativament amb la resta d'"autonomies" en sentit polític i enfrontar les mateixes al "poder, al comandament".
Descobrir que el mercat capitalista és una gran estafa, és un pas previ i absolutament necessari per a situar-nos en l'obligació poli-ètica de relacionar-nos social, laboral i políticament d'altres maneres. I en aquest moment i només en aquest moment, s'obre la possibilitat de fer altre món i deixarem de plorar… que ho fem molt bé.

** Desiderio Martín és membre del Gabinet Confederal d'Estudis de la CGT. Article publicat al núm. 264 del Rojo y Negro.*

Quan les guineus cuiden el galliner

FESIBAC-CGT

L'Autoritat Bancària Europea (EBA) integrada pels Presidents dels principals Bancs Centrals i el Banc Central Europeu, ha emès el seu primer informe sobre Retribucions de l'Alta Direcció bancària europea, a fi de traslladar una major transparència sobre el sistema financer a la ciutadania i protegir les seves actuals "recomanacions" que les Retribucions d'aquestes persones es deslliguin dels resultats immediats i es topin els seus bonus.
Encara que la veritat és que des que es van enunciar aquestes intencions, l'Alta Direcció del Sistema Financer europeu està basculant una part important de les seves anteriors Retribucions Variables cap a la seva Retribució Fixa, pel que, en la pràctica, el Salari Total real d'aquestes 3.426 persones continua sent estratosfèric si ho comparem amb el normal entre la ciutadania.
A l'estat espanyol són 125 persones les que integren l'Alta Direcció bancària, només per darrere de Gran Bretanya, França i Alemanya, però si mirem la mitjana retributiva, els Directius bancaris espanyols estan al capdavant amb 2,44 MM € per persona en 2011 i això sense descomptar l'efecte dels topalls establerts en les entitats intervingudes.
És més, 6 mesos abans del rescat bancari espanyol per import de 41.300 MM €, la cúpula directiva bancària incrementava la seva Retribució mitja un 8% en 2011, mentre els executius alemanys lai van baixar en la mateixa data un - 6,7%, els francesos un -11% i els italians un -21%. Això en un moment de caiguda lliure del valor borsari dels Bancs espanyols amb una reculada del 30% en el seu valor mig en el mateix període.
I és que quan es parla de "millorar la competitivitat" s'associa immediatament amb l'abaratiment dels costos fixos salarials de la plantilla plana; però la veritat és que un crèdit a Espanya a una Pyme resulta el doble de car que el mateix a Alemanya i això sense correccions comparatives sobre els seus PIB i la seva Renda per càpita, tan allunyades entre ambdós estats. I és que la Banca espanyola té els marges bruts financers més alts de la UE. És a dir, el diferencial entre el que paguen per l'estalvi i el que cobren per prestar-lo .Això sí que és un pal a la roda de la tan esmentada competitivitat!!
No és casualitat que l'IBEX35 presenti també en plena "crisi", la millor rendibilitat per dividend del conjunt de les seves empreses, en tota la UE. De fet, el màxim històric de retribució a l'accionista de l'IBEX es va produir el 2009 amb 33.900 MM € pagats al "capital". Aquesta xifra gairebé idèntica es va donar en l'any 2011, a mesos del "rescat" bancari. I és que entre l'any 2000 i el 2007 (inici de la crisi) els dividends de les cotitzades espanyoles van créixer gairebé 5 vegades en 8 anys.
No sembla que els assalariats subjectes a Negociació Col·lectiva hagin viscut per sobre de les seves possibilitats, sinó més aviat la casta directiva i el "capital" amb la bonança espanyola.
L'estructura de capital de les empreses espanyoles de l'IBEX, en creixement meteòric d'entrada de diners estrangers en "la bonança", és el motiu pel que es produeix en elles una dedicació major del benefici anual obtingut, al pagament insostenible al seu Capital.
De fet, durant els anys que portem de "crisis" la mitjana dels beneficis destinats a remunerar al capital ha estat del 75%, quan en l'any 2007 va ser del 70%. Només així es pot entendre que, per exemple, per a 2013, Bancs com el Santander anunciïn un increment del seu dividend del 5% o el seu manteniment per part del BBVA, mentre el seu compte de resultats continua amb beneficis a la baixa des de fa 5 anys.
Que el dividend s'aboni en efectiu o sigui en accions, resulta tan sols una mesura "aparent" que comporta a més una menor recaptació fiscal en aquests anys de reducció pressupostària de l'Estat.

Marxa Unitària pels Drets Socials al Penedès

El 27 d'octubre, de l'Arboç a Vilafranca

Assemblea organitzadora de la Marxa
http://marxapenedesenca.wordpress.com/

Des de fa uns anys, i arran de l'inici de l'última crisi de l'economia capitalista, estem vivint una època de regressió profunda en matèria de drets civils, laborals i socials. Avui ens enfrontem a una estratègia política de desposseïment massiva de les classes populars i dels sectors més vulnerables de la població, els quals veuen reduïda a marxes forçades la seva part en la distribució de la renda, per tal de transferir aquests recursos al capital financer, precisament, l'agent que ha estat el causant de la crisi (i que n'és, alhora, el beneficiari). Aquesta estratègia està afectant especialment les poblacions de l'Europa mediterrània i, per tant, també als treballadors i les treballadores de Catalunya, i del conjunt dels Països Catalans. Les conseqüències d'aquesta estratègia encapçalada per la "troika" que conformen la Comissió Europea, el Fons Monetari Internacional, i el Banc Central Europeu, les coneixem prou bé. Les hem vist durant les dècades passades a molts països de l'Amèrica Llatina i del Sud-est asiàtic, on van conduir a un esgarrifós empobriment de la majoria de la població. Avui, les estem patint en carn pròpia, com també les estan patint els pobles grec, portuguès, irlandès, etc.

Tots els avenços en matèria de llibertats democràtiques, de drets laborals i de drets socials que hi ha hagut al llarg de la història han estat sempre una conseqüència de la lluita de classes. Han estat, en gran mesura, un seguit de concessions fetes amb comptagotes per les classes dominants per a apaivagar i mantenir a ratlla la força organitzada de les classes subalternes i garantir la continuïtat de l'ordre social capitalista. Tanmateix, i des de la nostra perspectiva, es tracta de conquestes, potser insuficients, però –al capdavall–, conquestes, les quals van ser assolides a costa de l'esforç i del sacrifici de molts lluitadors i lluitadores, i gràcies a les quals amplis sectors de la població han pogut gaudir fins fa ben poc d'un nivell de vida més digne del que van tenir aquells i aquelles que ens van precedir. És per aquest motiu que creiem que cal plantar cara i no restar indiferents davant el desmuntatge sistemàtic i premeditat del nostre règim de drets socials, la majoria dels quals estan reconeguts dins la Declaració Universal dels Drets Humans. I menys encara quan aquest s'està duent a terme per la via de les retallades pressupostàries, i en el marc d'un procés de conversió en deute públic del gegantí deute privat generat durant anys d'especulació.

Exigim fer marxa enrere en totes les retallades que ens afecten, en tots els àmbits: La sanitat, l'ensenyament i les pensions públiques, les prestacions de dependència, la cobertura d'ingressos de les persones aturades o en situació de vulnerabilitat, etcètera. Rebutgem la privatització de serveis públics, adreçada a fer negoci amb la nostra salut i amb les nostres vides. Rebutgem que se'ns condemni a l'empobriment per a poder salvar els bancs i el capital financer. Rebutgem pagar un deute que no hem contribuït a generar i que no és nostre. Creiem necessari lluitar per a girar la truita d'aquesta dinàmica de retallades i patiment, i imposar els interessos de la majoria social al capital financer transnacional i als seus servidors polítics. Cal fer front, de manera col•lectiva, a un sistema que ens explota i ens escanya. No acceptem més pèrdues de drets, ni més retallades, ni més privatitzacions, ni més agressions a les nostres prestacions socials i condicions de treball.

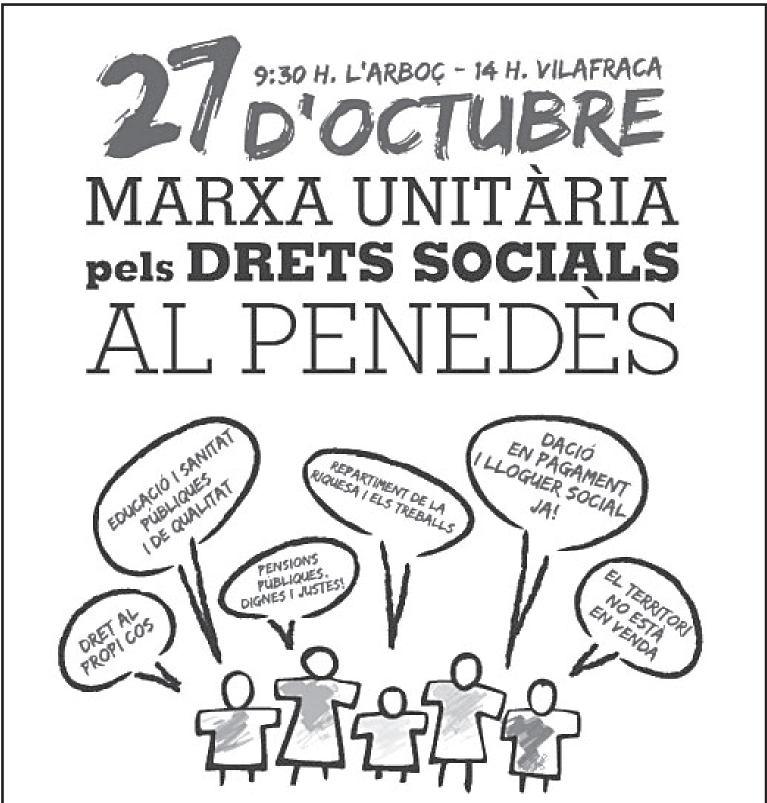
Totes aquestes retallades mostren també com els poders públics estan delegant a "algú altre" el treball de cura de les persones, sense remunerar-lo. Aquest "algú", acaben essent sempre les dones, les quals es veuen socialment forçades a assumir qualsevol tasca de cura dins la llar, responent al rol de gènere que se'ls ha assignat tradicionalment dins la societat patriarcal capitalista (els treballs domèstic i reproductiu). Cal posar de manifest l'estreta vinculació entre les retallades i el reforçament de la dominació patriarcal, i el fet que la crisi econòmica també condueix a un augment de la violència domèstica, o de la discriminació per raó de gènere dins l'àmbit laboral. Així mateix, la crisi política retalla el dret a decidir sobre el propi cos amb lleis que limiten l'accés a un avortament segur, lliure i gratuït. Considerem que cal eradicar l'homofòbia i la transfòbia, i treballar per la llibertat d'opció sexual i d'identitat de gènere. La lluita per l'alliberament lèsbic, gai, trans i intersexual és cabdal per a construir una societat no patriarcal.

Darrere de l'ofensiva que estem patint a tots els nivells predomina una determinada ideologia: La d'establir una societat per a rics i una altra per a pobres, en la qual uns tenen el capital suficient per a comprar mà d'obra a preu sempre rendible per als seus interessos i, per tant, poden accedir a la provisió privada de serveis bàsics, mentre uns altres només compten amb la seva força de treball per a sobreviure. És per aquest motiu que la lluita contra les privatitzacions i les retallades, així com la lluita per la millora dels drets dels treballadors i les treballadores, tant en el sector privat com en el sector públic, són només una part de la lluita global contra aquest sistema d'explotació capitalista. Només la coordinació de les diferents lluites sectorials, i la implicació en elles d'una part majoritària de la població, podrà frenar i revertir el procés en curs de mercantilització i desmantellament dels sistemes públics de protecció social.

Considerem, doncs, que hem de passar a una fase d'acumulació de forces des de la societat civil, amb l'objectiu no només de mantenir els drets que s'havien aconseguit, sinó de desemmascarar aquest sistema pervers que fomenta les desigualtats i l'explotació de classe. Cal superar l'actual règim de drets socials, però en un sentit totalment oposat al camí que actualment ens volen fer recórrer. Superar-lo mitjançant l'extensió, universalització, democratització i autogestió dels drets socials, en una perspectiva igualitària, i mitjançant el desancoratge d'aquests drets respecte les estructures masclistes i patriarcals sobre les quals sempre s'han recolzat.

Per a informació sobre la plataforma reivindicativa, el calendari de convocatòries, etc, aneu al blog http://marxapenedesenca.wordpress.com/

El Penedès en marxa pels drets socials!
Diumenge 27 d'octubre: sortida 9.30h
L'Arboç, arribada 14h Vilafranca del Penedès

Jornada estatal de lluita el 24 d'octubre contra la Reforma de les pensions

Les organitzacions sindicals i socials CGT Co.Bas, Confederación Intersindical, Coordinadora Sindical de Clase, Intersindical de Aragón i Solidaridad Obrera, davant l'actual situació desfermada per la Patronal i el Govern, amb milers i milers d'acomiadaments i l'anunci de noves retallades en les pensions, cridem a tota la població, a la classe treballadora, a portar a terme accions de protesta i mobilitzacions en la Jornada de Lluita del 24 d'Octubre.

Per a qui defensem la necessària unitat de les lluites, la mobilització estudiantil anunciada per als dies 22,23 i 24 d'octubre, així com la Vaga General en l'ensenyament del 24 d'octubre brinden l'oportunitat d'unir els esforços de la classe treballadora, del moviment estudiantil i de tota la població per a plantar cara a qui ens han declarat aquesta guerra social.

Ens comprometem, per tant, a organitzar manifestacions en tot l'Estat el 24 d'octubre, a preparar aquesta acció mitjançant reunions, actes, assemblees on cridem a les treballadores i treballadors en general, als sectors en lluita, a les organitzacions socials, plataformes i assemblees populars dels barris i pobles a unir forces, a convertir aquesta jornada en un gran dia de lluita, en un pas més en la necessària convocatòria d'una Vaga General, convençuts que la lluita és l'únic camí i no el Pacte Social.

Ens comprometem també a estendre entre la resta d'organitzacions del sindicalisme de classe i els moviments socials aquesta convocatòria amb la finalitat d'assolir la màxima unitat de forces Així mateix reafirmem la crida a totes elles a unir forces i assolir una coordinació.

Pels drets socials, contra les retallades i la corrrupció

Assemblea pels Drets Socials del Garraf
http://adsgarraf1.wordpress.com/

L'estat de Benestar que se'ns prometia i que hem finançat amb els nostres impostos, i els de les nostres mares i pares, avis i àvies, no ha arribat a consolidar-se mai. Ara encara més, en el context actual de crisi econòmica mundial, podem parlar d'un estat democràtic quan més de mig milió de persones no té dret a gaudir d'una vida digna? Una de cada cinc persones de l'Estat espanyol lluita cada dia per poder menjar o dormir en un lloc cobert. Una de cada tres ancianes ha de convertir l'economia domèstica en un trencaclosques per arribar a final de mes perquè ha dedicat tota o gran part de la seva vida a la feina no remunerada i les pensions públiques no li reconeixen tot el seu treball. Centenars de persones malviuen en assentaments i una de cada tres aturades no cobra la prestació. Nenes i nens passen gana a les escoles (no tenen garantit el principal àpat del dia) perquè les beques per aquest concepte també s'han retallat i no arriben a les famílies que ho necessiten. És un fet real que cada cop hi ha més persones que decideixen treure's la vida com a darrera opció abans de ser desnonades i sabent que, després de quedar-se sense casa, només els quedarà un deute que obstaculitzarà, o farà impossible, totes les opcions que intentin emprendre en el futur. Tot això és fruit d'una llei hipotecària que ho permet, i la mateixa Unió Europea, per boca del tribunal de Luxemburg, ha sentenciat que la llei hipotecària espanyola defensada pel PP és abusiva, fet denunciat reiteradament per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

Què hem de pensar quan es destinen milers de milions d'euros, diners de les butxaques de tota la ciutadania, a sanejar les pèrdues de la gran banca mentre es permet l'estafa que suposa l'embargament de l'habitatge habitual de moltes famílies? Què hem de pensar quan la reforma laboral ens deixa sense garanties a obreres, obrers, treballadores i treballadors, retornantnos a condicions de treball del segle XIX i a l'esclavisme? Tenim una reforma laboral que perjudica les dones i els homes que han de deixar la feina assalariada per dedicar-se a la cura de persones dependents que tenen a casa. Aquesta reforma laboral redueix i farà desaparèixer de facto les pensions. Tot treballador se'n veurà afectat, però molt especialment, per les funcions que encara ocupen en la societat, les dones pateixen les dificultat afegides per incorporar-se, mantenir-se i prosperar al món laboral. Només com a dada d'advertiment: la taxa d'activitat femenina a Catalunya el quart trimestre del 2012 era del 56.2%, una de les més baixes de la Unió Europea.

Que algú ens expliqui per què els qui estan sent investigats per casos de corrupció flagrant, persones vinculades als partits polítics que ens governen i que fins ara han format part de les seves estructures, lladres que ocupen els alts càrrecs de les empreses especuladores i sense escrúpols, que no paguen ni tan sols els impostos establerts, per què han d'esdevenir estrelles mediàtiques? Aquests no són models a seguir si és que volem una societat més justa. Per què hem de suportar els comentaris feixistes, masclistes i homòfobs, tant per part dels qui ens governen com dels qui són a l'oposició? Qui pot negar-li a la ciutadania el dret a decidir el seu propi futur? Per què cal permetre el manteniment i l'enriquiment de la monarquia a partir dels nostres impostos? Per què s'inverteix en despesa militar mentre es tanquen menjadors i escoles, i es redueixen les inversions en sanitat o es privatitzen els hospitals? Per què es retallen a casa nostra els recursos a les treballadores de la funció pública mentre s'inverteix en la compra de material repressiu per als Mossos d'Esquadra? És lògic que les entitats culturals o les vinculades al tercer sector, que són una peça indispensable en la cohesió social, estiguin desapareixent per manca de suport?

Es destinen milers de milions d'euros, diners de les butxaques de tota la ciutadania, a sanejar les pèrdues de la gran banca

Més dades: 665.000 persones es troben sense feina a Catalunya. 30 anys de reformes laborals impulsades pels diferents governs espanyols PSOE i PP, al capdavant dels diferents governs, i amb el suport indispensable del centredreta autonomista representat essencialment per CiU i PNB, ens han portat fins aquesta situació: acomiadaments dels treballadors més fàcilment, rebaixa dels salaris, retallades en matèria de drets socials, privatització de recursos públics a preu de saldo, etc. Un model que deixa a la cuneta els més febles, amb més de 2,2 milions de persones, un 22% de la població, que viu per sota el llindar de la pobresa. Són especialment vulnerables els col·lectius de persones majors de 65 anys i menors de 16. Un 32% de les famílies catalanes tenen dificultats per arribar a finals de mes, cosa que afecta sobretot les famílies nombroses i les monoparentals. Això significa que la pobresa colpeix especialment els menors; de fet, un de cada quatre infants és pobre. El novembre d'enguany el 70% de persones sense ocupació registrades hauran esgotat les prestacions d'atur contributives i els subsidis que fins ara els han sostingut. Mentrestant, una minoria de grans empresaris, multinacionals i banquers s'enriqueixen encara més, augmentant les desigualtats que fan créixer la marginació i l'exclusió.

El Garraf és un territori profundament afectat per aquesta situació, amb 13.593 persones sense feina. El desmantellament de fàbriques i la deslocalització productiva dels darrers anys han estat factors colpidors i traumàtics; el tancament de les PIMES és una constant, amb les segones pitjors xifres de tot l'Estat espanyol. Tot i així, els nostres governs municipals no es mostren capaços de desenvolupar iniciatives serioses per fer front a la tragèdia, més enllà d'una molt deficient i cada cop més ensorrada assistència social, que s'ha convertit en molts casos en caritat paternalista cap als desafavorits, incapaç de contribuir a la transformació d'aquesta realitat i combatre d'arrel les causes de l'empobriment de la ciutadania. Les dades d'atur al mes de febrer ens diuen que hi ha 13.593 persones sense feina. A Vilanova i la Geltrú hi havia 6.675 persones a l'atur, a Sant Pere de Ribes 3.155, a Sitges 1.624, a Cubelles 1.325, a Canyelles 433 i a Olivella 318. I això tenint en compte que no totes i tots els desocupats acaben registrant-se a l'atur.

Mentrestant, l'elit de rics i especuladors es beneficia de les polítiques d'ajustament i austeritat que apliquen els governs.

Com diu la PAH: no som prescindibles, per bé que ho diguin els mercats. No, les persones no som prescindibles del sistema. Si de cas, el sistema és prescindible, sempre que no garanteixi els drets de les persones.

Al seu torn, els governs no són capaços de fomentar la redistribució entre els qui són beneficiats i els qui són ofegats per la crisi. En lloc d'això, embruten l'exercici del poder permetent i, per tant, animant la corrupció i el frau fiscal dels rics.

Aquestes pràctiques indignants són sobradament conegudes, i fins i tot portada dels mitjans de comunicació cada dia de la setmana. Per tal de garantir la impunitat als executors d'aquests fraus, els governs no dubten a aplicar indults i amnisties fiscals als qui roben, falsifiquen i enganyen la ciutadania per enriquir-se encara més. Aquests mateixos governs reprimeixen amb duresa els qui protestem per les retallades dels nostres drets, utilitzen la justícia com a arma d'atac invocant la sagrada i intocable Constitució, i ataquen drets tan fonamentals com el dret a decidir del nostre poble. Es mantenen presoners polítics, es criminalitza i reprimeix els sectors joves i els moviments socials que lluiten per la justícia, i s'amenaça la llibertat de les dones per decidir sobre la seva maternitat, alhora que es nega protecció a persones dependents de totes les edats.

Les classes populars som víctimes de l'aliança formada pels rics, els grans defraudadors, els governs i la monarquia

Les classes populars som víctimes d'aquesta aliança formada pels rics, els grans defraudadors, els governs i la monarquia, tots ells amb persones investigades per corrupció i que alhora mostren submissió servil a les polítiques d'austeritat dictades per la Troica Europea dominada per la dreta i el centredreta (és a dir, la Comissió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional), convertint-se en executors al servei del neoliberalisme més descarnat que ha oblidat que la responsabilitat de les institucions públiques és garantir la qualitat de vida i el benestar a tota la ciutadania i, a aquestes altures, estendre la condició de ciutadania a totes les persones que habiten el territori. L'atropellament d'una pastera per part d'una navegació patrulla de la Guàrdia Civil en aigües espanyoles, que va causar la mort de 8 persones que volien accedir a l'Estat, és un crim i un acte intolerable contra els drets humans.

Davant l'estafa que suposen les mesures per combatre la crisi, adoptades pels governs tant de dretes com de les autoanomenades esquerres, el fracàs del sistema capitalista i la supeditació dels poders públics a les institucions financeres a través del mecanisme del deute, des de la societat civil no ens queda més remei que afrontar el repte i el compromís de construir un model més just. Tenim moltes coses a dir. Hem de donar-li el tomb al mitjó… nosaltres som majoria!

Cal lluitar pel que és nostre, per defensar la nostra dignitat, pel dret al treball, pel dret a decidir, per una educació pública amb el català com a llengua vehicular que ofereixi igualtat d'oportunitats, per una sanitat pública universal que doni a tothom el mateix dret a la vida i la salut, pel dret a l'alimentació i en defensa dels drets dels infants, per una societat inclusiva, per la igualtat de gènere, per acabar amb el racisme; i molt especialment cal fer efectiu el dret a l'habitatge i als serveis públics de qualitat i el repartiment del treball i la riquesa. Eradiquem la corrupció i tot aquell qui la permet o se'n beneficia.

Volem que els Ajuntaments compleixin el paper de defensa de la ciutadania, i per això reivindiquem que siguin reforçats i reforcin les seves funcions en matèria de treball, serveis socials, sanitat, habitatge i ensenyament, ja que aquests organismes són les institucions més properes a la ciutadania i, en conseqüència, el referent més proper a l'hora de demanar suport, així que han de responsabilitzar-se d'aquesta tasca.

En definitiva, volem viure i conviure en una societat basada en la solidaritat entre els pobles; on els treballadors recuperin el seu orgull de classe treballadora i amb un model productiu que tendeixi al decreixement i que respecti les persones i el medi ambient; on els nostres recursos econòmics reverteixin en el benestar de tothom i no vagin en contra; on puguem exercir el dret a decidir en llibertat, i on la corrupció sigui eradicada.

Volem i desitgem que les nostres veus siguin garants d'un futur sense classes dominants ni dominades, de la llibertat i de la justícia social, del futur dels nostres fills, filles, nets i netes, per tal que puguin créixer forts, lliures i solidaris. I això no serà possible si no ens unim, lluitem i defensem el que és nostre… perquè la lluita és l'únic camí.

Sortir de l'euro: sí o no?

Ivan Gordillo, Seminari d'Economia Crítica Taifa

Els darrers mesos s'ha produït un interessant debat econòmic sobre la sortida o permanència de l'euro com a part d'un possible programa alternatiu de sortida de la crisi des de l'esquerra. En aquest article apuntarem alguna idea sobre perquè, tot i l'interès pel camp de l'economia crítica, es tracta d'un debat estèril des d'un punt de vista polític i social. Si ho analitzem situant el debat en l'actual conjuntura de crisi capitalista i destrucció de l'Estat de benestar arreu d'Europa, no podem deixar de creure que es tracta, si més no, d'un tema secundari pels interessos de les classes populars i la construcció d'una alternativa progressista capaç de frenar l'agressió contra la democràcia que està portant a terme el capital.

La majoria d'economistes crítics que actualment s'oposen a una hipotètica sortida de l'euro, al menys en l'actual conjuntura econòmica i correlació de forces, es van oposar en el seu moment a la integració en la moneda única i han criticat el projecte de la UE tal i com s'ha construït. Considero que aquesta és la posició adequada perquè els aspectes positius que ens donaria una moneda pròpia fora de l'euro són pràcticament irrellevants en front del efectes negatius que això comportaria, repeteixo, en l'actual conjuntura.

Recuperar la sobirania en política monetària permetria realitzar devaluacions de la nova moneda per abaratir les exportacions augmentant així la seva competitivitat. Aquest és un dels arguments defensats pels partidaris d'abandonar l'euro. Ara bé, la competitivitat d'una economia no només depèn dels preus de les exportacions sinó que hi ha múltiples factors que tenen més a veure amb l'estructura productiva del país i el model de comerç internacional que es vulgui desenvolupar. L'economista Joaquin Arriola ha comparat l'efecte del tipus de canvi sobre les exportacions les darreres dècades per concloure que la relació i l'efecte de les devaluacions en les exportacions és menor per l'economia de l'Estat espanyol.

El nivell d'integració econòmica al que s'ha arribat durant la fase de globalització neoliberal on un dels grans protagonistes ha estat l'espai europeu i l'euro, fa que sigui impossible pensar en plantejaments que potser fa quinze anys haurien funcionat. Actualment, tornar a una moneda menor com seria la pesseta podria tenir conseqüències financeres greus per la vulnerabilitat d'aquesta a atacs especulatius. Tot plegat caldria lligar-ho amb la qüestió del deute públic, actualment nominat en euros, i que necessàriament hauria de declarar-se il·legítim i negar-se a pagar en un moment de creixent fractura social on s'està prioritzant el pagament dels seus interessos a costa de retallades en drets i serveis públics. Si s'aconseguís una correlació de forces favorable el repudi del deute hauria de ser un dels pilars sobre els que construir aquest programa econòmic alternatiu.

El debat sobre el procés de sortida de l'euro i els seus efectes pot semblar atractiu a molts economistes crítics –i no tant crítics–, però és del tot secundari per les actuals lluites realment existents en un moment on la prioritat és defensar els drets socials i la minsa democràcia. L'actual preocupació de les classes populars catalanes i d'arreu d'Europa és frenar el cop que estan suposant les retallades i les contrareformes que per via legislativa estan deteriorant les pensions, el dret laboral i les constitucions filles de la lluita dels moviment obrer i social del segle XX.

La polèmica sobre la sortida de l'euro recorda a la discussió que Marx tingué amb els proudhonians de l'època, reflectida als seus esborranys preparatoris de El capital, els Elements fonamentals per a la crítica de l'economia política de 1857-1858, més coneguts com els Grundrisse. Darimon, deixeble de Proudhon, criticava l'actuació del Banc de França que donava prioritat als metalls com l'or o la plata en la circulació i l'intercanvi. Darimon reivindicava la fi del monopoli sobre el diner del banc central i el control monetari com a mitjà per acabar amb la crisi que estava provocant una sortida important de reserves per cobrir el dèficit comercial del país. Marx responia quelcom aplicable avui fil per randa als defensors de la sortida de l'euro com solució a la crisi: "¿És possible revolucionar les relacions de producció existents i les relacions de distribució a elles corresponents mitjançant una transformació de l'instrument de circulació?". Enrique Dussel, comentador dels Grundrisse, respon amb Marx que la qüestió no es situa –com pensen els proudhonians (o els partidaris de sortir de l'euro, fent un paral·lelisme)–, en la necessitat de crear un nou sistema bancari (o una nova moneda) que abolís els fons en metall (o l'euro). La qüestió fonamental és crear noves condicions productives i comercials, especialment en front d'una estructura productiva mancada de model. Amb tot, no voldríem negar la importància de les finances i el diner, però el que no podem perdre mai de vista és la connexió interna que existeix entre la producció, la distribució i la circulació.

Els plantejaments de sortida de l'euro pretenen adreçar els problemes derivats de la pertinença a l'espai euro. Però atacant els seus efectes deixem intactes els elements que en són causants. El capitalisme actua com una totalitat que s'expandeix cada vegada a més àmbits de la vida. Les privatitzacions, retallades, atur i caiguda salarial són els fenòmens que permeten aquesta expansió i que creiem prioritaris defensar. Si el projecte de democràcia radical que comenci per defensar aquests eixos té cabuda o no dins del sistema euro serà quelcom a plantejar-se molt més endavant.

Perquè la baixada de salaris és un desastre

Vicenç Navarro

Aquest article indica que la baixada de salaris que està promovent el Fons Monetari Internacional, així com la Comissió Europea, aguditzarà encara més la recessió de l'economia espanyol

Hi ha avui una allau ideològica liderada per la Troica (el Fons Monetari Internacional, la Comissió Europea (i molt en particular el seu vicepresident d'Afers Econòmics i Monetaris i de l'Euro Olli Rehn) i el Banc Central Europeu) encaminada a pressionar el govern Rajoy a portar a terme polítiques destinades a reduir els salaris, mesures que el govern Rajoy ha anat imposant (a través de la seva reforma laboral) sense cap inhibició, presentant les propostes de la Troica com a mostra del consens que hi ha a la comunitat internacional sobre la necessitat de dur a terme aquestes mesures per sortir de la crisi.

L'evidència aclaparadora existent mostra, però, que aquestes mesures han estat tenint un impacte molt negatiu en l'exercici econòmic, de no solament l´Estat Espanyol, sinó dels països de l'eurozona. En realitat, el descens de la massa salarial ha estat una de les causes més importants de la crisi econòmica i també financera. Vegem les dades.

Les polítiques neoliberals, iniciades pel president Reagan i Margaret Thatcher i generalitzades en la majoria de països de l'eurozona i als EUA, van tenir com a conseqüència la disminució molt marcada de la participació de les rendes del treball en el PIB amb el conseqüent augment de la de les rendes del capital. Les dades parlen per si mateixes. Segons la taula 32 de l'Statistical Annex de la Comissió Europea ECFIN, les rendes del treball van passar de representar el 72,8% del PIB (en termes de compensació per empleat) com a mitjana dels països que més tard serien la UE-15 en els anys setanta (Espanya el percentatge era el 72,4%) al 66,5% l'any 2012 (a Espanya va baixar al 58,4%, un dels percentatges més baixos d'aquest grup de països).

Aquest descens tan marcat va crear un enorme problema d'escassetat de demanda privada que no va causar el descens del PIB a causa de dos fets. Un va ser el gran augment de la despesa pública a Alemanya, resultat de la reunificació alemanya i expansió de la inversió pública per tal de facilitar la integració de l'Est d'Alemanya a l'Estat federal alemany. Aquesta expansió va ser responsable que l'estat alemany passés d'estar en superàvit el 1989 (0,1% del PIB) a un dèficit del 3,4% del PIB el 1996. L'expansió de l'economia alemanya va estimular a tota l'economia europea, per la seva centralitat en aquesta última.

L'altra causa que la disminució salarial no es reflectís en una recessió (causada pel descens de la demanda) va ser el gran endeutament, facilitat per l'existència del crèdit accessible a uns interessos més baixos, resultat de l'establiment de l'euro.

L'enorme creixement de l'endeutament es va deure, en gran part, al descens dels salaris i de la capacitat adquisitiva de la població. Aquest endeutament va retardar l'aparició de la recessió però no va poder evitar un alentiment de la demanda, que explica la reducció de la rendibilitat en l'economia productiva i conseguent flux d'inversió cap a l'economia especulativa, causa de les successives bombolles, incloent, a Espanya, la immobiliària. El trencament d'aquesta bombolla va crear la crisi financera.Veiem, doncs, com la reducció salarial a Espanya ha estat una causa principal de l'endeutament de la població i del problema de l'escassetat de la demanda, causa de l'estancament de l'economia productiva i de la crisi econòmica. D'altra banda, el creixement tan accentuat de les rendes del capital a costa de les rendes del treball (avui, per primera vegada en la democràcia espanyola, representen un percentatge menor que les rendes del capital) és causa i conseqüència d'un comportament especulatiu que ha creat la crisi financera.

Tota l'evidència assenyala que la reducció dels salaris, juntament amb la reducció de la despesa pública, està portant a l'economia que afecta la majoria de la ciutadania al desastre. L'evidència científica que mostra aquesta realitat és enorme. El fet que es continuï en aquesta direcció és a causa que els polítics que estan imposant aquestes polítiques i els grups acadèmics que les promouen, com Fedea, són agents i estan al servei dels grups financers i econòmics que els financen (per expansió de aquests arguments, veure el meu article " Capital-Treball: l'origen de la crisi actual "al meu blog www.vnavarro.org).

** Vicenç Navarro és Catedràtic de Ciències Polítiques i Socials de la Universitat Pompeu Fabra*

Notícies sindicals

CGT convoca mobilitzacions en el Ferrocarril entre octubre i desembre contra la segregació a RENFE i ADIF

Davant la imminent fragmentació de RENFE en quatre Societats Anònimes, aprovada el dia 27 de setembre de 2013 en Consell de Ministres, davant l'anunciada i pròxima divisió de ADIF en altres dues empreses, i davant les greus repercussions que això tindrà en l'ocupació del personal ferroviari, tant de les empreses matrius com de les Contrates i Subcontrates ferroviàries, en les condicions laborals dels treballadors que quedin i en el servei que, a partir d'aquí, prestarà a la ciutadania, el Sector Ferroviari de la CGT ha decidit convocar mobilitzacions, conjuntament amb el SF- Intersindical.

Després d'haver-nos dirigit a la resta de Sindicats per a defensar conjuntament els interessos dels treballadors i enfrontar-nos units a la destrucció del ferrocarril públic, ens resulta inexplicable l'actitud d'UGT i CCOO, SEMAF i SCF, que davant aquests fets consumats, als quals cal sumar eliminació de trens i serveis ja portada a terme i els passos cap a la privatització donats pel govern en els últims mesos, prefereixen esperar a una suposada negociació absolutament inexistent.

Encara que CGT seguirà apostant per la unitat d'acció i confiem que els altres acabin assumint la seva responsabilitat, no anem a creuar-nos de braços enfront d'aquesta agressió als ferroviaris i a la ciutadania, una agressió sense precedents al ferrocarril públic, als seus treballadors i treballadores i a la societat en el seu conjunt.

Per aquesta raó, i davant la urgència de la situació hem convocat un calendari de mobilitzacions per als pròxims mesos en defensa del nostre ferrocarril i de les nostres condicions de treball, i en contra de la privatització i la segregació: Aturades parcials: 28, 29 i 30 d'Octubre i 4, 8, 11, 15, 18, 22, 25 i 29 de Novembre. Vagues de 24 hores: 31 d'Octubre, 5 de Desembre i 20 de Desembre.

Els autònoms jubilats cobren gairebé 350 euros menys al mes de pensió que la mitjana

Els treballadors autònoms jubilats cobren, de mitjana, 603,76 euros al mes, quantia gairebé 350 euros inferior a la que perceben els jubilats del Règim General, que a l'agost van cobrar una pensió de 952,4 euros mensuals, segons dades del Ministeri d'Ocupació.

Això significa que la pensió de jubilació dels autònoms és un 38% inferior a la que es paga de mitjana en el Règim General, i també és un 31% més baixa que la mitjana total del sistema de la Seguretat Social, que a principis de setembre es va situar en 858,11 euros mensuals.

El col·lectiu d'autònoms segueix cotitzant molt per sota dels seus ingressos reals, tenint en compte les diferències que hi ha entre la pensió mitjana dels jubilats autònoms i la dels treballadors per compte aliè del Règim General.

Campanya a Tarragona contra la manipulació de les llistes d'espera: "No marxis sense hora!"

El Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública (CGT, Catac Co.bas, la CUP i treballadors/es i usuaris/es a títol personal) estan portant a terme la campanya "No marxis sense hora, hi tens tot el dret!".

L'objectiu de la campanya és denunciar la manipulació de les llistes d'espera emplaçant als usuaris i usuàries de la sanitat pública que hagin de rebre una intervenció, que no abandonin els centres de salut sense tenir una data concertada. En la majoria de centres sanitaris, s'informa a les persones que no se'ls hi pot concertar visita perquè les llistes estan plenes i les hi diuen que ja les trucaran. D'aquesta manera, aquestes persones no consten al registre de les llistes d'espera i, per tant, les dades oficials poden ser manipulades.

El Grup de Treball remarca la importància de no desfogar la impotència, ni culpar el personal sanitari i administratiu, que a més, ja reben prou pressions dels usuaris. La possibilitat d'obrir i tancar les llistes d'espera està en mans de la gestió sanitària (càrrecs directius i polítics), així que el gest de la població ha de consistir, en el cas que no se'ls proporcioni cita, en demanar el full de reclamacions o bé adreçar-se al Departament de Salut.

La campanya reivindica que les llistes d'espera facin referència a tots els processos, intervencions, visites, etc. i es comptabilitzin des del moment en què es fan els diagnòstics. D'aquesta manera es posaria de manifest els efectes nefasts de les retallades, i es desacreditaria l'absurda afirmació que, malgrat totes les retallades, les llistes d'espera s'estan disminuint.

El Grup de Treball ha denunciat la perversitat de la manipulació que es fa amb les llistes, ja que no només són fal·laces, sinó que la invisibilitat de les persones que no hi figuren amaga tot tipus de drames, amb persones malaltes que esperen tractaments i intervencions, en alguns casos gravíssims. En aquest sentit, aquest grup recull testimonis reals de persones que esperen anys per a rebre atenció sanitària i es faran xerrades informatives a diversos punts de la ciutat.

Per últim, el Grup de Treball ha denunciat el paper del Departament de Salut, ja que malgrat han manifestat en reiterades ocasions al Sr. Mercadé la necessitat de disposar de la informació real referent a les llistes d'espera, des del passat mes juny, aquest només ha proporcionat informació parcial.

CGT contra les retallades de personal en estacions de les comarques tarragonines

Des de CGT denunciem les retallades de personal de venda, informació i atenció a l'usuari, la progressiva pèrdua de la qualitat en el servei i l'abandonament de la gestió del servei públic a diverses estacions de la demarcació de Tarragona.

La Direcció Executiva d'Estacions d'ADIF, aprofita l'actual crisi econòmica amb un projecte encaminat que els ciutadans s'acostumin a l'ús de les màquines expenedores de bitllets, i a la venda de bitllets per Internet, el que fa desaparèixer personal ferroviari de les estacions i minva de forma clara la qualitat del servei públic ferroviari, el que és contrari als interessos de tots i totes usuaris i usuàries

ADIF intensifica la seva política d'estalvi de costos, i no està dotant de personal per a la cobertura de les diferents contingències que es donen en el desenvolupament diari del servei, com són llicències, situacions de baixes laborals, etc, i també ha anunciat la reducció de personal a les estacions de Salou i Torredembarra, en què ADIF té subcontractat el servei.

Tota aquesta situació no és més que el fidel reflex d'una nefasta política de personal, encaminada a un obsessiu estalvi econòmic, que no fa més que perjudicar la qualitat del servei públic que ADIF està obligat a prestar, com a entitat pública empresarial, així com augmentant el risc dels usuaris i persones que transiten per les estacions, a més de les molèsties que produeix als usaris i del conseqüent deteriorament de les instal·lacions que produeix la manca de personal .

CGT denuncia l'abandó de la gestió del servei públic d'ADIF a Barcelona Sants

CGT manifesta el seu contundent rebuig al projecte d'ADIF d'eliminació de la venda anticipada de bitllets de llarga distancia els caps de setmana i a la reorganització d'horaris de venda d'aquests bitllets a l'estació de Barcelona Sants, i adverteix de la progressiva pèrdua de la qualitat en el servei prestat i denuncia l'abandó de la gestió del servei públic.

L'eliminació de la venda de bitllets de llarga distancia els caps de setmana a l'estació de Barcelona Sants i la reorganització horària d'aquest servei adaptant-lo a horaris comercials, en els quals moltes persones no disposaran de temps per a acudir a les estacions, perjudica als usuaris del ferrocarril, que veuen com una vegada més, s'adopten mesures basades en l'estalvi econòmic, en detriment de la rendibilitat social que el ferrocarril ha de proporcionar, quant a servei públic.

CGT ve portant a terme de forma constant, des de molt abans de l'aprovació de la nefasta Llei del Sector Ferroviari en l'any 2005, una campanya en contra de la precarització del servei públic que solament obeeix a causes estrictament econòmiques i a la seva continuada privatització.

Animem als usuaris del ferrocarril a que de forma massiva reclamin en les estacions un servei públic de qualitat i es posicionin en contra de decisions que no són més que l'avantsala de l'eliminació definitiva del servei d'informació i venda. Sobretot perquè hi ha alternatives viables i lògiques, tota la societat, en el seu doble paper d'usuària i propietària d'aquest Sector Públic Ferroviari, ha de participar i intervenir en les decisions que afectin al futur del mateix.

CGT reafirma la seva voluntat de seguir lluitant per un transport ferroviari col·lectiu, públic i eficaç, on els treballadors tinguin unes condicions de treball dignes, mantenint i augmentant el nombre de llocs de treball, on la societat pugui gaudir d'un Servei Ferroviari on prevalgui la qualitat del servei i la seguretat de tots, obligant a les Direccions tècniques i polítiques al manteniment d'un servei públic, segur, social i efectiu.

Hewlett Packard i 13 subcontractes informàtiques sancionades per cessió il·legal de treballadors

Aporten algun tipus de valor les subcontractes en aquest procés? Zero. La seva intervenció és, clarament, realitzar el paper d'ETT, mercadejant i proporcionant persones al pes. Sovint sense arribar a posar mai els peus a la 'seu' de l'empresa i, de vegades, sense saber ni com es diu. Es tracta de les conegudes com a 'càrnies'.

Els grups de treballadors i treballadores estan barrejats amb altres d'altres empreses, obeeixen a superiors que treballen en una altra i són, en definitiva, indistingibles de la cadena de comandament de l'empresa mare: estem davant del que es cataloga com a cessió il·legal de treballadors o prestamisme laboral.

A vegades es entren en absurds com que l'empresa principal, en aquest cas HP, pagui unes quantitats desorbitades en comparació amb què els mateixos treballadors estiguessin incorporats en plantilla, alimentant capes paràsites de gerents i directius de terceres empreses. La # MarcaEspaña, l'empresariat d'aquest país, està per crear aquests absurds i més.

HP i les empreses Axpe, Rawson consulting, A & O Systems, AXIS IT, Solutio Outsourcing, Zemsania, Invoin consulting, Sisnet sistemes, VASS consultoria, Innova estudi, Tenea Tecnologies, NPR Software i Alten han estat sancionats amb un total de 286.506 € en sancions que van des dels 6.251 € fins als 86.251 € segons la gravetat del cas. Des de la Secció Sindical de CGT a HP denunciem aquesta situació davant Inspecció de Treball que, amb una altra denúncia de CCOO, han decidit pronunciar-se donant la raó a tots i cadascun dels punts descrits.

Lamentablement, la multa no s'obliga al compliment de la Llei. Havent ignorat HP tot intent d'acord previ, el següent pas que s'està realitzant és la recollida de demandes individuals perquè un jutjat obligui al compliment estricte una vegada provada la il·legalitat: incorporació a l'empresa mare, amb contracte laboral indefinit i la protecció de tutela que es deriva d'haver realitzat un procés judicial contra l'empresa.

Hem de passar, en tot el sector, de la queixa a l'acció concreta: denunciar les il·legalitats, organitzar-nos en els centres de treball amb altres companys, afiliar-nos en un sindicat que planti cara i participar, perquè, si hi ha una cosa clara, és que les coses no milloren soles mai.

Mobilització contra els acomiadaments a la UAB

El 30 de setembre es va dur a terme una manifestació a la Universitat Autònoma de Barcelona en contra dels acomiadaments que el dia 1 d'octubre es feien efectius a 4 persones del Centre de Biotecnologia Animal i Teràpia Gènica (CBATEG). Aquestes persones tenen una antiguitat d'entre 7 i 13 anys a la UAB. Altres tres persones, que al juliol se'ls havia dit que també serien acomiadades, se'ls ha prorrogat el termini gràcies a la intervenció del comitè d'empresa i de la Plataforma Capítol VI, una fins al desembre per reglament i les altres dues un any amb el 66% del sou.

A la manifestació, convocada per la plataforma per la universitat pública, que aplega professorat, personal d'administració i serveis i estudiants, hi van participar 300 persones. Es va iniciar a la plaça cívica i va finalitzat al rectorat. Allí es va realitzar una roda de premsa amb intervencions de les persones acomiadades i dels diferents grups que els han donat suport (professorat, companys/es del personal d'administració i serveis i estudiants). Aquests altres col·lectius de la comunitat universitària també van exposar els atacs als seus drets (com la pujada de taxes i la reducció de beques en el cas dels estudiants) i les retallades que estan patint (com la retallada salarial al personal, la paralització de les places Serra Hunter per professorat per part de la Generalitat, etc.).

Manifestació a Sabadell contra l'atur i la reforma de les pensions

El 5 d'octubre més d'un centenar de persones van participar a la manifestació convocada a Sabadell per la Coordinadora sindical: CGT, CNT i CO.BAS. En la mobilització es va reivindicar la jornada laboral de 35 hores setmanals, sense reducció salarial, l'oposició frontal a tot acomiadament i ERO, l'autogestió com a eina per lluitar contra la crisi-estafa, i la defensa dels serveis públics. Es va fer una crida a seguir lluitant contra l'atur i les retallades, i es va mostrar l'oposició a la reforma de les pensions que vol portar a terme el govern espanyol i que comportarà un deteriorament de les nostres pensions. La UE, la Troica i el rescat a la banca també van ser objecte de crítica i rebuig.

Imputen a dos càrrecs per presumptes irregularitats a la fundació Institut d'Alta Tecnologia PRBB

El Jutjat d'Instrucció 20 de Barcelona ha imputat als patrons de la fundació Institut d'Alta Tecnologia PRBB-Fundació privada, Norberto Galindo Casas i Francisco Javier Fernández Soriano per presumptes "irregularitats" en la seva gestió entre 2006 i 2009.

La providència de la jutge, que admet la denúncia formulada per la CGT, cita a declarar el 6 de novembre als imputats, que tenien càrrecs en el citat institut amb vocació pública i l'empresa CRC Corporació Sanitària.

La denúncia es dirigeix especialment contra els màxims responsables de la CRC Corporació Sanitària per presumptament haver traspassat a la seva empresa una maquinària que havien comprat a través de l'Institut d'Alta Tecnologia amb diners públics.

El sindicat va interposar al juliol una denúncia contra diversos alts càrrecs d'hospitals públics catalans per irregularitats en el citat institut, que funciona com fundació pública d'investigació sota l'auspici de l'Hospital Clínic, el del Mar i el Vall'd Hebron de Barcelona.

CGT ha remarcat que al desembre de l'any passat la Sindicatura de Comptes va publicar un informe que apuntava "greus irregularitats" donada la precària situació econòmica en la qual l'havien situat els patrons, que va provocar la declaració voluntària de concurs de creditors.

Es reprenen les concentracions setmanals davant la mútua de Terrassa per denunciar la privatització de la sanitat

Més de 70 persones van participar el 9 de setembre de la vuitena concentració en defensa de la sanitat pública, suposant la represa de les concentracions convocades setmanalment davant de la Mútua de Terrassa.

Des del mes de maig s'estan convocant concentracions setmanals davant de la Mútua de Terrassa per tal de denunciar la privatització de la sanitat. En les concentracions es fa una crida a l'acció per tal d'organitzar denuncies com s'està fent a Tarragona, a Bellvitge i d'altre localitats, explicant alguns casos concrets de canalització per part de la sanitat privada de les llistes d'espera en intervencions quirurgiques de la sanitat pública.

Les concentracions volen ser no només un punt de protesta i visualització setmanals sinó que també un punt on els usuaris i les usuàries de la sanitat pública puguin assessorar-se a l'hora de denunciar i pugin trobar suport.

Roca vol tancar Ceràmiques del Foix

El 20 de setembre es presentava un ERO que afectarà a tota la plantilla de 114 persones de producció i logística de Ceràmiques del Foix, situada a Santa Margarida i els Monjos.

Roca argumenta que les vendes de Ceràmiques del Foix han disminuït un 52% en els últims set anys i assegura que les mesures portades a terme fins a ara no han estat suficients per a detenir la deterioració de la competitivitat, augmentar les vendes i reduir el ritme d'acumulació d'estocs, afirma en el seu comunicat de premsa.

No obstant això, algunes de les brillants mesures preses per a pal·liar la dura situació que travessa el sector han estat incrementar els preus de venda i produir sense descans per a augmentar l'estoc deliberadament.

Encara que en aquest cas la producció de Ceràmiques del Foix es traslladarà a Ceràmiques Belcaire (Vall d'Uxó, Castelló) aquest és un pas més en la progressiva destrucció d'ocupació del Grup Roca a l'Estat espanyol i la deslocalització de la producció a altres països.

Per mostrar la seva oposició a l'ERO la plantilla ha portat a terme un seguit de mobilitzacions: concentracions, talls de carretera,...

Mobilitzacions contra les retallades al sector de les ambulàncies a Catalunya

Les retallades en sanitat també arriben al sector de les ambulàncies i provoquen mobilitzacions per tal d'aturar les retallades en ambulàncies, personal i salaris que s'estan aplicant per part de la Generalitat i la patronal, deixant el servei com feia anys no es veia, immers en una precarietat insostenible tant pels treballadors com pels usuaris, que són els que pitjor sortiran parats ja que s'està jugant amb les seves vides.

Per això en els mesos d'agost i setembre s'han portat a terme diverses mobilitzacions del sector a Catalunya, en les que la CGT ha tingut una participació activa. El conflicte en el sector esclatava després que el mes de juliol fracassessin les negociacions entre la patronal Associació Catalana d'Empresaris d'Ambulàncies (ACEA) i els sindicats majoritaris del sector (CCOO, UGT i USOC) per intentar evitar la retallada salarial que finalment s'ha aplicat.

A primers d'agost treballadors d'Ambulàncies Domingo convocats per la CGT acampaven davant la seu de l'empresa al carrer Pere IV amb Josep Pla de Barcelona, després de la tisorada salarial del 9,2% que s'ha aplicat als empleats a partir del mes de juliol i pels desacords en la jornada laboral. El 2010, els treballadors del sector ja van patir una tisorada del 2,5% en els seus salaris.

Ambulàncies Domingo igual que una quinzena d'empreses del sector a Catalunya, en què treballen unes 4.800 persones, va decidir portar a terme aquesta retallada salarial després que el Servei Català de la Salut i el Servei d'Emergències Mèdiques (SEM) hagués reduït les tarifes que paguen a aquestes empreses subcontractades per al transport sanitari en un 6,6% (un 2% el 2011 i un 4,6% aquest any), aportacions que suposen el 90% del total dels seus ingressos.

A més d'estar en desacord amb la tisorada, els empleats d'aquesta empresa també es queixaven que treballen en torns de 12 hores seguides, entre 21 i 22 dies al mes, i l'empresa només els paga el sou corresponent a 10 hores i mitja de feina.

CGT d'Ambulàncies Condal també va convocar una acampada davant de la seu d'empresa al c/Rosell 10 de l'Hospitalet de Llobregat, per denunciar l'abús que estan patint els treballadors del sector del transport sanitari en les seves condicions econòmiques i laborals.

Per altra banda, el mes de setembre es va convocar una vaga els dies 9,10,11 i 12 de setembre a tot l'àmbit català d'ambulàncies, després de la concentració que es va produir el 6 de setembre davant del tribunal laboral de Catalunya, per part dels treballadors/es del transport sanitari en motiu de la reunió que es celebrava amb la patronal ACEA per la retallada salarial imposada unilateralment des del mes de juliol d'un 9'2% de la nòmina, reunió que va acabar sense acord i va provocar la convocatòria de vaga per defensar els drets dels treballadors del sector davant l'atac directe de la patronal.

Parlem

Enric Duran i Giralt, un quixot de

"Contra el poder cal prioritzar l'a

Txema Bofill

Enric Duran és un exemple. Un exemple de que podem. Un exemple de que cada un, cada grup, un sindicat minoritari, com el nostre, podem. I estem cridats a transformar el mon. Com? L'Enric utilitza les falles de l'enemic, i per tan cal conèixer bé l'enemic. I pensar en gran, sense por.

Enric Duran lluita pel impossible, una manera que esdevingui realitat. Té la força de creure en si mateix i tria crear ja un altre mon, enlloc d'anar a la contra. Una de les mentides de l'Estat és que una persona sola no pot fer res, un grup petit no pot fer res i una comunitat petita tampoc. Així estem Catalunya, sempre amb l'autoestima sota terra, menys últimament.

Sobre l'Enric Duran hi ha molta informació per Internet (bloc personal http://enricduran.cat/, Twitter, facebook, Viquipèdia). Les publicacions Crisi, Podem, Rebel·lem-nos, la Cooperativa Integral Catalana, i el seu llibre "Abolim la banca".

- Abolirem la banca?

El títol que jo volia que tingués el llibre que vaig escriure el 2009, era Desobeïm la banca. Abolim va ser només un consens al que es va arribar amb l'editorial. Des del meu punt de vista el que està a les nostres mans és organitzar-nos al marge de les estructures de poder, més que no transformar-les. I cada vegada disposem de més eines per aconseguir-ho.

- Abolirem el consum, l'hiperconsum? En especial el consum del petroli i dels mitjans de comunicació de masses, etc.?

Podem transformar el nostre consum i necessitem fer-ho per molts motius. La sostenibilitat del planeta, l'autogestió de la nostra economia, gaudir d'una bona salut, són alguns dels més importants. El consum és una de les eines més senzilles de que disposem per decidir amb els nostres actes quin món volem.

- Estàs molt productiu, malgrat la clandestinitat. Com vius la clandestinitat?

De fet es pot dir que la clandestinitat m'ajuda a estar centrat en haver-hi menys in-puts externs. En aquest sentit puc estar, dit així, més productiu en diversos projectes, a costa de reduir les meves relacions socials. És una situació que no és nova, doncs ja la vaig viure 6 mesos després de fer pública l'acció i sóc coneixedor que m'hi puc sentir prou bé com per fer-la durar el temps que calgui.

- Què has après en aquest temps de clandestinitat?

M'he pogut posar al dia de molts projectes i formes de pensament que són significatives pel canvi que volem dur a terme. Potser feia 10 anys, que no em dedicava com ara a observar que passa en diferents llocs del món, doncs havia estat molt centrat en l'àmbit català. Aquesta nova perspectiva, m'ajuda a aprendre moltes coses i poder-les enllaçar amb el que es fa a casa.

- Una de les teves idees, és prioritzar la creació d'alternatives al sistema, l'auto-organització, a la protesta i denuncia dels abusos del poders. Ens ho argumentes?

No és només una idea, sinó que és el que porto fent com deia els darrers 10 anys, tot i que en aquest àmbit és pot dir que els darrers 3 anys, amb la Cooperativa Integral Catalana han estat els més exitosos.

Quan vaig viure en primera persona tot el cicle de lluites que vam anomenar l'antiglobalització, vaig poder sentir la feblesa que significa passar-te mesos organitzant un acte d'un dia, sense després tenir capacitat de repetir-ho o mantenir-ho... Vaig veure que per confrontar-nos amb el poder, calia primer prioritzar l'autogestió i l'auto-organització, en comptes de generar contrapoder al carrer 1 dia de tant en tant, portar la nostra quotidianitat la dissidència del sistema dominant.

- Les teves expropiacions als bancs, han sigut una estocada precisa a la banca, i molt meritòria. Vares pensar en fer-ho entre vàries persones, col·lectivament, al constatar que funcionava, abans de fer públiques les expropiacions?

Amb les persones que en parlàvem hi havia molts dubtes de quina seria la reacció del poder i tot i donar-hi suport de diverses maneres, ningú es veia disposat a fer-ho en el mateix moment que jo. A més dels riscos i la no reversibilitat de la situació insolvent, cal tenir en compte també que la interacció amb els empleats de banca i la preparació de documentació són tasques feixugues per moltes persones que potser, tot i assumir un compromís desobedient i polític, els ha faltat quelcom per sentir que elles també podien fer-ho.

- Es tracta d'una acció individual, d'un Robin Hood, o d'una acció d'un grup d'afinitat?

Un entremig. Individual en els aspectes més concrets de l'acció en si, crèdits, documentació, etc...

Col·lectiva en la participació política i auto-organització per a fer un us dels recursos adequat pels objectius que teníem en aquell moment.

- Hi han hagut imitacions, o expropiacions similars? Heu trobat noves falles en la seguretat dels bancs? Se'ls pot seguir expropiant als que ens roben?

Pel que sé hi hagut d'altres accions, però no s'han fet públiques. Diverses persones m'han escrit per a consultes relacionades amb això. Falles de seguretat del sistema bancari n'hi ha, sempre n'hi haurà, perquè els éssers humans ens equivoquem, això vol dir que encara que es facin determinats protocols a vegades els forats poden venir perquè a la pràctica no s'apliquin.

- Dius que és legitim expropiar als bancs. De què serveix, si és il·legal?

Els arguments de legitimitat són diversos, com he exposat en diferents textos. Aquesta legitimitat ens serveix per tenir suport social ampli en accions en que es perjudiqui a la banca per generar un bé col·lectiu major, que contrasta amb el mal que ens estan fent. La lluita contra els seus abusos és un altre àmbit important i meritori en la confrontació amb la banca, cada vegada hi ha més entitats que estan fent una feina interessant en aquest àmbit

- Ens informes que t'han vulnerat diversos drets i que respondràs davant d'això. Quins drets? Com serà aquesta resposta?

Em refereixo als drets de defensa. Dret a citar testimonis, dret a la informació del procés, dret a escollir advocat, dret a tenir advocat....

La resposta dependrà de les forces que tinguem a nivell de grup de suport legal, i per això encara no està definit, però en tot cas tinc clar, que perquè no trepitgin cada vegada els drets que se suposa en les seves lleis que tenim, cal respondre quan això succeeix.

- Una idea que m'agrada és que dius que no vols pertànyer a cap Estat, tampoc a l'hipotètic Estat català.

Penso que l'Estat com a concepte implica vulneració de llibertats, especialment a partir de la pertinença obligatòria que se suposa que implica en el marc d'un territori. Una de les lluites claus dels nostres temps penso que és qüestionar aquesta obligatorietat, i des de la sobirania individual dels éssers humans, practicar el nostre dret inalienable a auto-organitzar-nos com volem, en un marc de respecte amb els que no en vulguin ser part.

- Viure fora l'Estat és difícil, ens tenen agafats des del moment que ens registren, per exemple, a l'imposar-nos el DNI. Com ho fas tu? Del DNI no ens podem donar de baixa, mentre hi hagi Estat.

Jo penso que sí que ens podem desllivrar del DNI. De fet hi ha diversos moviments al món com els freeman, que ho duen a terme en la pràctica. Es tracta de qüestionar l'arrel d'aquesta submissió, d'aquest no podem, i durho a la pràctica en cada acció que fem. Evidentment implica renunciar a algunes de les comoditats amb la que ens compra l'Estat modern, però relacionant-ho amb el que deia abans, a mida que augmentem el nostre nivell d'autogestió, cada vegada és més senzilla aquesta renúncia a la vinculació amb l'Estat.

- Ara et busquen també per una acció petita, de què es tracta? Quan penses tornar?

Aquesta acció més recent, s'explicarà quan sigui el moment oportú, encara no ho és. L'estratègia més relacionada amb el meu retorn actualment és el projecte restauratiu que estem treballant i encara no té data d'estar a punt. Penso que la justícia restaurativa és una línia de pensament i pràctica en relació a la justícia que és important que tots els moviments socials que s'enfronten al poder, descobreixin, perquè porta en la seva arrel la manera de relacionar-nos participativa i respectuosa que duem a dintre en contraposició a l'autoritarisme que predomina en el sistema oficial.

- Explica'ns la justícia restaurativa i els seus avantatges? Aquesta proposta novadora pot funcionar en els governs ultraconservadors CiU i PP?

La justícia restaurativa representa un qüestionament profund tant del sistema judicial actual com les polítiques penals i penitenciàries, que predomina en la majoria dels Estats.

Proposa que en lloc de centrar la justícia en penar a l'acusat si es declarat culpable, aquesta es centri en restaurar a les persones que s'han vist afectades pel conflicte i demostra amb diverses experiències que per a dur a terme amb plenes garanties aquesta restauració cal que sigui un procés participatiu. En molts països d'arreu del món amb signes diversos s'està fent lloc amb aplicacions pràctiques. No es tan una qüestió de dretes o esquerres, com d'alliberar-nos de més de 2000 anys de dret i penitència romana, en benefici de mètodes que han perdurat des de l'antiguitat en múltiples experiències indígenes que encara perduren.

- Dius que la presó no beneficia a ningú. La presó beneficia a l'ordre establert. L'amenaça de càstig i el càstig als que infringeixen les seves lleis són necessaris per a mantenir aquest ordre injust.

Exacte, per això necessitem posar en evidència aquests interessos moltes vegades no reconeguts, que té el poder en les presons, demostrant que els implicats en determinat conflicte tenen millores maneres de resoldre-ho que

amb...

e la utopia per a una nova societat

autogestió i l'auto-organització"

el càstig exemplar.

- Què és pot millorar de la CIC, Cooperativa Integral Catalana?
Es tracta d'un projecte molt gran i amb moltes cares. Des que va començar ja fa més de tres anys, ha estat un procés constant d'aprenentatge i millora. Tot i això es pot dir encara que estem en els inicis, tot i que hem pogut generar una autogestió econòmica important, lo qual és una de les principals fites. Hi ha àmbits estratègics en el que el marge de millora és molt gran i podria fer-se en poc temps com per exemple facilitar millor i estendre les relacions econòmiques entre totes les persones i projectes que en són part. També estem en un moment important per poder anar desenvolupant àmbits d'ecofabricació amb codi obert.
El sistema públic cooperatiu, en àrees cabdals com l'educació i la salut, està encara en els inicis. Cadascun dels projectes són grans i complexos.
I finalment, trobo important també seguir estenent el procés a nivell local, de manera que es puguin anar replicant eines i recursos, que permetin descentralitzar tot plegat.

- Què hem de fer per a utilitzar la moneda social? Quins avantatges, però sobretot, a nivell pràctic, com ens hi posem a utilitzar-la?
No hi ha una sola moneda social, sinó que hi ha diverses vies de posar en marxa monedes socials i d'utilitzar les que ja existeixen. Nosaltres usem els ecos, que és el nom genèric que hem donat a diferents monedes creades des de diverses eco xarxes i la CIC. Per mi, el més significatiu d'aquesta eina de transició és que ens ajuda a empoderar-nos en el camí de l'autogestió econòmica, desenganxant-nos del diner convencional i descobrint que la moneda pot dependre d'un procés assembleari.
Ara, no hi ha formules màgiques i només quan es produeix quelcom o s'està disposat a treballar al marge del sistema, és quan es pot aprofitar realment l'eina de la moneda social. Qui en faci us només com a consumidor, senzillament estarà fent un acció de suport a determinades iniciatives productives.
D'altra banda, trobo que és important també conèixer i mirar de comprendre les cripto-monedes com el bitcoin, que si bé no són socials, en el sentit que no hi ha una col·lectivitat que determini criteris d'us, poden fer un paper important també alhora de desenganxar-nos de la banca.

- La Revolució integral és semblant a la zapatista? Coneixes els zapatistes? En què us hi assembleu?
Bé, conec els zapatistes de molt abans de treballar amb el concepte de revolució integral, de fet han estat des que sóc activista uns dels referents més significatius que he conegut. Quan vaig posar-me a prioritzar la construcció d'alternatives locals, de seguida vaig pensar que el que es tractava era de construir aquí la nostra autonomia, tal i com ells ho fan allà.
Els darrers anys, amb la CIC i amb el concepte d'anar fent la revolució integral al marge del capital i de l'estat, ens estem sentint especialment propers a la proposta zapatista. I per exemple, aquest estiu hem participat en la proposta zapatista de les escoletes autònomes, fent-ne una a aureasocial, i a l'hivern que ho tornaran a repetir hi haurà varies persones vinculades a les cooperatives integrals que aniran cap allà.

- Has pensat en demanar exili a una dotzena de països, com Snowden, ja que no et respecten els drets bàsics?
No és una opció que contempli, perquè seria reconèixer legitimitat a algun d'aquests Estats i encara més, posar la meva llibertat en les seves mans. L'últim que voldria seria convertir-me en una moneda de canvi diplomàtica. Per això també, simbòlicament em va semblar interessant la proposta de ZAD de la Bretanya de cartejar-nos de manera pública, acceptant la seva proposta d'asil, des de l'autonomia de la seva lluita.

- Ara què estàs preparant?
Seguim consolidant molts àmbits i impulsant-ne alguns de més nous. Entre ells com vam comunicar recentment, un mitjà de comunicació digital de caire mundial i descentralitzat, que es dirà RADI.MS i serà el projecte més visible del col·lectiu Radi, creat en el moment que vaig passar a la clandestinitat. Creiem que després de l'experiència tinguda en publicacions impreses (Crisi, Podem, Rebel·leu-vos), en el moment actual és més interessant aconseguir generar un mitjà de comunicació estable, que sigui alhora una eina per enxarxar-se amb col·lectius afins a nivell planetari.
A banda ja he parlat de la justícia restaurativa, i hi ha alguna cosa més important, però encara no és moment de parlar-ne.

- Anem cap a una dictadura dels mercats, cada cop més autoritària i terrible?
El nivell de corrupció demostrat en les més altes esferes, supera fins i tot el que molts havíem imaginat. Penso que en una dictadura dels mercats ja hi som de fa anys i és cert que en diferents àmbits augmenta la seva duresa, però alhora confio que podrem seguir generant cada vegada més eines per alliberar-nos-en i no cedir a la seva ansia de domini.

- En la lluita de classes actual, els rics (banca, multinacionals) ens estant guanyant per golejada, com deia Bufet, i ni tan sols paguen la crisi que han creat.
Potser des del punt de vista de la lluita tradicional és així. Es evident que la resposta al carrer no correspon a la duresa de la situació. Però penso que hi té a veure que coincideix amb una reestructuració de les estratègies d'acció. Els moviments de masses van a la baixa, i d'altres respostes basades en les xarxes socials, les accions descentralitzades, en els grups d'afinitat, l'autogestió i la comunicació viral, encara no són prou efectives, però penso que ho arribaran a ser...

- El Congrés confederal de la CGT, que es fa actualment, té per lema "No n'hi ha prou amb resistir, construïm l'autogestió". Un lema semblant al del CIC d'anar construint comunitat i autogestió.
És clar que entre d'altres coses, tenim en comú aquest concepte i molta part de l'imaginari que hi ha al darrera. Ens hem trobat fins ara en xerrades, taules i debats, però seria interessant que cada vegada més trobéssim com fer-ho en l'acció autogestionària del dia a dia.

- En una entrevista al Catalunya, fa uns cinc anys proposaves a la CGT una vaga general de veritat per tal que la crisi la paguin els rics. Les vagues generals d'un dia no han funcionat. Com ho veus? Com organitzar una vaga general indefinida?
Recordo que em referia a una vaga social que pogués dur-se a terme en tots els àmbits i de manera sostinguda. Era part de les propostes de la publicació PODEM. Entremig vam viure el 15-M el qual si bé en dies puntuals va tenir una participació massiva, es va convertir en una acció de desobediència sostinguda portada per algunes desenes de milers de persones. Penso que en podem aprendre que tenim capacitat per dur a terme accions de desobediència sostingudes, però no hem de pretendre que hi participin les masses (que són l'objectiu en canvi d'una vaga general d'un dia), sinó que des d'una "minoria nombrosa" se li pugui donar una visibilitat que en multipliqui l'efecte.

- Com t'has format en la vida?
He tingut una formació autodidacta basada en la motivació per aprendre i en la recerca. Internet ha estat un eina bàsica en aquest camí. També ho ha estat l'experiència pràctica en tots els moviments i projectes en els que han participat que han comportat nous reptes cada vegada.

- Quins son els esdeveniments de la teva vida dels que n'estàs més content?
Potser el que més em satisfà és la constància i determinació que he mantingut tots aquests anys que porto en l'activisme, ja són 15 anys gairebé d'implicació ininterrompuda.

- Com veus el moviment llibertari actual?
Trobo que s'està en un moment de cruïlla entre unes pràctiques basades en una important tradició històrica i d'altres nous camins afins a la cultura llibertària, però que segueixen vies més imprevisibles. Davant d'això trobo important que es continuï generant un marc de respecte i de disposició a aprendre un dels altres, perquè només així podrem gaudir de la riquesa que genera tota aquesta diversitat i fer-nos més forts.

>> LES FRASES...

"La justícia restaurativa representa un qüestionament profund del sistema judicial i de les polítiques penals i penitenciàries

L'"Estat com a concepte implica vulneració de llibertats

Els zapatistes han estat un dels referents més significatius que he conegut

El consum és una eina senzilla per decidir amb els nostres actes quin món volem

El moviment llibertari està en un moment de cruïlla entre unes pràctiques basades en la tradició històrica i altres nous camins"

SENSE FRONTERES

Les últimes crisis alimentàries han mostrat com del menjar i la terra se n'ha fet objectes d'especulació, especialment per part dels bancs i les seves activitats en els mercats financers lligats als aliments

Els models llatinoamericans: una reflexió llibertària

Carlos Taibo

La discussió està en carrer: estaria aportant l'Amèrica Llatina dels governs d'esquerra un model estimulant que donaria resposta a molts dels atzucacs en els quals ens trobem en el Nord opulent o, per contra , i malgrat els focs d'artifici, hem de mantenir totes les cauteles en el que fa al que signifiquen aquests governs?
No oblidem que molts de qui se situen en la primera d'aquestes posicions consideren que experiments com el veneçolà, l'equatorià o el bolivià demostrarien la possibilitat de respectar les regles de la democràcia liberal -en ells hi ha eleccions raonablement pluralistes- al mateix temps que es despleguen polítiques socials que estarien canviant l'escenari en franc i afortunat profit dels desfavorits.
Abans d'entrar en matèria diré que, des del meu punt de vista, no es tracta de negar que els governs en qüestió han perfilat polítiques preferibles a les assumides pels seus antecessors. Tampoc seria bo que, dogmàtica i apriorísticament, rebutgéssim tot el que signifiquen, molt més com que el raonable és reconèixer que l'assetjament que pateixen pels poders de sempre de segur que té el seu relleu.
I no semblaria saludable, en fi, que tanquéssim els ulls davant determinades derives eventualment estimulants com les quals fan referència a determinades opcions de caire autogestionari o a molts dels projectes vinculats, abans que amb governs, amb les comunitats indígenes i les seves singulars formes d'organització i conducta.
Però, anotat l'anterior, i vaig a per el principal, crec que estem en l'obligació de preguntar-nos si experiències com la veneçolana, l'equatoriana o la boliviana configuren un model suggeridor i convincent per a qui bevem d'una cosmovisió llibertària. I la resposta, que em sembla òbvia, és negativa. Ho és, si així es vol, per cinc raons.
La primera d'aquestes raons subratlla el caràcter visiblement personalista dels models que ens ocupen, construïts en bona mesura de dalt a baix, i en algun cas, per afegiment, amb seient fonamental en les forces armades. En un món com el nostre, el llibertari, en el qual hi ha un orgullós i exprés rebuig de lideratges i personalismes, és difícil que encaixin projectes que es mouen amb tota evidència pel camí contrari.
Però, i en segon lloc, he de subratllar que no es tracta només d'una discussió vinculada amb lideratges i jerarquies: l'altra cara de la qüestió és la debilitat de les fórmules que, en els models que m'ocupen, haguessin de permetre, més enllà del control des de la base, el desplegament total de projectes autogestionaris. A això se sumen moltes de les il·lusions que es deriven de la no ocultada acceptació de les regles del joc que es vinculen amb la democràcia liberal, i en singular una d'elles: la vinculada amb aquella que entén que no hi ha cap problema a delegar tota la nostra capacitat de decisió en uns altres.
Anotaré, en tercer lloc, que en aquests models l'Estat ho és gairebé tot. Es pretén que una institució heretada dels vells poders operi al servei de projectes la condició dels quals emancipatòria molt em temo que, llavors, es veu sensiblement llastrada. A l'empara d'aquesta nova il·lusió òptica amb prou feines pot sorprendre que perviscquin, de resultes, els vicis característics de la burocratització i, arribat el cas, de la corrupció.

Obligat estic a assenyalar, en quart terme, que existeix una manifesta confusió pel que fa a la condició de fons de la majoria dels projectes abraçats pels governs de l'esquerra llatinoamericana. Aquests projectes han apuntat gairebé sempre a una ampliació de les funcions assistencials de la institució Estat. Res seria més lamentable que confondre això amb el socialisme (a menys, clar, que treiem a aquesta paraula bona part de la riquesa que li dóna sentit). Si, d'una banda , no s'ha registrat cap sort de socialització de la propietat -o, en el millor dels casos, aquesta última ha fet acte de presència de manera marginal-, per l'altre han perviscut inequívocament, per molt que s'hagin vist sotmeses a limitacions, les regles del joc del mercat i del capitalisme.Em permeto agregar una cinquena, i última, observació: fins i tot en els casos en els quals la vinculació de les comunitats indígenes amb determinats projectes institucionals ha pogut llimar una mica la qüestió, el seu sembla concloure que les experiències objecte de la meva atenció han sucumbit amb lamentable freqüència a l'encís de projectes productivistes i desarrollistes que representen reproduccions mimètiques de moltes de les misèries que el Nord opulent ha exportat, les més de les vegades -sigui dit de passada- amb raonable èxit.
Torno a l'argument principal: si no hi ha dubte major pel que fa al fet que els governs d'esquerra a Amèrica Llatina han contribuït -uns més, altres menys- a millorar la situació de les classes populars, des d'una perspectiva llibertària sembla obligat mantenir referent a això totes les cauteles. I entre elles una principal: la que neix de la certesa que, amb els vímets desplegats per aquests governs, és extremadament difícil que s'assentin en el futur societats marcades per la igualtat, l'autogestió, la desmercantilització i el respecte dels drets dels integrants de les generacions esdevenidores. Referent a això res m'agradaria més que equivocar-me.

** Carlos Taibo és escriptor, editor, activista social i professor titular de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Autònoma de Madrid. Article publicat al núm. 269 del Rojo y Negro*

No a la intervenció militar a Síria

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La CGT es manifesta enèrgicament contrària a la intervenció militar dels EEUU i els seus aliats a Síria. EEUU i els seus aliats en cap moment busquen amb la seva intervenció defensar al poble sirià i promoure la democràcia. Rússia i Xina passen de la massacre i l'èxode que el seu consentiment suposa. França, Anglaterra, Espanya,...juguen a les paraules falses.
El que realment volen els uns i els altres és seguir amb les seves parcel·les de control i poder, ampliar les seves zones d'influència o les dels seus aliats en una zona estratègica i castigar a qui mantingui estretes relacions amb qui "no ha de".
Resulta sorprenent que les víctimes dels atacs amb armes químiques que representen aproximadament el 1% de les víctimes hagin estat valorades de manera tan diferent a la resta quan 100.000 persones han mort ja en aquest conflicte i la comunitat internacional ha donat l'esquena a semblant massacre.
Rebutgem rotundament aquesta intervenció militar en contra de Síria però alhora denunciem la sagnant repressió deslligada pel règim sirià contra la població. Quan la ciutadania es va aixecar pacíficament exigint llibertat i justícia social, l'estat sirià en mans de Al Assad va respondre amb una repressió brutal rebutjant qualsevol possibilitat de diàleg i que està deixant Síria devastada.
La CGT està amb el poble sirià i amb el seu principal objectiu avui:
- acabar amb la guerra, acabar amb la criminal actuació militar del govern sirià i amb la criminal ingerència armada d'uns estats i la igualment criminal passivitat d'uns altres.
- parar les accions armades que fan callar la veu del poble.
- exigència a la comunitat internacional d'acabar amb la hipocresia de la fabricació, venda i tràfic d'armes.
- pressionar per a un alto el foc immediat.

CGT seguirà denunciant les guerres, les dictadures i les bases nuclears, seguirà donant suport als moviments populars a favor de les llibertats i seguirà exigint el cessament del militarisme vingui d'on vingui, promovent les campanyes d'objecció fiscal a les despeses militars o participant en les Marxes contra les bases militars.
CGT contínua amb el seu compromís solidari a favor de l'emancipació dels pobles i contra totes les dictadures.

Un abecedari alimentari

Gustavo Duch

Si avui dia es produeix menjar per a 12.000 milions de persones, segons dades de la FAO, i al planeta n'habiten 7.000 milions, la pregunta seria per què una de cada set persones al món passa gana. L'associació entre països en vies de desenvolupament i inseguretat alimentària és molt habitual per justificar que el creixent augment de la població no permet un repartiment equitatiu dels aliments. En canvi, la sobirania alimentària aposta per dotar d'eines i solucions a escala local. Malgrat les advertències dels organismes especialitzats i d'organitzacions i moviments socials, els processos internacionals poques vegades exploren les causes reals de la pobresa així com les formes d'afrontar-les.Qui hi ha darrere de la carn, del pa, de la pasta, de la llet ... i no ho sabem? Qui té al mateix local prestatgeries plenes d'agrocombustibles fets de blat de moro, lineals amb pinsos de soja per l'engreix d'animals i, un passadís més enllà, una taula amb un gestor que ofereix pensions lligades a la compra d'hectàrees a Etiòpia o bons financers referenciats al preu del blat? Els quatre 'compro, venc i especulo' del menjar als que em refereixo són, per aquest ordre: ADM, Bunge, Cargill i Dreyfus, coneguts per les seves inicials com els ABCD de la comercialització de matèria primera. Quatre empreses amb seu als Estats Units que, si inicialment van aconseguir dominar i controlar el mercat mundial dels grans bàsics, cereals i lleguminoses, han anat ampliant en els últims anys els seus negocis a aquestes noves àrees.

Són quatre establiments, quatre basars, com aquests que tenen tot el que puguis imaginar i el que no. Des d'una gerra amb forma de vaca per servir la llet amb les seves mamelles de ceràmica, al sempre imprescindible caçapapallones entre la prestatgeria de roba íntima i les útils claus de ferreteria o sacs de terra de jardí. Només hi ha una diferència, mentre en temps de crisi aquests universos de barri pateixen la crisi com qualsevol altre negoci, els ABCD del menjar, quatre empreses monstruoses nascudes i crescudes a la falda de la mare capitalisme i papa desregulació, guanyen tot l'or del món dient que fabriquen menjar quan en realitat es lucren fent passar fam a milions d'éssers humans. I ho fan des de la invisibilitat.

És molt difícil submergir-se en les entranyes d'aquestes empreses i les seves infinites subsidiàries però hi ha dues coses òbvies. Primera, si entre aquestes quatre controlen, com és el cas, el ¡90%! del mercat mundial de cereals, si el mercat no té cap regulació (ni aranzels o quotes d'importació / exportació, ni reserves públiques de cereals, ni polítiques de preus), i si les poques normes que es dicten són supervisades per les pròpies ABCD, és fàcil deduir que són les seves decisions que veritablement marquen el preu d'aquesta matèria primera i per tant de tots els aliments que inclouen arròs, blat, blat de moro, etc. Segona, si les ABCD (juntament amb algunes entitats financeres) han degustat els brutals beneficis que els genera especular amb el menjar i la terra de conreu, com sang per vampirs, seguiran xuclant de la fam dels altres si ningú els posa límits. Dreyfus, per exemple, ha creat el seu propi instrument d'inversió Calyx Agro LTC, per «obtenir beneficis del creixent sector de l'agronegoci i del potencial d'apreciació de la terra, adquirint terres que actualment s'exploten amb baixa tecnologia o que s'utilitzen per al pasturatge ».

Les últimes crisis alimentàries han permès que la societat civil conegués i denunciés com del menjar i la terra se n'ha fet objectes d'especulació. El focus s'ha centrat en els bancs i les seves activitats en els mercats financers lligats als aliments, amb campanyes publicitàries del tipus 'el negoci d'alimentar el món' que han merescut tot el rebuig de la societat. Encara que el paper que juguen els ABCD és complex i llunyà hem de prendre consciència per la seva importància en el preu de les matèries primeres. Per part dels moviments camperols, en qualsevol cas, la resposta que ha arribat ha estat clara: Sobirania Alimentària. També ara cal respondre. No són normes perquè els ABCD guanyin menys diners el que necessitem, el que es requereixen són polítiques a favor de la Sobirania Alimentària perquè l'alimentació, que no és una mercaderia, ens arribi de moltes, petites i humanes agricultures

** Gustavo Duch és activista per la Sobirania Alimentària dels Pobles..*

Cop egipci i contrarrevolució antinordamericana

Santiago Alba Rico

Com recordava la periodista Olga Rodríguez en un recent article, la política d'EEUU en el Pròxim Orient es basa des de fa quaranta anys en tres pilars: Aràbia Saudita, Israel i l'exèrcit egipci. A partir dels acords del Quincey en 1945, la teocràcia saudita es va convertir en la clau del domini energètic nord-americà i en el mur de contenció de les esquerres i els nacionalismes panarabistes.

Després de la guerra de 1967, Israel, per raons al mateix temps de política interna i de geo-estratègia, va passar a centrar obsessivament, de vegades de manera incongruent, totes les posicions de Washington en la regió. Amb Sadat i els acords de Camp David en 1978, l'exèrcit egipci, màxim receptor d'ajuda nord-americana (si exceptuem precisament a Israel), es va transformar en el veritable garant d'un sempre precari equilibri regional, més fràgil i amenaçat que mai després de la "pèrdua" d'Iran en 1980. Política d'Estat per sobre de les diferències entre administracions successives, aquest triple eix ha estat sempre el pivot sobre el qual s'ha fundat l'hegemonia d'EEUU en aquesta zona, la més "geo-estratègica" del planeta (per a desgràcia dels seus habitants).

Amb independència dels seus diferents orígens i per molt incoherent que sembli, aquestes tres forces —Aràbia Saudita, Israel i l'exèrcit egipci— han mantingut sempre unes estretes relacions d'aliança interessada, com ho demostra ara, després del cop d'estat de Al-Sisi, la reacció de saudites i israelianes, amb un explícit suport econòmic dels primers i una pública palmellada de sustentació i aplaudiment dels segons; i amb la intervenció diplomàtica d'ambdós a fi que la UE i els EEUU "donin una oportunitat al full de ruta" dels militars egipcis.

Perquè el sagnant cop d'estat a Egipte il·lumina també un aspecte paradoxal d'aquest domini nord-americà. La seva dependència d'Aràbia Saudita, Israel i Egipte concedeix a aquests tres règims una autonomia que no tenen països menys necessaris, o fins i tot més hostils, en l'ordre regional. No són simples titelles de Washington, com ho prova així mateix el cop militar egipci: igual que Israel amb l'extensió de les colònies i els bombardejos de Gaza o que Aràbia Saudita amb el finançament de grups obertament terroristes (decisions contràries als interessos nord-americans), Al-Sisi era molt conscient que tenia la paella pel mànec: Obama estava obligat a "empassar-se" el cop i negociar amb l'exèrcit. Sabent el seu poder, una vegada consumat el putch després de les manifestacions populars del 30 de juny, no ha tingut la menor objecció a trencar les negociacions amb els Germans Musulmans (que havien acceptat una proposta de la UE) i a desfermar una violència i repressió encara majors que les de Mubarak (només comparables a les de Bachar Al-Assad).

Crec que és molt important assenyalar aquesta inesperada revelació de la impotència nord-americana. Tant les revolucions de fa dos anys com les contrarrevolucions ara indiquen en realitat la debilitat d'un domini que ve perllongant-se des de fa 70 anys. Ni Washington va fer les revolucions ni Washington està fent ara les contrarevolucions. És una potència vinguda a menys, fracassada a L'Iraq, fracassada a Afganistan, que tracta avui de no veure's arrossegada a l'esvarzer ardent de Síria. Una intervenció militar fins i tot limitada contra el règim criminal de Damasc (que tantes petites víctimes celebrarien sobre el terreny) erosionaria encara més la seva hegemonia regional i mundial. Mai abans els EEUU han estat tan obligats a negociar; a negociar amb amics als quals abans bastava un despatx d'ambaixada per a redreçar i amb enemics als quals abans podia envair o bombardejar.

Molts, fins i tot en l'esquerra, s'alegraran sens dubte d'aquesta debilitat d'EEUU i de la creixent autonomia dels seus aliats i els seus adversaris. Personalment m'alegro quan la debilitat l'aprofiten els pobles per a fer revolucions; però més aviat em preocupo quan aquesta debilitat és aprofitada per les velles i noves dictadures per a imposar la contrarevolució als pobles. Si el declivi de l'imperialisme nord-americà serveix perquè finalment els pobles de la regió conquistin la democràcia i la sobirania, celebrem-lo amb alegria. Si aquest declivi, en canvi, "allibera" i reforça als règims més criminals de l'escena internacional (Israel, Aràbia Saudita, l'exèrcit egipci i Síria, Iran i Rússia, renyits a més entre si), crec que hi ha menys motius de celebració que de preocupació. Que Washington no dirigís la revolució va ser una notícia molt esperançadora per a tots; que Washington no dirigeixi la contrarevolució dóna tota la mesura d'un principi que moltes vegades oblidem: el que, per molt malament que vagin les coses, sempre poden anar pitjor.

Els egipcis –i amb ells tot el món àrab– tornen a perdre terrè. Confiem que l'experiència revolucionària dels últims anys –i els calius de consciència i organització– sobrevisquin als militars i els imperialistes (i a alguns anti-imperialistes).

** Santiago Alba Rico és filòsof i escriptor arabista.*

SOCIAL

La crisi del sistema de producció i reproducció del sistema capitalista i patriarcal, està creant un retrocés a nivell històric dels drets laborals, socials i personals de la població en general i de les dones treballadores en especial

Mobilització contra la macrobeatificació a Tarragona

Redacció

Entre els dies 11 i 13 d'octubre, la Conferència Episcopal Espanyola va organitzar la beatificació de més de 500 "mártires españoles del S.XX", a Tarragona, assenyalant-los com a víctimes de la persecució religiosa del S.XX.

Uns dies, que "casualment" coincidien amb la celebració del 12 d'octubre, en que la ultradreta catòlica hereva del nacional-catolicisme franquista va moure a Tarragona milers de persones per fer una demostració de força, un fet que va ser aprofitat per grups d'extrema dreta i dels sectors més reaccionaris de l'espanyolisme i l'església catòlica per a desplaçar-se a Tarragona. Malgrat l'absència del Papa, la Conferencia Episcopal hi estava al complert, així com importants membres de la Cúria i autoritats de l'administració autonòmica i estatal.

Diversos col·lectius de l'esquerra anticapitalista (llibertària, independentista, comunista), entre els quals es troben els sindicats CoBas i CGT, les organitzacions Arran, SEPC, Endavant, CUP, Revolta Global i la Xarxa Socialista Unificada de Catalunya, i els col·lectius Cau de Llunes, Brot Bord, Amics del Che i Ateneu Llibertari Alomà, van preparar una resposta davant d'aquesta beatificació massiva, consistent en l'organització d'una manifestació el 12 d'octubre a Tarragona contra el feixisme i l'església colpista, una campanya d'apostasia que culminava el 10 d'octubre entregant les demandes a l'arquebisbat, i la concentració que es va fer el 28 de setembre amb motiu del Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament davant la seu del PP a Tarragona.

Manifest: Contra el feixisme i l'església colpista, ni un pas enrere!

Tarragona ha estat triada per a acollir la "beatificación de los mártires del S.XX en España", religiosos, la majoria dels quals, van ser assassinats durant la guerra civil espanyola. Considerem que cal rebutjar aquest acte de beatificació massiva perquè:

Atempta contra la dignitat de tots aquells i aquelles que lluitaren per la defensa de les llibertats col·lectives i nacionals combatent el feixisme, i és una mostra de la desigualtat existent entre el valor d'uns morts i el d'uns altres. A més, és un acte que no només oblida totes persones assassinades per la dictadura feixista franquista, sinó que està organitzat per la mateixa església que va donar suport explícit al cop d'estat del 36.

No és casualitat que se celebri a Tarragona, i el mateix cap de setmana en què també se celebra la Diada de Hispanidad. És evident que la tria està relacionada amb la situació política actual, i el creixement del sentiment sobiranista a la CAC. L'acte, per tant, és una excusa per a l'enaltiment de l'espanyolisme.

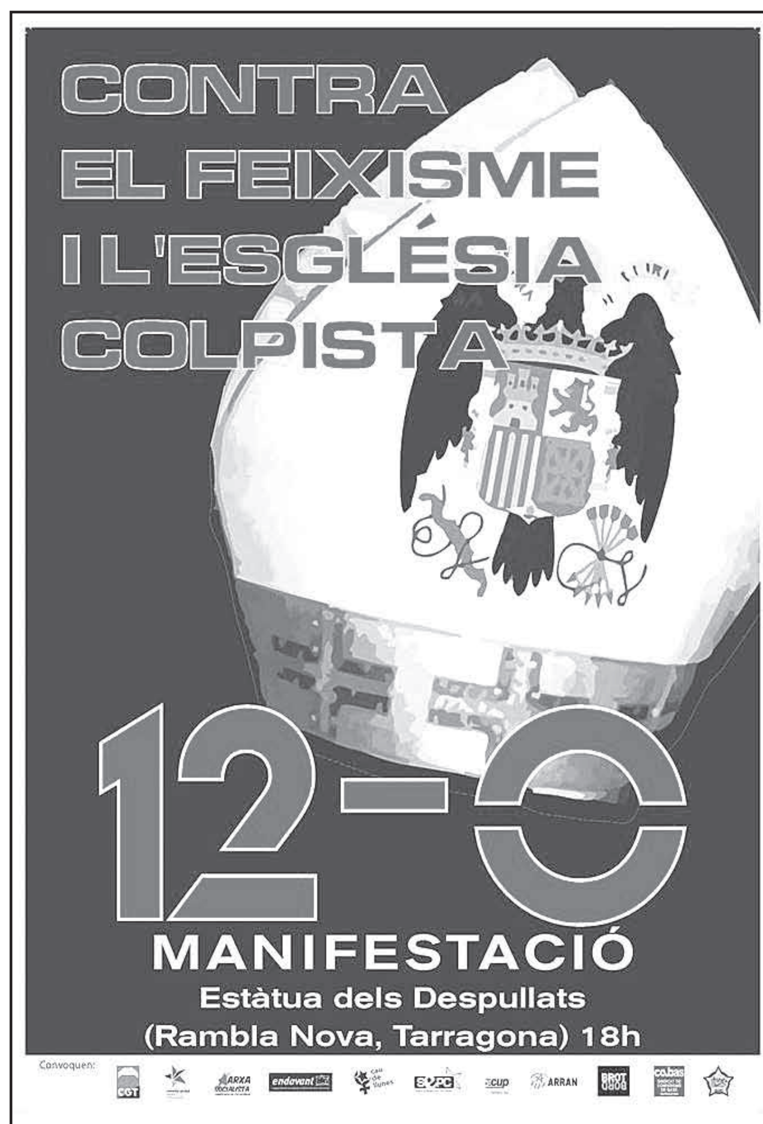
Vol ser una demostració de força de la Conferencia Episcopal Espanyola, en un moment en què l'església ha impulsat una ofensiva brutal contra les dones i les persones homosexuals, atemptant contra els seus drets fonamentals per a decidir sobre els seus propis cossos i la seva sexualitat.

Denunciem l'important paper que té l'església catòlica en temps de crisi, esforçant-se per a apaivagar les revoltes socials mitjançant la caritat, que només és falsa solidaritat per a mantenir l'status quo del poder i la riquesa.

Volem acabar amb els privilegis de l'església no només a aquesta ciutat (on per exemple està exempta de pagar IBI), sinó arreu i, de la mateixa manera que reivindiquem l'expropiació de la riquesa regalada als bancs, després d'haver estat robada al poble, també reivindiquem l'expropiació de la riquesa en mans d'aquesta institució en forma d'habitatges, centres sanitaris, centres educatius, etc.

Gràcies a l'Ajuntament de Tarragona, aquest acte omplirà les nostres comarques i la nostra ciutat de feixistes.

Per tot plegat, participa dels actes de protesta omplint el teu balcó de banderes i missatges de rebuig i assisteix a la manifestació del 12 d'Octubre contra el feixisme i l'església colpista.

Protestes antinuclears a Reus contra la trobada de la Suciedad Nuclear Española

CGT Baix Camp-Priorat

Un centenar de persones es van concentrar a Reus el 25 de setembre a la plaça Prim de per exigir el desmantellament de les centrals nuclears. La protesta coincidia amb la celebració a la ciutat de la 39a trobada anual de la Societat Nuclear Espanyola. El 21 de setembre ja s'havia fet un acte al Centre de Lectura sota el lema "Després de Fukushima. Jornada d'alternatives i pel tancament de les nuclears", al que van assistir unes 50 persones i que va comptar amb les intervencions de diversos activistes antinuclears.

La concentració-escrache del 25 de setembre es va portar a terme al vespre a les portes del Teatre Fortuny, on els participants a la trobada del lobby pronuclear i representants del món empresarial i polític assistien a un concert de "benvinguda". La benvinguda dels antinuclears va consistir en una sorollosa escridassada i xiulada als assistents al concert, els quals anaven passant pel passadís obert per la policia escoltant consignes antinuclears i invitacions a marxar de la ciutat.

Abans de la concentració s'havia procedit a despenjar de l'edifici de l'Òmnium, a la mateixa plaça Prim, una immensa pancarta antinuclear, en una complicada operació que va durar una hora i va requerir la col·laboració d'una trentena d'activistes.

Els actes contra la trobada de la Suciedad Nuclear Española estaven organitzats per diversos col·lectius i organitzacions: Ateneu Roig Cambrils, Casal Despertaferro, CGT-Baix Camp, CUP -Reus, Ecologistes en Acció, Enginyeria Sense Fronteres-Tarragona, Grup Antinuclear de les Comarques Gironines, GEPEC, ICV-Reus, Som Energia, TLN -100% Renovables.

La feina que s'ha fet per organitzar aquesta protesta contra la SNE ha animat les organitzacions participants a reactivar el moviment antinuclear i unir esforços amb l'objectiu de reforçar la lluita de cara l'any 2014, any en que es compleixen 25 anys de l'accident a la central nuclear Vandellòs I. Va ser el 19 d'octubre de 1989 quan un incendi en la zona de turbines de la planta va provocar un greu incident, qualificat com "important" amb un nivell 3 a l'escala INES, i que va suposar el tancament de la central nuclear. Es preveu organitzar una sèrie d'actes per commemorar aquell accident amb un idea molt clara: recordar i activar la memòria de la gent perquè per trencar la cortina que s'ha corregut sobre aquell accident i tot el que va succeir després, i animar a les noves generacions a afegir-se al moviment antinuclear.

Els col·lectius antinuclears a més ens oposem radicalment al fet que el govern espanyol plantegi allargar fins als seixanta anys la vida útil de les centrals nuclears, i més tenint en compte el llarg llistat d'incidències i problemes que acumulen.

Fruit d'aquesta coordinació també va ser el comunicat fet públic el 4 d'octubre davant l'onada de terratrèmols desencadenats pel projecte Castor, magatzem submarí de gas situat davant la localitat de Vinaròs, que han afectat especialment les costes de Castelló i les Terres de l'Ebre. Els col·lectius antinuclears vam demanar la paralització immediata de les Centrals Nuclears catalanes davant el risc derivat dels terratrèmols provocats pel projecte Castor, entenent que les conseqüències de l'activitat sísmica poden afectar als reactors de Vandellòs II i dels dos grups d'Ascó.

La laïcitat del nostre dia a dia i arreu del món

Moisès Rial,
Secretari de Comunicació CGT Catalunya
@llibertats

"La clau de l'aprenentatge de la llibertat en la llibertat, mitjançant la via de la raó personal. El medi natural d'aquesta via, l'única que es basa en l'afirmació de l'autonomia del subjecte com a condició de possibilitat del fet educatiu és, evidentment la laïcitat" Paraules del referent i pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia, que el seu dia fou acusat i afusellat com l'instigador de la revolta social dita la Setmana Tràgica, una revolta titllada d'anticlerical.

A dia d'avui, l'anticlericalisme social es tradueix en una manera d'entendre la vida que s'erigeix en forma de laïcitat personal i social, superant les concepcions i reminiscències culturals religioses i les connivències amb l'establishment del poder establert, una forma d'afirmació lliure i llibertària, com impulsava des del 1901 amb l'Escola Moderna, Ferrer i Guàrdia.

A dia d'avui, la laïcitat té diversos atzucacs a l'estat espanyol: segons el CIS ja consta que hi ha un 23% de persones que es declaren no religiosos, 15% dels quals que es declaren no creients i un altre 8% directament ateus. Això és un avenç tenint en compte 40 anys de nacional-catolicisme franquista, que té com a llegat conservar un 73% de catòlics. Només un 2% declara ser creient d'una altra religió.

L'evolució dels no creients des de 1980 ha fet un salt i gairebé s'ha triplicat: d'un 8% al 23%, per tant en 22 anys el relleu generacional impulsa el nombre de no creients, fet que es reforça en un futur ja que la franja dels menors de 16 a 29 anys té un 34,9% de persones que es declaren no religiosos.

I inclús el 47% dels catòlics declaren que les autoritats religioses no haurien d'intentar influir en el que la gent vota, una clara desautorització a les autoritats eclesiàstiques com la Conferència Episcopal espanyola i bisbes predicadors de moral política.

I a més, en quan a drets i igualtats socials el 39,2% de catòlics defensa que la Constitució hauria de tractar per igual a tothom, en contrast amb les ingerències sobre drets reproductius o d'avortament de les dones i de col·lectius com el LGTB.

L'escletxa dins els catòlics segons el CIS, és quan un 81,9% diuen que el Nadal és una festa familiar i comercial, i només un 13,6% la consideren religiosa.

I a l'escola el 53,7% de catòlics consultats declaren que és l´Estat qui ha de triar els professors de religió i no l'església. I fent hipòtesi de nova parella el 13% de catòlics triaria un matrimoni civil, i 17,2% viure sense més amb la parella, com indica evolució cap a la laïcitat matrimonial.

L'INJUVE ja assenyala que el 81,8% de catòlics es declaren no practicants, dades del 2012 que recull anualment la Fundació Ferrer i Guàrdia.

A nivell mundial l'estudi global survey on religion and Atheism marca que la religiositat és més gran entre els pobres: El 66% de les persones amb menors ingressos són religiosos, enfront del 49% dels que tenen ingressos més alts.

Un major nivell de formació s'associa amb una menor religiositat: El 68% de les persones sense formació o amb una formació bàsica s'identifiquen com religiosos en comparació al 52% d'aquells amb formació secundària o superior.

Les dones són més propenses a identificar-se com atees, amb un 14% a nivell mundial, enfront d'un 12% d'homes.

Els països en què més persones s'identifiquen com ateus són Xina (47%), Japó (31%), República Txeca (30%), França (29%), Corea del Sud (15%), Alemanya (15%), Països Baixos (14%), Àustria(10%), Islàndia (10%), Austràlia (10%), Irlanda (10%), Canadà (9%) i l'Estat Espanyol (9%). Per tant l'Estat Espanyol ja despunta entre els estats amb més ateus a nivell mundial.

L'estudi marca que els Estats amb el major increment de persones que s'identifiquen com ateus van ser els veïns francesos (+15%) i la República Txeca (+10%).

Els Estats amb el major descens de religiositat entre 2005 i 2012 són Vietnam (del 53% al 30%), Irlanda (del 69% al 47%) i França (del 58% al 37%).

Les regions més religioses del món són a 2012 l'Àfrica (89%) i Amèrica Llatina (84%). Cal tenir present que a Amèrica Llatina la religiositat ha evolucionat amb influències progressistes com la Teologia de l'alliberament del teòleg i educador Paulo Freire. Al món àrab el 77% dels enquestats s'identifiquen com religiosos, encara que en els països més inestables els percentatges són superiors: Iraq (88%), Pakistan(84%) i Afganistan (83%).

En contrast les regions menys religioses del món són Nord d'Àsia: (17%), Àsia Oriental (39%), Europa occidental (51%), Amèrica del Nord (57%), o Europa oriental (66%).

Els països més religiosos del món a dia d'avui encara són Ghana (96%) i Nigèria (93%).

I es que l'àmbit d´influència de la religió es present en l'espai públic sovint sense respectar els drets dels no creients. I en les institucions públiques segons color polític afí és en forma d'exempcions a l'IBI, al 0,7% de l'IRPF es facilita amb casella pròpia la donació a la religió catòlica sense respectar l'aconfesionalitat de l'Estat, ni inclús la resta de religions oficials (que tenen 1041 centres de culte a Catalunya, 569 al País Valencià i 142 a les Illes Balears), o facilitar inscripció de propietats sense títol de domini certificat per passar a ser propietats privades de l'església catòlica via article 206 i 207 de la llei hipotecària.

Fet apart és la rehabilitació de béns de culte de propietat de l'església catòlica per diner públic d'institucions diverses. A voltes amb exemples insultants per la memòria històrica com que el 18 de juliol 2013, el PP celebra el "alzamiento" subvencionant amb 214.813 euros per millores al Valle de los Caidos, mentre es nega el finançament a l'exhumació de fosses comunes i surten en les seves files persones fent apologia de símbols franquistes i nazis.

I el llegat fa que de 48 universitats a l'Estat Espanyol, en 21 disposen de capelles.

Capítol apart mereix sobre l'intrusisme religiós en els símbols religiosos i la educació sexual a escoles, l'evolució del testament vital i el dret de morir dignament, l'ús del preservatiu, la xenofòbia i el racisme, els comitès d'ètica per casos de transfusió de sang a hospitals, el ritus com els funerals civils, el dret a l'avortament acceptat pel 68,1% de catòlics amb condicions, afirmant un 54,8% de catòlics que estan en contra de l'opinió de l'església, o que segons el CIS el 65% de catòlics estan a favor de la fecundació artificial, que el 54,7% de catòlics utilitzen mètodes anticonceptius, que reconeguin el 67% que la homosexualitat no és cap "malaltia", que els matrimonis civils no parin de créixer (vora 78% a Catalunya, 75% a Balears, 72% al País Valencià) indiquen una clara dualitat de creences religioses i actituds de la vida quotidiana emmarcades en la laïcitat.

Les mostres de rebuig de sectors cada cop més amplis a sumptuoses visites papals, amb finançament de les plusvàlues de multinacionals i d'institucions públiques, indiquen que la societat catalana i mundial, avancen sense retorn en l'exercici de la laïcitat, dret fonamental que avança en cada cop a més espais personals i socials, un avenç en el coneixement integral de l'ésser humà, d'autoafirmació i d'exercici quotidià com a dret fonamental de ciutadania.

Davant l'excarceració dels 5 presos anarquistes de Barcelona

Secretariat Permanent CGT Catalunya

La Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya rebem amb alegria la notícia de la sortida de la presó de la Sílvia, el José Carlos, el Juan José, la Yolanda i el Xavier, coneguts com "Els 5 de Barcelona".

El procediment penal en contra d'ells continua i simplement es revisa la presó preventiva que se'ls va imposar fa 4 mesos i 1 dia. Cal recordar que aquest procés penal es va obrir, en gran mesura a partir d'un seguit d'opinions manifestades a les xarxes socials i que va comportar la detenció i l'aplicació de la Legislació Antiterrorista contra tots ells i el posterior empresonament a la presó de Soto del Real i la posterior inhumana dispersió en cinc centres penitenciaris diferents de Àvila i Madrid en règim de FIES.

Aquestes detencions van servir com excusa, també, per a efectuar un registre que va ocasionar important destrosses a l'Ateneu Llibertari de Sabadell i per a criminalitzar el moviment llibertari.

Des de la CGT de Catalunya continuem demanant l'arxivament immediat de la causa i la llibertat sense càrrecs dels detinguts.

També exigim que es retirin totes les lleis que atempten contra les llibertats individuals i afavoreixen la privació de llibertat per part de l'Estat. Igualment no volem deixar de demanar la derogació de la legislació antiterrorista, un conjunt de normes d'excepció que suposen una vulneració dels drets de les persones a qui se'ls hi aplica, i la dissolució de l'Audiència Nacional (hereva del Tribunal de Orden Público franquista).

Per la despenalització de l'avortament

Secretaria de la Dona Comitè Confederal CGT

El Partit Popular està disposat a continuar la seva proposta de canviar la Llei de Salut Sexual i Reproductiva a finals d'octubre. Ho ha anunciat el ministre Gallardón, també vol reformar el Codi Penal.

Ens estan deixant sense dret a viure lliurement en tots els àmbits, laboral, familiar, social ... i sexual.

Gallardón ha anunciat en diverses ocasions que una menor no pot avortar sense permís patern i que anava a endurir els supòsits per danys físics o psíquics a la mare.

Aquest govern vol convertir el poc que tenim i que hem aconseguit després d'anys de lluita en una de les lleis més retrògrades d'Europa. No parlen de formació, ni de prevenció, temes pendents i molt importants.

A nivell de Sanitat ja han reformat el tema de la reproducció assistida: les dones solteres o casades amb altres dones no tenen opció a inseminar, has d'estar casada amb un home. ara volen reformar l'actual llei de salut sexual i reproductiva. Pas a pas veiem com el PP va modelant la figura de la dona espanyola del segle XXI: dona submisa, bona i cristiana. Com ja van fer en els anys 60.

La CGT defensa la llibertat de les persones en tots els sentits. No es pot discriminar ningú perquè tingui ploma o perquè vulgui tenir un fill o una filla sense casar-se.

Avortar és l'última opció que li queda a la dona que no vol seguir amb l'embaràs. És una decisió personal, de vegades compartida i sempre dolorosa. Però és un dret que tenim les dones sobre el nostre cos: triar la nostra maternitat lliurement. Ningú, ni l'Església que ens culpabilitza, ni l'Estat que ens reprimeix han d'obligar a tenir fills per ser dones i perquè consideren que aquesta és la nostra funció.

Des de CGT convoquem a totes les persones que se sentin afectades amb aquestes retallades a què mostrin la seva repulsa, ja no només contra la reforma de la llei de l'avortament, sinó també contra el seu model de família i de sexualitat, monoparental, patriarcal i retrògrad, que legitima la violència vers les dones i els cossos de les persones sense reconèixer totes les formes de sexualitat possibles.

El 28 de setembre és el dia per la despenalització de l'avortament. Cada dia es realitzen 55 mil avortaments insegurs al món, el 95 per cent en països en vies de desenvolupament, els quals són responsables d'una de cada vuit morts maternes.

Per un dret a decidir lliure de prejudicis i convencions socials, pel dret a una educació sexual.

Contra la repressió dels cossos i de les decisions de les dones.

Avortament lliure i gratuït. El meu cos és meu, jo decideixo.

** Comunicat de la CGT per al 28 setembre dia internacional per la despenalització de l'avortament*

Avortament lliure i gratuït

Dret al propi cos. Aturem l'ofensiva Gallardón

Secretaria de Gènere CGT Catalunya

La crisi del sistema de producció i reproducció del sistema capitalista i patriarcal, està creant un retrocés a nivell històric dels drets laborals, socials i personals de les dones treballadores del poble catalá.

Amb l'excusa de la crisi, el capitalisme está expulsant del mercat laboral a milers de dones (a la Administració Pública el 85% dels acomiadaments son dones). Les retallades i privatitzacions dels serveis públics essencials (sanitat, educació, serveis socials) colpegen directament a les dones treballadores, obligades a abandonar els llocs de treball i tornar a casa per treballar gratis per mantenir la família i estalviar diners a l'estat que redueix cada cop més els pressupostos socials.

Ara, el ministre Gallardón, vol retallar el dret de les dones a l'avortament, en una verdadera contrareforma que significa l'ingerència de l'estat a decidir sobre el nostre cos i les nostres vides.

La Llei del PSOE del 2010 despenalitzava l'avortament dins les les 14 primeres setmanes de gestació a partir dels 18 anys, però no garanteix el dret a l'avortament lliure i gratuït.

A Catalunya, amb el Tripartit abans, i amb CIU ara, les dones han d'avançar els diners (uns 300 euros) per poder avortar a la xarxa privada de clíniques que practiquen IVEs, el que restringeix l'accès sobretot a dones joves, treballadores i migrades que no tenen recursos económics. Podem assegurar doncs, que una part de les dones no estan en situació de poder gaudir d'un dret que els diferents governs de la Generalitat no asseguren.

A més, el govern de CIU, no ha desplegat el dret a l'educació sexual i afectiva a les escoles, així com l'accés lliure als anticonceptius i a la píndola del dia després que pot tenir un cost de 20 euros.

El PP i Gallardón volen fer una contrareforma de la llei molt restrictiva per a les dones.

- Vol tornar a la llei de supòsits de 1985, reduint les setmanes en que la dona té dret a avortar, tant per violaciò com per perill fìsic o siquic de la mare.
- Vol eliminar el supòsit de malformació del fetus.
- Vol eliminar el dret de la dona jove a decidir avortar durant les primeres setmanes de gestació.
- Vol una reforma del Codi Penal, en que l'avortament fora de la llei seria punible.
- Possible supressió del lliure accés a la pastilla del dia desprès o altres anticonceptius.
- Supressió de la llei d´educaciò sexual i afectiva.

No podem passar per alt l'atac a les dones treballadores a decidir sobre el nostre cos. No son màquines de parir al servei de l'estat, el patriarcat i el capital. No podem passar per alt que la dreta ultracatòlica, Unió Democràtica, Kikos, Opus Dei i altres entitats subvencionades per La Caixa, formen part d'una campanya pel control dels nostres cossos.

Per tant, la lluita del moviment feminista pel dret a l'avortament lliure i gratuït continua sent necessària. I per això, ens cal la complicitat i la solidaritat de totes les companyes i companys del moviment sindical i social.

Per això, la CGT va fer una crida a la participació de tota la afiliació a les diferents convocatòries que el moviment feminista convocava el 28 de setembre amb motiu del dia internacional per a la despenalització de l'avortament.

CGT es congratula de l'ordre de detenció internacional contra quatre torturadors de la dictadura franquista

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball es congratula de l'actuació de la jutgessa argentina, María Servini, per admetre una denúncia provinent de ciutadans massacrats en un altre Estat, assumint així la investigació dels fets denunciats, i per dictar una ordre de detenció internacional contra quatre torturadors de la dictadura franquista: Juan Antonio González Pacheco, José Ignacio Giralte González, Celso Galván Abascal i Jesús Canells Aguilar.

El dia 18 de setembre de 2013 pot passar a convertir-se en una data fita dintre del moviment memorialista. Per fi s'emet la primera ordre de detenció a torturadors i assassins del franquisme. Precisament ara, quan el repunt feixista creix per tota Europa, ens trobem amb una bona notícia per a la consecució dels objectius de veritat, justícia i reparació de les víctimes de la dictadura.

Moguts per aquest desig d'assolir la reparació dels danys rebuts pels abusos dels seguidors del feixisme a Espanya, CGT i un grup important d'associacions i particulars s'han personat en la causa contra el franquisme a Argentina. Fruit de la querella presentada davant la judicatura argentina ha sorgit aquesta ordre de detenció contra quatre membres dels cossos repressors de l'antic règim dictatorial que es van acarnissar amb els companys i companyes que lluitaven per la llibertat i per canviar la societat.

És indubtable que durant tot aquest procés es produiran, com ja de fet així ha succeït, pressions des del govern espanyol per a impedir que es pugui fer justícia des d'Argentina. A Espanya ja es va aconseguir tancar el camí de recerca de la justícia per a les víctimes del franquisme inhabilitant l'actuació del jutge Garzón com instructor del procés de denúncia de les desaparicions forçades. I en els últims mesos s'han posat mil traves a les actuacions que des d'Argentina pretenia realitzar la jutgessa per a continuar amb la instrucció de la querella presentada a Buenos Aires.

Encara així, queden pendents de resoldre les sol·licituds d'imputació d'altre nombre important de personalitats franquistes implicades en delictes contra els drets humans, així com empreses que es van beneficiar de l'explotació dels presos de la dictadura per a enriquir-se amb la construcció de grans obres d'infraestructura com carreteres, embassaments, canals de reg, com el Canal del baix Guadalquivir (conegut com el Canal dels Presos), que membres de la CGT d'Andalusia han documentat i presentat davant la jutgessa argentina sol·licitant justícia i reparació dels quals van patir "el treball esclau".

CGT declara el seu desig que aquestes detencions només siguin el principi de la fi de la impunitat del franquisme i brinda per que un dia es compleixi l'objectiu de veritat, justícia i reparació de les víctimes de la dictadura.

Tarifa inflada de l'aigua a l'Àrea Metropolitana de Barcelona

Es paga 3,5 vegades més cara que el preu de venda d'Aigües Ter Llobregat

Plataforma Aigua és Vida

La Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC), Ecologistes en Acció, Enginyeria sense Fronteres i la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB), membres de la Plataforma Aigua és Vida, han elaborat un Segon Informe en què s'evidencia que la població de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) està pagant una tarifa inflada per unes despeses incomprensibles o desmesurades afegides per a lucrar més a Agbar, amb el vist-i-plau dels equips polítics i de gestió que han dirigit i dirigeixen l'AMB.

Aquest segon Informe analitza l'evolució dels costos atribuïts que conformen la tarifa de l'aigua a partir del document "Expedient de modificació de tarifes de subministrament d'aigua a l'AMB" de l'any 2004. Les despeses incomprensibles o desmesurades advertides són:

- Sobrecost per l'externalització-autocontractació del manteniment de la xarxa. Primer de tot, sorprèn trobar un rendiment de la xarxa del 75,7%, mentre que la mitjana a ciutats de més de 50.000 habitants de Catalunya era del 81% i en ciutats com Mataró, amb una empresa pública, s'arribava al 91%, lluny de la suposada excel·lència en el servei prestat per Agbar. Encara sorprèn més aquesta xifra, tenint en compte que el pressupost que Agbar destina al manteniment i conservació de la xarxa és elevat, assolint els 14,7 M€. Un manteniment que a més, s'ha externalitzat a empreses satèl·lit de la multinacional, fet que ha suposat i suposa l'autocontractació", amb la conseqüent incorporació d'un marge comercial del 19% afegit.

- Sobrecost per despeses de personal. Agbar, amb una plantilla de 719 treballadors i treballadores, imputava una despesa de personal de 56 M€ l'any 2004, una xifra molt allunyada de la partida de l'ACA, per exemple, que amb una plantilla de 650 assalariats i assalariades, nou anys després -aquest 2013- té un pressupost l'any 2013 de 28,8 M€. Caldria estudiar en detall la distribució i forquilla salarial d'aquests imports.

- Sobrecostos per "extres" aliens al servei. S'incorporen altres elements que no haurien de formar part de les despeses d'explotació com ara la il·luminació de la Torre Agbar: 0,5 M€, el cobrament de 2 M€ del cànon anual de la Llosa del Cavall, o bé despeses desorbitades com la flota de vehicle de propietat o rènting: 1,4 M€ de transport o el mobiliari, equips d'oficina i equips informàtics valorats en 15,9 M€. També despeses de publicitat o viatges incorporades en tarifa o la quota de la Comunitat d'Usuaris del Delta del Riu Llobregat, l'Impost sobre béns immobles (IBI) i l'Impost sobre Activitats Econòmiques (IAE). Finalment podem citar errors de càlcul sempre favorables a Agbar de l'ordre de 4 M€.

- Sobrecostos per duplicitat. Es constata que les aparents noves despeses incorporades a la Societat d'Economia Mixta (SEM) entre Agbar i l'AMB, tals com l'anomenat "Coneixement" o "Know-How" de 19,1 M€ anuals, ja es trobaven incloses en la valoració d'Agbar i, per tant, el veïnat metropolità l'estaria pagant dues vegades. O per altra banda, l'informe subratlla el fet que les inversions de les infraestructures ja s'ha amortitzat a través de la tarifa des de fa desenes d'anys i que, per tant, independentment que existeixi o no un fons de reversió de les mateixes, d'acord amb les diferents lleis del sòl, i l'antic i el nou Reglament metropolità, les xarxes de subministrament i les instal·lacions, un cop executades, "seran adscrites gratuïtament al servei metropolità d'abastament d'aigua".

- Benefici Industrial: Finalment, Agbar incorpora un benefici industrial de 2,1 M€ que prové de gravar amb un 6% la compra d'aigua a Aigües Ter Llobregat (ATL). Avui, la concessionària d'ATL ja ha incorporat el seu benefici industrial en la venda d'aigua i, per tant, estaríem pagant dues vegades una retribució lucrativa per un mateix concepte. A banda, incorpora 10,6 M€ de benefici que prové de gravar un altre 10% sobre les despeses d'explotació totalment sobredimensionades; així, Agbar està computant a tarifa 12,7 M€ provinents d'un "benefici d'espoliació" comès a tota la ciutadania.

Aquest total de despeses imputades al servei que es dóna a la ciutadania, per part d'Agbar l'any 2004, ens situa als 209,5 M€ (0,828 €/m3), un cost unitari 3,5 vegades superior al cost de venda de la xarxa bàsica d'ATL (0,235 €/m3).

A més d'aquests sobrecostos que es detallen en aquest segon Informe, un dels altres aspectes que afloren en aquest estudi és que de la partida d'ingressos ja el 2004 Agbar ingressava 1,6 M€ provinents dels talls d'aigua, reobertura del servei i penalitzacions per retards en els pagaments. Tenint en compte que els expedients de tall d'aigua es van triplicar del 2011 al 2012, arribant a la crítica xifra de 72.000, els ingressos actuals d'Agbar provinents de la pobresa hídrica que està patint la ciutadana podrien elevar-se a xifres totalment immorals.

Com a conclusió d'aquest informe, la Plataforma Aigua és vida vol denunciar davant de la ciutadania, els mitjans de comunicació i la Comissió de Preus de Catalunya, la recent constitució de l'empresa mixta (SEM) entre Agbar i l'AMB no és res més que la continuïtat d'una estafa històrica que pateix la ciutadania. Una "presa de pèl al veïnat" consentida des de fa molts anys atès que l'AMB, en qualitat d'administració titular del servei de subministrament domiciliari d'aigua, ha dimitit de la seva responsabilitat i de la defensa de l'interès general, permetent que la tarifa de l'aigua que paga el veïnat sigui molt superior al que pertocaria, inflada de sobrecostos que donen uns beneficis astronòmics a una empresa privada com Agbar.

Comunicat pel tracte donat a la querella contra els responsables de la Conselleria de Salut de les Balears per la mort d'Alpha Pam

Associació Drets Humans de Mallorca, Associació de Senegalesos de Mallorca (ASEMA), CGT Balears, UGT Balears

Davant la conducta del titular del Jutjat d'Instrucció nº 2 de Palma, Pedro José Barceló Obrador, en les actuacions del cas de la querella interposada per les nostres entitats, en relació a la mort del ciutadà senegalès Alpha Pam el passat 21 d'abril de tuberculosi, en no ser tractat a l'Hospital d'Inca pel fet de no tenir targeta sanitària segons la Llei 16/2012 al no tenir la seva situació regularitzada, volem fer públiques les següents consideracions:

1. Les entitats referides volem mostrar la nostra més enèrgica repulsa i denúncia per la pèssima dedicació i mal tracte que aquest jutge instructor està procurant en les Diligències prèvies 3406/2013, en relació la desgraciada i inhumana mort del ciutadà Alpha Pam, vinculada a la desatenció per part dels Serveis Públics de Salut del Govern Balear.

2. La instrucció està sent lenta i no ajustada a dret, pels motius que les nostres entitats han fet constar davant el Jutjat d'Instrucció.

3. A més de tot això, el jutge sol·licita a les entitats querellants, en la seva condició d'acusació popular, una fiança per un total de 12.000 euros. El jutge no està atenent els delictes que suposadament s'han comès (especialment els bens jurídics protegits en aquests casos presumptament delictius), així com la naturalesa i entitat de les associacions que interposam la querella, així com tampoc la gravetat dels fets objecte de la querella interposada.

4. A tot l'anterior cal afegir la decisió de no voler ni acceptar els escrits que es presenten per part de les nostres entitats. Se'ns ha negat, fins i tot, l'accés a la consulta de les actuacions, la qual cosa ens provoca una greu indefensió, tant a les nostres entitats, com també a la família del jove mort i a la societat en general, en relació als fets denunciats.

Donades les causes i les circumstàncies que la varen envoltar, la mort d'Alpha Pam no hauria de deixar tranquil a ningú. La millor manera d'assegurar que no es tornin a repetir fets com aquests és la total depuració de responsabilitats de les persones que, des del seu càrrec institucional o des d'iniciatives particulars, varen intervenir, per acció o omissió, en la mort d'Alpha. Si en

aquest camí ens trobam amb actuacions com les del jutge Barceló, cal demanar-se legítimament a favor de qui juga (o jutja), i les conseqüents dubtes sobre la seva imparcialitat.

Per això, des de les nostres entitats vam convocar una concentració de protesta el 27 de setembrea la porta dels Jutjats de Palma, fent una crida a totes les persones i entitats socials de Mallorca, per assistir a aquesta acció solidària amb Alpha Pam i amb totes les persones víctimes de les lleis inhumanes i racistes, i dels abusos de poder que es cometen contra els més febles.

Seguirem exigint justícia per a Alpha Pam, perquè Alpha Pam som tots i totes.

DINAMITA DE CERVELL

Parts de mi que em fan por

Chris Crass
Traducció: Jovent Llibertari i Núria
Adequació: Jordi Martí Font

Part 1: Com puc ser masclista ? Si sóc anarquista!

"Com que sóc masclista!". Em vaig quedar gelat. Jo sempre m'havia comportat de forma natural amb les dones, i per descomptat no era un 'machito' prepotent clàssic ni un misogin. "Però com puc ser un masclista si sóc anarquista?", no vaig poder evitar posarme a la defensiva, nerviós. Jo creia en la lluita per una societat millor, jo formava part dels oprimits. Els opressors eren els capitalistes, no?, eren ells qui es beneficiaven de la injustícia. Quan va passar això, el 1993, jo tenia 19 anys i portava més de quatre d'activitat política.

La Marta, acaronant la meva mà, m'ho va intentar explicar amb paciència. "No estic dient que siguis un malvat, només t'estic dient que tens actituds sexistes. Mira, hi ha conductes que són molt clarament masclistes, però a vegades el masclisme no és tan obvi, és més subtil, surt als detalls petits. Sovint em talles quan parlo, i per descomptat prestes més atenció quan parla un home que quan ho fa una dona. L'altre dia, quan estàvem prenent un cafè amb el Miquel, us comportàveu com si jo fos invisible, com si només estigués allà per contemplar-vos. Un parell de vegades que vaig intentar participar a la conversació no em vau fer ni cas, vau seguir com si no hagués passat res. Quan us reuniu uns quants homes, només us feu cas entre vosaltres, si hi ha una dona no li presteu atenció. El grup d'estudi s'ha convertit en un fòrum perquè els homes deixin els seus rotllos sobre aquest llibre o aquell altre, com savis donant lliçons, i tots hem de ser-hi mirant i escoltant. Durant molt de temps vaig pensar que era el meu problema, que si no participava era perquè potser no tenia res interessant o útil per dir. També vaig pensar que potser era una paranoica, que estava reaccionant de manera estúpida, que el problema existia solament en el meu cap i que havia de superar-lo. Però llavors em vaig adonar que els passa el mateix a altres dones del grup, que és una sensació bastant freqüent. No dic que tu tinguis la culpa de tot, però jugues un paper important en aquest grup, així que ets part d'aquesta dinàmica.

"Aquesta conversa va canviar la meva vida, segueixo intentant afrontar el desafiament que va suposar i aquest article és part d'aquest procés.

He escrit aquest article per a altres homes blancs de classe mitjana, amb idees polítiques d'esquerres, i que participen d'alguna manera en moviments socials. Vull tractar el masclisme des de la meva pròpia experiència d'enfrontar el sexisme des d'un punt de vista emocional i psicològic. He triat aquest enfocament perquè vull posar en qüestió la dimensió personal d'aquests temes, perquè crec que és la forma més efectiva de treballar amb altres homes contra el sexisme, i també perquè moltes companyes amb les que treballem ens demanen que no passem per alt aquests aspectes. Com escriu Rona Fernández, del Youth Empowerment Center a Oakland, "Cal animar els que tenen privilegis com a conseqüència dels papers de gènere que examinin el paler de les emocions (o de la seva absència) en la forma com viuen els seus privilegis. Dic això perquè penso que els homes també pateixen sota el patriarcat, i que una de les formes més clares com el masclisme els deshumanitza és la seva incapacitat d'expressar o entendre les seves emocions. Clara Bayard, del grup Anti-Racism for Global Justice, llança als homes la següent pregunta: "Si et va costar anys formar teva consciència política, per què penses que la comprensió emocional és una cosa innata que no requereix cap esforç?"

Aquest article es basa en el treball de dones, especialment dones negres i llatines, que escriuen i treballen contra el patriarcat a la societat i el masclisme en els moviments socials. El treball de Barbara Smith, Glòria Anzuldua, Ella Baker, Patricia Hill Collins, Elisabeth 'Betita' Martínez, Bell Hooks i moltes altres ens ofereix un lloc d'idees, visions i estratègies per al treball que els homes blancs hauríem de dur a terme per vèncer el masclisme, perquè cada dia hi hagi més i més homes dins dels moviments alternatius que lluiten contra la supremacia masculina. Molts de nosaltres reconeixem que el patriarcat existeix, que gràcies a això tenim privilegis, i que les dones, els i transsexuals i les persones que ja ens ho han explicat una i altra vegada i dit molt clarament: "els homes heu de fer alguna cosa sobre aquest tema, heu de parlar-ho entre vosaltres, qüestionar-vos mútuament i decidir com lluitareu contra el masclisme". Tanmateix, hi ha molts més homes blancs en els moviments socials que s'adonen del masclista que és la societat, potser fins i tot els propis moviments, però no reconeixen la seva participació personal en aquesta situació.

Lisa Sousa, que és membre del Centre de Mitjans Independents de Sant Francesc i AK Press, em va explicar que en les discussions selectives recents sobre temes de gènere havia sentit molts homes fer comentaris del tipus: "tots patim l'opressió", "hauríem d'estar parlant sobre la lluita de classes" o "esteu utilitzant el masclisme fora de context per atacar algunes persones". Quan va assenyalar que moltes dones abandonen aviat els grups en què els homes són la majoria, li van contestar coses com "els homes també deixen els grups, les dones no hi van més que els homes, és inevitable que la gent se'n vagi als grups de voluntaris", o "només hem de buscar altres dones, al cap i a la fi no són les úniques del món " .

Aquests comentaris em resulten molt coneguts, i encara que és temptador distanciar-se dels homes que els fan, és important que recordeu que fins fa poc, jo mateix els feia. Crec en la construcció de moviments i en l'emancipació col·lectiva, i per això per a mi és molt important connectar amb la gent que participa en aquesta lluita. Com que sóc una persona privilegiada, m'organitzo amb altres privilegiats, aquesta connexió significa aprendre a valorar prou com per veure'm reflectit en gent de qui preferiria distanciar-me, a la qual seria més fàcil denunciar. També significa ser honest respecte a les meves pròpies experiències.

Quan vaig tenir aquella conversa amb la Marta, i ella m'explicava com funcionava el masclisme, recordo que havia de esforçar-me per no tancar-me i continuar escoltant-la.

La paraula "Però" assaltava constantment la meva ment, seguida de "va ser un malentès, no era això el que volia dir, no pretenia que et sentissis d'aquesta forma, no era això el que volia fer, m'hagués encantat escoltarte, tots creiem en la igualtat, t'estimo i mai faria res per ferir-te, van ser les circumstàncies del moment i no el masclisme que feren que et tractés així, no sé què fer". Deu anys més tard, m'adono com de sovint em vénen al cap aquest tipus d'excuses i "peròs". Dins meu, segueixo sent molt més semblant a aquests "altres" homes del que m'agradaria admetre.

Marta va passar moltes hores parlant amb mi sobre el masclisme. Va ser increïblement difícil per mi. Lesmeves opinions polítiques estaven basades en un marc dualista que separava clarament el bé i el mal. Si era veritat que jo era masclista, llavors la meva pròpia comprensió de mi mateix estava en qüestió, i el meu marc per entendre la realitat havia de canviar. Encara que en aquell moment em vaig sentir fatal, quan miro enrere m'adono que aquells van ser moments de gran creixement personal.

Dues setmanes més tard, en el grup d'estudi anarquista, la Marta va aixecar la mà. "En aquest grup hi continua havent conductes masclistes", i va explicar els exemples que jo ja coneixia. Els cinc homes en la reunió es van posar a la defensiva tal com jo havia fet abans. Altres dones van començar a parlar. Pensaven el mateix sobre com estaven funcionant les coses, i també n'estaven fartes. Els altres homes van al·lucinar i es van posar a la defensiva, i van donar una llista completa de motius pels quals elles veien com masclisme eren simples malentesos, percepcions falses. Amb una sinceritat genuïna, vam dir "Però si tots volem el mateix, la revolució". Després de la reunió, Joana, la dona que portava més temps en el grup (més d'un any), es va asseure a parlar amb mi. Després em donar exemples de conductes masclistes. Els homes no li donaven responsabilitats, encara que portés més temps en el grup que molts ells. Mai se l'havia considerat per donar informació pública sobre el grup, ni se li havia demanat la seva opinió sobre temes polítics. Alguns homes es van unir a la nostra conversa i van seguir negant que hi hagués masclisme al grup. Llavors, la Joana va exposar clarament un exemple concret que m'havia explicat abans, i els altres van afirmar que era un malentès. Uns minuts després jo vaig reprendre el mateix exemple i els homes van acceptar, encara que a contracor, que potser en aquest cas es tractava de sexisme. Joana va assenyalar de seguida com ells no havien acceptat els seus arguments o els de Marta, però sí els acceptaven quan eren exposats per mi. Allí estava, no volia creure que hi havia masclisme en el nostre grup, però en aquest moment el vaig veure clarament. Em vaig sentir fatal, com si m'haguessin petejat l'estómac. Com podia estar succeint això que tant havia intentat evitar?, em va fer por tornar a obrir la boca.

Dos mesos més tard, estava assegut en silenci en un grup de discussió de hombres. No sabíem què dir. Estàvem espantats, nerviosos, tensos, i no vam posar precisament moltes energies a crear un ambient favorable de discussió sobre el sexisme. Marta i Joana ens havien proposat que passéssim un dia parlant sobre el sexisme, i que comencéssim parlant en grups d'homes i dones per separats. Tots ens preguntàvem: "de què estaran parlant les dones?" Quan el grup es va reunir de nou, la discussió ràpidament va prendre un caire molt crispat, les dones es defensaven a si mateixes i la forma com entenen les seves pròpies experiències. Em vaig sentir fatal i em va costar de creure el que estava sentint. Em sentia totalment perdut i sense la menor idea de com avançar.

Diverses persones de diferents sexes se'n van anar plorant de la discussió bastant aviat, desil·lusionades i aclaparades per sentiments d'angoixa i incapacitat. La meva mare, que havia observat part de la discussió, ens va preguntar si podia dir alguna cosa. "Esteu parlant de qüestions enormes i molt difícils. Em va alegrar veure gent de la vostra edat parlant seriosament d'aquests temes. Demostra que realment creieu en les coses per les quals esteu lluitant. Aquesta conversa no es pot tancar en un sol dia. "Vaig notar com de carregat estava l'ambient a l'habitació quan ens mirem els i les altres, molta gent amb llàgrimes als ulls. Estava clar que lluitar contra el masclisme suposaria molt esforç per tal d'aprendre a mirar les dones també durant les discussions de grup. Era lluitar contra un sistema de poder que opera a nivell econòmic, social, cultural i psicològic, i que la meva suposada superioritat com a home, que jo havia interioritzat tan bé, no era més que la punta d'un iceberg construït sobre explotació i opressió.

Part 2: "A quina història pertanyo?"

"Saps de quina classe ets? "Sent un home blanc de classe mitjana, vaig sentir moltes vegades aquesta pregunta en els anys que vaig estudiar Estudis de la Dona i Estudis Ètnics. En la classe d'Història de les Dones Negres, algú va intentar ajudar-me a esbrinar a on havia d'anar.

Entenia molt bé per què em feien aquesta pregunta, i que no només es referien a les classes d'Universitat, sinó a la meva classe social dins

d'una societat racista, patriarcal, heterosexista i capitalista molt entestada a mantenir un fort control social. Jo sabia perfectament de quina classe social provenia, i que la meva relació amb els Estudis de la Dona i Estudis Ètnics era complicada. Sabia que algunes persones no volien que anés a aquelles classes, i fins i tot hi havia gent a qui la meva presència els feia sentir incòmodes. Però, d'altra banda, molts profesors i professores i les companyes estudiants em deien que estaven molt contentes que estigués allí. Tot això em va ajudar a adonarme de la complexitat d'aquestes lluites i que no hi ha respostes fàcils.

Vaig anar quatre anys a la Universitat Comunitària i després, tres anys més, a la Universitat de l'Estat de San Francisco. La majoria de les meves professores eren dones i persones negres o llatines. Havia crescut en una comunitat segregada, on gent de diferents ètnies no es barrejava, i havia tingut pocs models de referència, professors o figures d'autoritat que no fossin blancs i blanques.

El que vaig llegir i vaig estudiar a la Universitat -el feminisme de les dones negres, la lluita per l'alliberament negre, la història dels i les 'chicanes', el colonialisme des del punt de vista de les indígenes americanes, la història dels moviments obrers, les teories queer, l'antiracisme des la perspectiva de les dones immigrants i refugiadesva tenir un profund impacte en mi. Sense això, el fet que les persones de color, i dones de color en particular, va tenir una importància increïble per al meu desenvolupament a uns nivells psicològics dels quals jo en aquell moment no era conscient. Que fossin persones de color i amb idees polítiques radicals que guiessin el meu desenvolupament educatiu era una subversió enorme de les relacions de poder, i va ser una de les parts més importants en els meus estudis encara que no formés part de cap assignatura. Estudiar en un ambient on les dones i les persones de color eren la majoria també va tenir un gran impacte en mi, ja que era la primera vegada a la vida que estava en minoria per motius de raça i gènere. De sobte, les qüestions racials i de gènere ja no eren un tema més entre tants altres, sinó aspectes centrals en la forma d' entendre i concebre el món. Prèviament, m'havia preguntat sovint, i en silenci, per què cal parlar constantment sobre gènere i raça. Ara la pregunta s'havia invertit: com és possible que no pensem en aquests temes de forma quotidiana?

Amb el temps vaig desenvolupar una estratègia per a les classes. Durant el primer mes intentava ser directe, esforçant-me a escoltar atentament els i les altres. En la primera setmana feia algun comentari per distanciar-me clarament del masclisme i el racisme, i a vegades també del capitalisme, com a sistemes d'opressió que estan al meu favor, això normalment generava reaccions de sorpresa i alleugiment. Escoltant els meus companys, obrintme a les seves històries i perspectives, començava a merèixer la seva confiança i a participar més en els debats. Aquesta estratègia tenia com a meta lluitar contra les meves conductes masclistes, però també presentar-me davant dels i les altres d'una manera més oberta.

Una altra part de l'estratègia consistia a provocar debats sobre aquests temes en les meves classes de Civilització Occidental, Ciències Polítiques i altres assignatures en què participava l'alumnat que cursava diferents carreres i on la majoria d'alumnes eren homes blancs. Les i els companys de color i les dones amb qui estudiava tenien molt clar que aquesta era una responsabilitat que sentien que jo havia d'assumir. "Esperen aquests comentaris de nosaltres, i els menyspreen com a productes de la ràbia, les emocions, o del victimisme. Havies de fer servir els teus privilegis per ser escoltat pels homes i la gent blanca. "L'objectiu no era necessàriament canviar l'opinió del professor o de la professora, sinó obrir espais de diàleg crític sobre gènere, racisme i classe social amb els i les altres estudiants. Això també va ser un valuós aprenentatge per a mi, ja que sovint vaig donar la impressió als i les altres estudiants que era una persona freda, cabrejada, dogmàtica, i a vegades insegura en les meves idees, cosa que no resultava molt útil. Si m'haguessin obeït els hagués fet malparlar sobre els homes blancs per alleugerir sentiments de culpa i vergonya per ser un home blanc; estava aplicant les tàctiques adequades. Però per tal que altres persones s'identifiquen amb l'antiracisme i el feminisme, havia de ser més intel·ligent i honest amb mi mateix.

Vaig créixer pensant que jo era un individu recorrent el meu propi camí en una línia de progressió, sense un passat darrere. La història era per a mi un conjunt de dades i dates interessants, però sense cap connexió clara en la meva vida. Jo era una persona en el meu propi món. Llavors vaig començar a aprendre que ser blanc, home, de classe mitjana, sense discapacitats físiques, gairebé sempre heterosexual i ciutadà d'Estats Units no només significa que tinc certs privilegis, sinó que a més em dóna un passat. Jo formo part de les categories socials blanc, home, heterosexual i de classe mitjana, grups creats i modelats per la història, que són considerades el patró de la "normalitat" , a partir del qual les altres persones són jutjades. A la imatge que tenia de la meva identitat individual , de ser "la meva pròpia persona" , se li van unir les imatges de vaixells d'esclaus, de comunitats indígenes arrasades i cremades, de famílies destruïdes, de violència contra les dones, d'homes de les classes dominants usant homes blancs pobres per colonitzar les dones blanques, les persones de color i la Terra.

Recordo estar assegut en una classe d'Història de la Dona Afroamericana, jo era una de les dues úniques persones blanques i un dels dos únics homes entre 15 dones negres, l'únic home blanc. Estàvem estudiant l'esclavitud, Ida B. Wells i la seva campanya contra les violacions sistemàtiques africanes esclavitzades pels seus amos blancs, milions de violacions que van ser emparades i protegides per llei, mentre centenars d'homes negres eren linxats amb l'excusa de protegir les dones blanques dels violadors negres. Em vaig quedar assegut capcot, sentint la història en les llàgrimes dels meus ulls i les nàusees de la meva estómac. Qui van ser aquests homes blancs? Què sentien sobre si mateixos? Em feia por i vergonya mirar a la cara les dones negres de la classe. "Encara que existeix la barreja de races per amor", va dir la professora, "el nostre poble és de tantes tonalitats diferents de negre a causa a generacions i generacions de violació institucionalitzada. "Qui sóc jo i què sento sobre mi mateix?

Part 3 : "Aquesta és la meva lluita"

"No tinc ni idea de quin paper en la revolució podien jugar els homes blancs heterosexuals , ja que són la base i el cos del sistema de poder reaccionari." Robin Morgan , en la introducció de "Sisterhood is Powerful"

A vegades he experimentat períodes d'odi cap a mi mateix, em sento culpable, tinc por. Quan això passa, sé i sento que tinc un paper per complir en la lluita per l'alliberament, i sé per la meva pròpia experiència que puc fer moltes coses útils, però tot i així no puc deixar de preguntar-me: "no m'estaré enganyant?". Ho tinc clar, la cita de Robin Morgan és un bon repte amb el qual lluitar, però no val la pena quedar atrapat en ell.

Vaig créixer creient que tenia dret a tot. Que podia fer el que em vingués de gust i fer el que volgués, i que en qualsevol lloc seria valorat i necessitat. El patriarcat i l'heterosexisme em van ensenyar, de maneres subtils i vegades també brutals que jo tenia dret al cos de les dones a prendre el meu espai i ha expressar les meves opinions i idees quan jo volgués sense tenir en compte als i les altres. Aquest és un procés de socialització molt diferent del de la majoria de gent en aquesta societat , als quals els obliga a callar, a menjar-se els seus marrons, a amagar o dissimular qui són, a llevar del camí i a no oblidar mai que han de donar gràcies pel simple fet d'existir. Crec que és sa no pressuposar que sempre ets necessari, aprendre a compartir l'espai i el poder, i treballar amb altres persones per trobar el paper que pots complir. El que no és gens sà i és estrany és que els privilegiats per temes de gènere parlin d'aquests temes i es donin suport mútuament en aquest procés d'alliberament.

Laura Close, una activista de Students for Unity a Portland, parla d'aquest tema en el seu assaig "Homes en el Moviment": "Cada dia hi ha homes joves que decideixen vincularse a moviments socials, i es troben amb debats polítics sobre el masclisme que els culpabilitzen i silencien, sense que ningú els doni suport en la tasca de descolonitzar les seves ments i canviar la forma de pensar. Imagina't si altres nois amb més experiència política anessin a prendre cafè amb els nouvinguts per parlar de la seva experiència com a homes dins del moviment, del que han après. Imagina't el bon clima que es generaria entre els homes si es donessin suport i reconeixement mutu per fer progressos en la lluita contra el sexisme."

Laura Close animava els homes del moviment que acompanyessin altres homes per involucrar-se en l'antisexisme. Jo sabia que ella tenia raó però la simple idea de fer-ho em posava nerviós. Tenia un munt d'amics amb privilegis pel seu gènere però em terroritzava comprometre'm políticament, destapar-me i explicar els meus problemes per lluitar contra el masclisme. Era capaç de denunciar públicament el patriarcat i intentar convèncer altres homes de tant en tant, però em sentia capaç de ser honest respecte al meu propi sexisme de connectar l'anàlisi i la pràctica política amb les meves pròpies emocions i processos psicològics, de ser vulnerable?

Un moment. Vulnerable a què? Recordeu que a les classes d'Estudis de la Dona jo afirmava estar en contra del patriarcat, el racisme i el capitalisme? El nivell de consciència entre els meus companys d'Universitat sobre feminisme (per no parlar del seu compromís) era tan baix que el simple fet de llegir un llibre feminista i dir de tant en tant "reconec que hi ha el sexisme" ja em situava molt per davant de ells. Encara que el nivell de consciència i compromís entre els activistes de moviments socials és més gran, tampoc ho és molt més. I dues coses que m'han preocupat seriosament al llarg de la meva vida política: la voluntat genuïna de comprometre'm totalment amb les meves idees i una profunda por de no estar arribant ni de lluny a aconseguir aquest compromís. Em resulta molt més fàcil fer declaracions contra el patriarcat a classe, en reunions polítiques i en els meus escrits que practicar la política feminista en les relacions amb els meus amics i les meves amigues, la meva família o els meus companys. Especialment quan els homes del món polític, com jo, ens prenem tan poc temps per parlar entre nosaltres del tema.

Què és el que em fa por reconèixer? Que cada dia m'he d'esforçar per escoltar les veus que identifico com a feministes. Que sé que la meva ment és més ràpida que jo. Que sé que la meva primera reacció és prendre més

seriosament les opinions dels homes. Que sé que quan entro en una reunió, no puc evitar dividir la gent en jerarquies d'estatus (pel temps que porten actius, pels grups de què han format part, pel que han escrit i on han publicat, per qui són les sves amistats). Em comparo amb ellesi ells i sento més competitivitat amb els homes. Com que identifico com a dones, la jerarquització és semblant, però a més l'atractiu sexual entra a les categories de la meva mentalitat heterosexual. Què són l'atracció sexual i el desig sans, i com es barregen o com sobreviuen a la meva conducta apresa de sexualitzar sistemàticament totes les dones del meu voltant? Aquest problema es veu amplificat per la realitat diària en què aquesta societat presenta les dones, com cossos sense veu disposats a satisfer els desitjos dels homes heterosexuals, està clar. Però quines implicacions té tot això en la meva manera de comunicar-me amb les meves companyes de treball, de lluita? Com es tradueix en la meva manera de fer l'amor, de necessitar, expressar o de conceptualitzar l'amor i l'afecte No parlo de si dono sexe oral a la meva companya o si li dic que l' estimo. Parlo de si realment valoro l'equitat en les nostres relacions per sobre de córrer-me amb regularitat.

Sóc conscient que gairebé mai he perdut la meva concentració sobre el que un home m'està dient per tenir pensaments sexuals sobre ell. Sovint, però, m'he sorprès despistat per estar tenint pensaments sexuals mentre parlaven dones, dones que són grans organitzadores, les meves amigues, les meves companyes. Estic totalment a favor del sexe, aquest no és el problema. El que resulta problemàtic és el poder, el "dret" que molts homes sentim que tenim per tractar les dones com a objectes sexuals, la marginalització de la participació de les dones pel filtre del desig masculí heterosexual. I preferiria no posar-me a la defensiva tan sovint, però ho faig. Em frustro i em tanco quan discuteixo amb la meva parella sobre com funciona el poder entre nosaltres. També quan parlem sobre com ens relacionem amb la resta del món i la forma com això influeix en la nostra relació. Sé que de vegades dic "està bé, pensaré més sobre el tema" quan en realitat penso "m'ho dius tranquil."

Això no és una confessió per ser perdonat. És una lluita contínua per ser sincer sobre les profundes influències del patriarcat en la meva personalitat. El patriarcat m'aterreix. Estic ple de dubtes sobre si seré algun dia capaç d'estimar honestament i sana. Sobre la meva capacitat de ser sincer i de connectar amb mi mateix per poder obrir-me i compartir. Sobre si podré construir i compartir genuïnament, d'igual a igual, amb altres persones. Puc veure cicatrius del patriarcat en cadascuna de les persones amb qui em relaciono, i quan m'obligo a observar-les i a agafar-me temps per pensar en allò, m'omplo de ràbia i tristesa. Bell Hooks, en el seu llibre "Tot sobre l' amor", diu que l'amor és impossible quan hi ha una voluntat de dominar. Puc realment estimar? Vull creure que sí. Que és possible a través de pràctiques polítiques per als homes blancs generades en oposició al patriarcat.

Crec que és en la lluita contra l'opressió, en la pràctica dels nostres compromisos, on realitzem i expressem les nostres qualitats humanes més valuoses. Hi ha moments, experiències i situacions quan ens enfrontem col·lectivament al patriarcat, i això demostra del que som capaces. Crec que aquesta és una tasca per a tota la vida, i que en el fons és també part de la lluita per rescatar les nostres pròpies vides. I en aquesta lluita ens adonem que fins i tot davant d'aquests sistemes d'opressió tan poderosos, la nostra passió, la nostra dignitat i el nostre poder creixen. Podem fer-ho.

Postdata: "Treballar perquè aquesta lluita sigui concreta i efectiva"

Encara que és necessari treballar en temes psicològics i emocionals durs, també hi ha infinitat de passos concrets que es poden donar en la lluita contra el masclisme .

Una activista de la lluita per l'alliberament de Palestina em va escriure proposant "algunes coses que poden fer els homes": oferir-se a prendre actes en les reunions, encarregar-se dels llocs de reunió, cuidar els infants, fer fotocòpies o qualsevol altra cosa aparentment poc glamurosa. Animar les dones i altres persones discriminades pel seu gènere que assumeixin les funcions que normalment prenen els homes (com proposar tàctiques i estratègies, representar al grup, moderar reunions). Explicar per què penses que estaria bé que ho fessin. Ser conscient a qui escoltes més i controlar les ànsies de protagonisme."

Ella és una de les milers de dones i altres persones discriminades pel seu gènere que han descrit passes clares i concretes que els homes poden donar per acabar amb el masclisme i treballar pel seu alliberament. Hi ha un munt de coses que es poden fer. La pregunta important per a mi és quines condicions són necessàries per prendre aquest treball seriosament, prioritzant-lo i donant-li seguiment. A més de parlar amb altres homes del tema, també és important que ens cuidem mútuament els uns als altres, les unes a les altres, i tothom alhora per tal que totes i tots complim part del que ens toca. Hi ha molts temes emocionals complexos que sorgeixen en el camí i és important ajudar-nos mútuament per no perdre'ns i seguir donant passes cap endavant. Ens podem preguntar, per exemple, com estem donant suport a la igualtat de dones, què estem fent per compartir la responsabilitat i el poder en la nostra organització, com estem millorant la nostra obertura perquè les dones ens diguin el que pensen del nostre treball, etc.

Cadascuna d'aquestes preguntes genera els següents passos que podem prendre. Exterminar i desafiar els nostres privilegis és necessari, però no suficient. La cooperació entre homes per superar la supremacia masculina és només una entre moltes estratègies necessàries per a desenvolupar un moviment d'alliberament des de la dona, multiracial, antiracista, feminista, d'alliberament homo i transsexual, des de les classes treballadores i anticapitalista, per a l'alliberament col·lectiu. Sabem que el masclisme funciona com a obstacle contra la construcció d'aquest moviment. La pregunta és què farem per evitar-ho, perquè el procés creixi en el nostre interior, i amb ell la nostra capacitat per estimar-nos a nosaltres i a altres persones.

Pistes per a homes blancs que treballen pel canvi social i per a altra gent socialitzada en un sistema basat en la dominació

- Observa bé qui està en les reunions: quants homes, quantes dones, quanta gent blanca, quanta gent del Sud, si es dóna per suposat que la majoria són heterosexuals, si hi ha gent que no ho és i ha sortit de l'armari, de quina classe social prové la gent.
- No suposis que coneixes la gent, esforça't per ser més conscient .
- Compta les vegades que parles i calcula quant de temps.
- Compta les vegades que una altra gent parla i calcula quant d temps .
- Sigues conscient de la freqüència amb què escoltes activament el que altra gent diu en lloc d'esperar el teu torn o pensar en el que diràs a propera vegada.
- Fes l'exercici d'anar a reunions amb la finalitat d'escoltar i aprendre; vea a alguna reunió i no parlis.
- Expliquen les vegades que proposes idees al grup. Compta les vegades que dónes suport a les idees d'altra gent per al grup.
- Fes l'exercici de donar suport a altra gent demanant-los que expliquin amb més profunditat les seves idees i propostes, abans de decidir si les recolzes o no.
- Pensa en els que reben reconeixement pel seu treball i contribució al grup. Mostra aquest reconeixement per la feina de més persones i fes-ho més sovint.
- Pregunta més sovint a una altra gent què pensen sobre les reunions, les idees, les accions, les estratègies i visions. Els homes blancs tenen una forta tendència a parlar entre ells i desenvolupar vincles forts que es manifesten en l'organització. Això crea una cultura organitzativa interna que resulta alienant per a la majoria de la gent. Desenvolupar respecte i solidaritat a través de divisions d'etnicitat, cultura, classe, gènere i sexualitat és complex i difícil, però totalment necessari, i també alliberador i satisfactori.
- Sigues conscient de quantes vegades parles per demanar a altra gent que faci coses en comparació amb quantes preguntes a altra gent què cal fer.
- Pensa seriosament sobre l'expressió "seràs necessari en el moviment quan t'adonis que no ets necessari en el moviment".
- Recorda que el canvi social és un procés i que la nostra transformació i alliberament individual està profundament connectat amb la transformació i alliberament social. La vida és profundament complexa i està plena de contradiccions.

Aquesta llista no està dirigida només a homes blancs, ni intenta reduir-nos a tots en una sola categoria. La seva intenció és interferir en les formes de dominació que fereixen els nostres moviments i a nosaltres com a persones. Els homes blancs tenim molta feina pel davant, però és un tipus de treball molt satisfactori si de veritat ens prenem seriosament la igualtat, i si desenvolupem el nostre desig d'aconseguir-ho.

Les formes quotidianes de dominació són la cua que manté units els sistemes jeràrquics. La lluita contra el capitalisme, el racisme , el patriarcat, l'heterosexisme, i l'Estat, és també la lluita per l'alliberament col·lectiu.

Ningú és ni serà lliure fins que tots i totes ho siguem.

>> Contraanunci

De llibres i lectura

Pensament i acció: A propòsit d'Octavio Alberola

Tomás Ibáñez

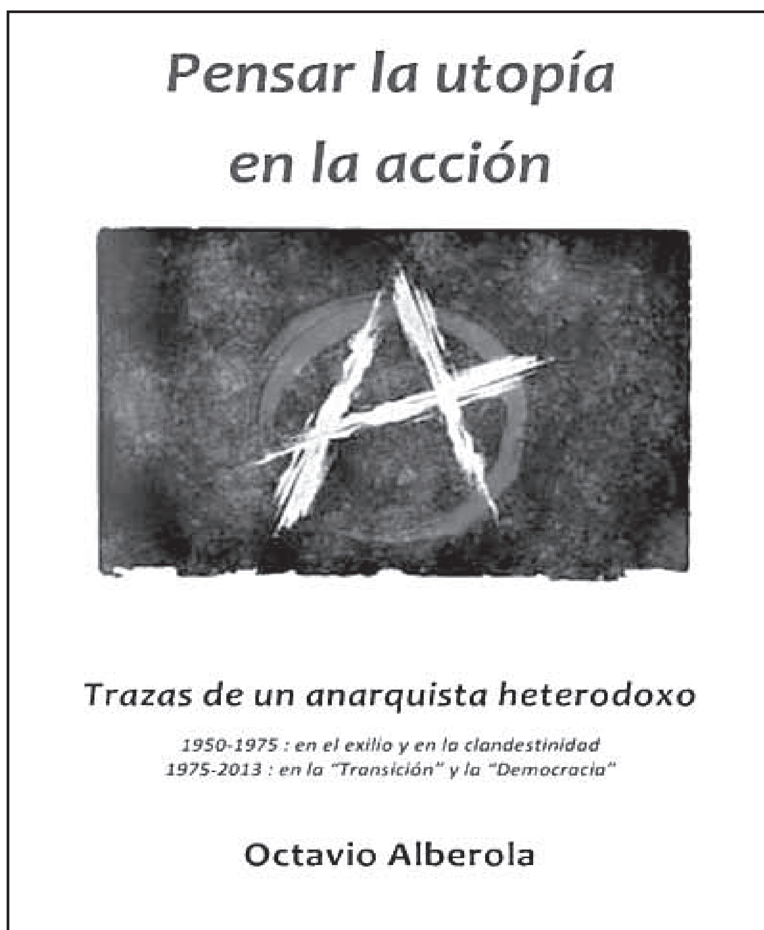
Sota el suggeridor títol "Pensar la utopía en la acción.Trazas de un anarquista heterodoxo" (Bombarda edicions), Octavio Alberola acaba d'oferir-nos un nodrit compendi d'articles que va publicar entre 1950 i 2013. El títol no deixa de ser suggeridor perquè la intensa relació entre la utopia i l'acció constitueix efectivament una constant en la activitat militant d'Octavio. Això explica que els seus textos, lluny de constituir simples especulacions intel·lectuals, estiguin arrelats en general en un context d'acció.

Es tracta de textos que podríem qualificar de circumstancials, en el bon sentit que neixen de l'acció i s'orienten cap a l'acció. Constitueixen per tant escrits de combat que articulen anàlisi i propostes destinades a produir efectes pràctics en les lluites per la llibertat. No hi ha dubte, escriure i pensar és per a Octavio una forma més d'actuar i això no deixa de recordar-nos la insistència amb la qual tant Proudhon com Bakunin sostenien que per a l'anarquisme la idea té un origen i un valor pràctic, neix en un context d'acció i s'orienta cap a la producció d'efectes pràctics per mitjà de l'acció que propicia.

L'extens període de temps, gairebé 65 anys, transcorregut entre el primer i l'últim dels articles recollits en aquest llibre, juntament amb l'estreta vinculació que manté l'autor entre pensament i acció, fan que desfili sota la nostra mirada un variat panorama social i polític que ens aporta dades tant sobre el període històric viscut per Octavio com sobre les seves preocupacions i activitats militants.

Els articles es reagrupen en tres blocs, el període mexicà durant els anys cinquanta, el període de la clandestinitat i de la lluita antifranquista, des de principis dels seixanta fins a 1975, i el tercer des de la mort de Franco fins a avui. Havent conegut a l'Octavio a principis del període de la clandestinitat (a la fi de 1963) crec poder testimoniar que la temptativa de coherència entre pensament i acció que Octavio reivindica en l'epíleg del seu llibre és sens dubte una de les característiques de la seva trajectòria vital, i això justifica sens dubte el respecte que s'ha guanyat en amplis sectors del moviment llibertari.

Tornant al títol triat per Octavio Alberola he de dir que hi ha un segon motiu pel qual resulta suggeridora. En efecte, la lluita contra diverses formes de dogmatisme i de sectarisme, fins i tot en el propi àmbit de l'anarquisme i de les seves organitzacions, ha acompanyat des de molt aviat la trajectòria militant de l'Octavio, situant-lo en l'esfera d'aquests anarquistes heterodoxes que, per sort, agiten les aigües de l'anarquisme impedint que s'estanquin.

>> Anecdotàri Històric. Sabies que...

Nobles d'aparença

Antonio Gascón

Afortunadament, la Cort espanyola actual no és com la Cort d'Alfons XIII. De la mateixa manera que en l'actualitat no causa neguit veure a determinada noblesa espanyola, ficada en les revistes del cor, noblesa que fa uns pocs anys es veia fins i tot privilegiada amb passaport diplomàtic , ni tampoc ens hauria de sorprendre que la mateixa noblesa, per ignorades raons, fora propietària de parts molt importants del territori de l'actual Barcelona , com per exemple el ser, entre altres, el marquès de l'Almenara, o la duquessa de Vallcabra, propietaris tots dos d'una gran part de l'actual barri del Clot , inclosa la plaça actual de les Glòries Catalanes.

En el cas del primer, propietari dels terrenys on avui s'assenta l'església del Clot, que va cedir "graciosament" per a la construcció de l'actual temple. I en el cas de la segona, propietària d'una enorme finca rural situada al centre geomètric del que avui és la plaça de les Glòries, anomenada Finca Albiana.

De la mateixa manera que una part de l'actual carrer del Clot, antiga carretera de Ribes, era propietat del baró de la Bleda, una llarga i famosa família de farmacèutics i naturalistes.

Per aquest motiu hauríem de preguntar d'on els vénen tals privilegis, ja que únicament el rei els pot atorgar, encara que Franco, usurpant com moltes altres coses el paper monàrquic, també els va atorgar, si escau, com era el seu costum, per la gràcia de Déu .

Tampoc vindrà malament recordar una experiència viscuda a Sòria pel qui us escriu , assumpte que va esdevenir ja fa uns quants anys, i amb motiu d'un viatge a aquella població, amb la intenció de visitar uns arxius eclesiàstics locals. D'aquella manera, de forma natural, vaig iniciar una certa relació amb un conegut canonge de la catedral, que alhora era un famós i expert heraldista local, que va acabar explicant-me molt escandalitzat que se li havia aproximat la família Marichalar, quan el noi caminava "pelant la pava" amb la princesa, amb la intenció que l'erudit canonge els elaborés, previ pagament, una certificació nobiliària en què es digués que un familiar seu havia participat en la gloriosa batalla de les Navas de Tolosa, fet que evidentment podria donar més llustre a aquella família. Proposta a la qual es va negar en rodó, argumentant, que mal podria haver participat cap membre d'aquella família en aquesta batalla, quan era públic i notori que havia estat l'avi de la prole el que en el seu moment havia comprat el primer títol, en argot nobiliària, l'havia rehabilitat, però pagant trincotrinco. Fet del qual es desprenia que aquella família no podria figurar en aquella famosa batalla, al no provenir de cap parent noble.

En benefici de l'avi, el Vescomte d'Eza, caldrà explicar que al seu dia va cedir al poble els terrenys on avui dia s'assenta l'antiga Numància o que va ser un dels principals impulsors del museu homònim a Sòria. Detalls tots dos que són d'agrair, més enllà que posseís o no un títol nobiliari, d'aparença, al ser comprat.

LA TAULA DE PORRERA

No són drogues; són medicines!

Artur Sardà

Antonio Escohotado, en la seva obra magna "Historia de las drogas" (Madrid, 1989, Vol 1) reflexiona sobre la etimologia de la paraula fàrmac que, en el seu origen, semblava referir-se a dos conceptes completament oposats: remei i verí.

L'explicació a aquesta aparent contradicció, el que significa realment el terme és "allò que guareix perquè amenaça amb matar", la qual cosa per sí mateixa desmunta aquesta diferenciació artificial que fem entre drogues i medicaments. Al final, el que importa és quin us se'n fa, i quins efectes, positius i negatius, es produeixen en la interacció entre la química del fàrmac i la nostra pròpia.

La medicina tradicional es basava en la botànica i no en la manipulació química. Això, d'entrada, no significa que els productes elaborats en laboratoris siguin millors o pitjors que els que ens regala la naturalesa. Però els remeis naturals, és a dir, els consumits en el seu propi format natural, solen ser més barats i menys necessitats d'especialistes intermediaris. Els medicaments més elaborats són, doncs, més aptes per fer negoci.

Tampoc hem d'exagerar, perquè és cert que els medicaments, diguem-ne, de disseny haurien de ser potencialment més específics i, per tant, més eficaços. Però el que importa és el negoci, perquè els investigadors treballen per laboratoris privats. Així que finalment es podria comparar a l'accés a les fonts d'energia: una placa solar ens fa més autònoms, una central nuclear ens fa dependents.

En un llenguatge més poètic que científic podríem dir que tots som dependents: la majoria, dels laboratoris i una minoria de dissidents, dels medicaments prohibits. Determinar quins d'aquests estan prohibits per la seva perillositat i quins perquè els consideren competència deslleial, podria donar lloc a un debat aspre, però interessant.

Mentrestant, ens entretenen amb la propaganda. Propaganda per obrir mercat a nous medicaments que substitueixen els antics i que potser només es diferencien per alguna irrellevant modificació molecular (que serveix per cobrar-los més cars o per mantenir el preu abans que la patent caduqui).

Propaganda per fer-nos creure que existeixen substàncies tan perilloses que justifiquen la més bruta de les guerres contra la població civil arreu del món, propaganda capaç d'acabar creant la pròpia realitat que pretenia combatre, conreant i engreixant màfies per tot el planeta.

El camp de les drogues psicoactives o el de les medicines psiquiàtriques (que algú m'ajudi a discernir la diferència) és un clar exemple de les contradiccions d'aquest sistema: hem renunciat fins i tot a investigar les potencialitats terapèutiques de substàncies barates i menys tòxiques per invertir en medicacions cares que tendeixen a cronificar als pacients i a perpetuar els problemes.

Això sí, tot ho fem amb asèptica pulcritud i paternalista imposició.

El far

Panait Istrati 2) Escriptor llibertari

Ferran Aisa

Panait Istrati l'any 1921 novament es posava en marxa, ara de Suïssa aniria cap a França i, més concretament, a Niça. A la ciutat francesa el romanès va llogar una petita habitació i va trobar feina com fotògraf ambulant en l'empresa d'un jueu.
La vida precària en què viu i els seus estats d'ànims són tan variables que pensa en el suïcidi. La premsa de Niça anuncià el seu intent de tallar-se el coll amb una navalla d'afaitar. L'havien portat a l'hospital com un rodamón sense pàtria ni diner. Mentre és a l'hospital recuperant-se parla de literatura amb el doctor Charles Pradier, el qual li proporciona l'obra immortal de Cervantes, *Don Quijote de la Mancha.*
Uns dies després rebia una carta de Romain Rolland, referint-se a uns contes que havia escrit Istrati al sanatori suís: "És vostè un narrador excepcional que porta en el seu pit el foc de l'Orient misteriós i apassionat. L'evocació de la seva joventut i dels seus viatges, és una brillant pàgina que pot comparar-se amb les obres mestres dels russos. En vostè hi ha el tumult del geni i es revela com un Gorki dels Balcans..."
Aquella carta va bellugar la seva autoestima d'escriptor i el mes de maig sortia de Niça cap a París. A la capital francesa restarà una bona temporada establint-se per recomanació del cònsol de Romania a Niça a casa del sabater Georges Jonesco. Al soterrani de la sabateria Istrati escriurà les seves dues primeres novel·les, *Oncle Anhgel* i *Kyra Kyralina*. El seu mentor Romain Rolland va llegir els llibres i va fer el possible perquè es publiquessin. La primavera de 1923 a la primera pàgina de *Les Nouvelles Littéraires*, de París, apareixia la crítica de Kyra Kyralina amb una gran lloança del director de la revista.
Panait Istrati va continuar escrivint, la seva bibliografia és molt llarga amb títols com *Las narraciones d'André Zograffi, Isaac el alambrero, El pescador de esponjas, Los cardos del Baragán, etc.*
L'any 1927 Istrati, gràcies a la influència de Romain Rolland, va ésser convidat anar a la URSS, perquè pogués escriure un llibre sobre la realitat socialista del país dels soviets. Els soviètics acollien els escriptors que estaven disposats a explicar meravelles de la pàtria bolxevic a canvi de la compra dels drets d'autor. Això significava un respir econòmic per l'escriptor que de cop veia traduïda la seva obra al rus en una edició de tres milions d'exemplars.
Mentre Istrati era a Moscou va rebre una invitació de Victor Serge per anar a Leningrado. Els dos intel·lectuals, que ja es coneixien de França, van ampliar la seva amistat, doncs tots dos hi trobaven les mateixes carències ideològiques en els nous dirigents bolxevics de l'era Stalin.
Panait Istrati va sortir de la URSS amb la idea de blasmar ben fort sobre el que realment havia vist a la pàtria dominada per Stalin, on eren perseguits els revolucionaris com Serge. En aquesta tasca es va trobar sol, doncs els seus companys de viatge, tots ells militants dels partits comunistes occidentals amagaven la realitat i només veien que lloances a la gran pàtria socialista de la URSS.
Panait Istrati i la seva companya Bertine Ziemssen van deixar París desplaçant-se a Niça, on aleshores va escriure el seu assaig sobre la URSS, *Vers l'autre flamme*, on recollia la seva experiència negativa del viatge a la pàtria dels soviets. L'aparició del llibre va significar l'atac constant dels defensors de Stalin i de la seva obra destructora del socialisme soviètic.
Istrati va ser acusat de feixista, traïdor i agent del capitalisme, i tot perquè havia gosat aixecar la veu per denunciar l'home que havia destruït l'obra de Lenin i de Trotski per imposar per damunt de la dictadura del proletariat la seva pròpia dictadura.
Panait Istrati l'any 1934 va retornar al seu país on va ser rebut com una celebritat. La premsa va lloar la seva carrera literària, però la seva tuberculosi s'havia reproduït i va tornar a caure malalt. Va ser internat a un hospital de Bucarest on va morir el 18 d'abril de 1935. Pere Foix, a la biografia de l'escriptor romanès, escrigué: "Panait Istrati es un hombre glorioso que los amantes de las buenas letras revenciarán mientras el mundo exista y que por su vida y excelsa obra se ha hecho acreedor del cariño del género humano".

SALUT I ANARQUISMES

Infàmies

Bernat Muniesa

Infàmia és no dimitir mai dels càrrecs polítics, és a dir, del poder polític dins d'una democràcia. En aquest pais no dimiteix mai ningú, es digui Espanya o es digui Catalunya. Ocupar més d'un càrrec polític, com tenim un cas a Catalunya, diputat i alcalde, un senyor d'Esquerra Republicana, que ni és d'esquerres ni és republicà.
Infàmia és transformar la democràcia en una partitocràcia, com han fet i segueixen els PP, CDC, PSOE, etc, doncs això és destruir la democràcia que, de fet, en aquest pais no ha existit mai, i per això es perllonga la partitocràcia.
Fer-se millonaris instrumentalitzant la política en una suposada democràcia, com els Rato, els González (Felipe), els Aznar, els Borbó, els Pujol, etc, etc. Supeditar la política, que teòricament hauria de estar al servei dels ciutadans, als interessos financers, cercant comissions…
Crear institucions parasitàries per ampliar la màfia d'un partit, com és el cas dels Consells Comarcals a Catalunya. Si existeixen els Ajuntaments i els seus alcaldes, per què Consells Comarcals? institucions, repeteixo, mafioses, per enxufar adictes.
Les Diputacions són un niu de màfies de tot tipus, per això són "legalitzades". Infàmies! Polititzar els Ateneus, llocs de llibertat, trobada, diàleg, cultura, concòrdia… Mantenir monuments nefastos a la ciutat, com, a Barcelona, el del traficant d'esclaus Antoni López, marqués de Comillas, o el de Francesc Cambó, que va finançar en Franco, el genocida cabdill feixista, o el de Churchill, qui va impulsar el Comitè de No Intervenció, afavorint als franquistes i perjudicant a la República durant la Guerra Civil (1936-1939). Educar als nens en aquest retrogadisme que és el nacionalisme, com aconsella Convergència Democràtica de Catalunya, partit que és Convergent vers als diners, és també català, però no és democràtic. Fer diades i aconsellar, com fa CDC, a les famílies a que portin nens amb estelades i banderes: aquesta és la major de les infàmies, infàmia perllongada vers les famílies que porten els seus nens a aquestes manifestacions que inculquen l'odi contra d'altres. Aquestes famílies haurien d'anar al psiquiatra.
Manipular l'opinió i els fets, o silenciarlos, com fan els mass media: per exemple la nefasta Televisió de Catalunya o TV 3 (el mateix passa amb els mass media d'altres llocs d'Espanya).
Portar les seves fortunes, i parlo de banquers i polítics, a paradisos fiscals: una altra infàmia pràcticament "legalitzada" per afavorir les elits corruptes, despreciant els ciutadans. Retallar l'educació i la sanitat, com es fa a Madrid i Barcelona…
Corrompre a "intel.lectuals" i aleshores utilitzar-los al servei de la màfia política. I a l'intel.lectual que no es deixa manipular submergir-lo en l'ostracisme, com si no existis.
El resultat és una ciutadania manipulada i dòcil, que aleshores deixa de ser ciutadania i es transforma en massa, com deia Karl Marx, o en xusma, com deia Friedrich Nietzsche.
En definitiva, és infàmia el "futbol cada dia a la TV": veure uns tipus que cobren milions d'euros per donar patades a una pilota i intentar ficar-la en un forat. Aquests teleadictes haurien visitar també al psiquiatra, però ja se sap: els romans, a la plebe li donaven panet et circenses. De fet, tot ha canviat i tanmateix tot segueix.

>> La recepta

Empedrat tortosí

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
1 kg de fesols cuits
2 talls de bacallà dessalat
3 ous durs
1 ceba tendra
1 tomàtiga
100g d'olives negres
oli d'oliva
sal

Elaboració:
Esbandiu els fesols i posau-los a escórrer. Esqueixau a tires el bacallà. Tallau a trossets la tomàtiga. Pelau la ceba i tallau-la a bocins. Tallau el ous durs a daus, que prèviament haurem bollit amb aigua menys de 15 minuts. Un cop preparats tots aquests ingredients, posau-los en una safata i afegiu-hi els fesols. Barregeu-ho tot bé i escampau les olives negres per damunt. Finalment amaniu-ho amb sal i un bon raig de oli d'oliva.
L'empedrat tortosí també es pot amanir amb una vinagreta, feta amb oli d'oliva, vinagre i una cullerada de mostassa.

Una mirada crítica des del cinema

També la pluja

Joan Canyelles Amengual

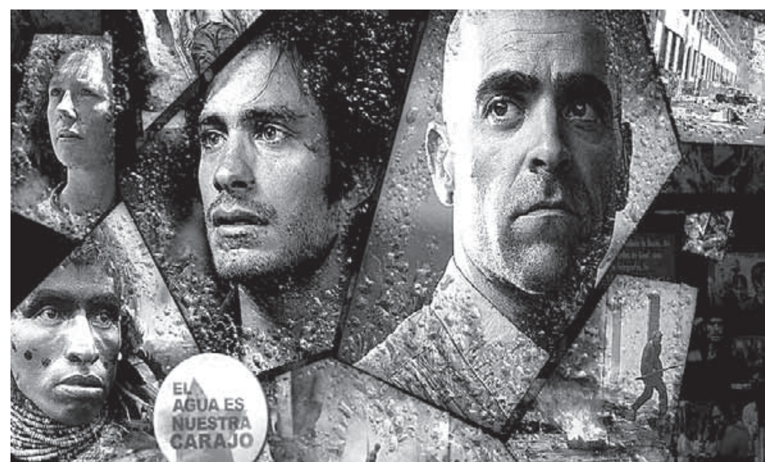

(También la lluvia. Iciar Bollaín, 2010)
Un productor i un director volen fer una pel·lícula sobre el descobriment d'Amèrica desmitificant la figura de Colón presentant-lo com un personatge sanguinari i sense escrúpols i al mateix temps reivindicar la figura de Fray Bartolomé de las Casas com a defensor dels i les indígenes.
Per abaratar el cost de la producció es traslladen a Cochabamba, tercera ciutat més important de Bolivia. Quan encara no ha començat el rodatge, esclata la que es va anomenar "La Guerra de l'Aigua", per l'intent del President Hugo Banzer de privatitzar el servei d'aigües i posar-lo en mans de multinacionals nord-americanes amb participació d'empreses espanyoles.
Tot l'equip de producció es veurà de manera directa afectat i implicat en el conflicte. Seran testimonis excepcionals de la repressió policial i de la convicció i de la justícia de les protestes fins al punt que es possarà en perill la realització de la pel·lícula.
Ja vàrem parlar d'Iciar Bollain en el número 136 d'aquesta revista quan comentarem "Flores de otro mundo", així és que reproduríem, demanant disculpes per la repetició, el que vàrem escriure llavors.
El seu debut en el món de la interpretació es produí l'any 1983 a l'obra mestre de Víctor Erice "El Sur", on interpretava amb molta solvència l'adolescent filla del protagonista.
Ha treballat amb directors de la talla de Manuel Gutierrez Aragón (Malaventura, 1989), José Luís Cuerda, (Tocando fondo, 1993), José Luís Borau (Niño Nadie, 1997), o Ken Loach, (Terra i Llibertat, 1994).
Debutà com a directora l'any 1995 amb "Hola, estás sola", interessant i plena de frescor, que li suposà la seva primera candidatura als premis "Goya"
L'any 2003, dirigeix la impressionant "Te doy mis ojos", una bromadora i contundent denúncia del terrorisme de gènere amb una inconmesurable i genial Laia Marull i un excel·lent (com sempre) Lluís Tosar. Bollaín evita en tot moment caure en els tòpics, presentant uns personatges versemblants, identificables, decididament reals que et connecten amb la història des del primer moment i que fan que tenguis el cor encollit durant gairebé tota la pel·lícula.
Iciar Bollain té un talent natural per rodar amb un estil senzill, diàfan i transparent les històries que conta. Indissimulada admiradora de Ken Loach comparteix amb ell un coherent i sòlid compromís polític i social. El seu cinema transmet sinceritat i versemblança i sovint, una mirada plena de tendresa sobre els personatges que habiten les seves pel·lícules.
"También la lluvia", va ser rebuda per part de la crítica (com era previsible), de manera desigual. És aquest un fet que sol repetir-se de manera gairebé constant amb els films que analitzen la realitat des de posicions nítidament esquerranes.
"Pamfletària" i "Maniquea" són els habituals adjectius utilitzats per aquells que es quedan extasiats amb els fotogrames de naftalina perpretats per Garci, que troben entretingudes les pel·lícules de Rambo i gracioses i innocents les de Mariano Ozores.
Però les valoracions negatives poden venir també d'una part de la crítica gens sospitosa de ser ni extremada ni moderadament conservadora.
És aquest, el cas de l'excel·lent crític Quim Casas, que en el nombre 408 de la revista "Dirigido por" hi dóna una visió bastant negativa.
"¿De verdad puede alguien en su sano juicio puede creerse que los protagonistas de "También la lluvia", miembros de un equipo desplazado a Bolivia para realizar una película sobre los tiempos de la colonización americana, no descubran lo que fue Colón y los colonizadores hasta contactar con los nativos del lugar? ¿De verdad alguien puede creerse que un director y un productor encarnados por Gael García Bernal y Luís Tosar no se han documentado mínimamente antes de aterrizar en tierras bolivianas sobre los hechos históricos que van a filmar? ¿Alguien en 2010 desconoce qué pasó en la vieja América cuando llegaron colonizadores, frailes y buscadores de oro legitimados para arrasar con toda una cultura para su lucro personal, fuera doméstico o religioso?."También la lluvia", fracasa por su escasa verosimiltud..." són les paraules de Quim Casas.
La verosimilitat. La credibilitat. Entram en el terreny més subjectiu a l'hora de valorar una pel·lícula. L'etern i personal "te la creus, o no te la creus". I la credibilitat es transmet en primer lloc a través del guió i els personatges, i en segon lloc, a través de les interpretacions.
Evidentment un gran director o una gran directora poden filmar grans pel·lícules, obres mestres amb guions de bolletí. Un enorme talent pot fer que passis per alt llagunes que tan sols adverteixes deprés de veure la pel·lícula, i quan ho fas no li dónes importància, perquè la pel·lícula continua sent genial. Douglas Sirk seria un bon exemple de tot això.
A mi, discrepant amb sincera humilitat de les paraules de Quim Casas, tant el guió de Laverty, com la direcció de Bollaín em semblen força sòlides i convincents.
Quim dóna per suposat que aquí tothom està convençunt que la colonització va ser un genocidi. Però en realitat, això només ho veu així una part de l'esquerra. De fet la "Fiesta Nacional" es continúa celebrant el 12 d'octubre, i res fa pensar que aquesta situació estigui a punt de canviar.
Naturalment, el guionista i la directora, tenen l'obligació (no sempre ho fan) de documentar-se sobre els fets que van a rodar. Però supòs que estarem d'acord que sempre hi haurà documents contradictoris i que la seva elecció, (o senzillament donarà cabuda a visions diferents d'un mateix fet) determinarà el punt de vista des del que està feta la pel·lícula i el seu resultat.
Per altra banda les actrius i els actors no poden desconèixer qui era en Cristóbal Colón, però podria passar perfectament que de Fray Bartolomé de las Casas en tenguessin una idea bastant superficial (com jo mateix, sense anar més enfora).
La pel·lícula gravita sobre tres personatges: el productor, el director, i el protagonista indígena, que és un dels líders de la revolta.
Costa (inconmensurable i portentós Luís Tosar, que seria capaç d'interpretar el paper d'una granera amb convicció), és un "progre", com tot l'equip, però com a productor, té clar que la pel·lícula s'ha de rodar amb baix pressupost i ha de donar els màxims beneficis. Quan al principi, una companya de l'equip li proposa fer un documental sobre què esta passant a Cochabamba, ell li respon que no, que no es vol gastar cap euro, que ha vengut a fer la pel·lícula i prou. Però en la seva resposta hi ha una certa incomoditat que apunta a la seva mala consciència i deixa entreveure el conflicte ètic, que més endavant haurà de resoldre.
Daniel (estratosfèrica interpretació de l'actor bolivià Juan Carlos Aduviri) és tot un revolucionari. La seva convicció i la seva força són contagioses, tant a la pel·lícula, com al pati de butaques.
Cap al final, hi ha una escena antològica. A la seva filla, una bala li ha ferit la cama. La mare de la nina acudeix a Costa per demanar li ajuda perque és l'únic que pot salvar-la. En aquell moment, tot l'equip està a punt de traslladar-se a un altre lloc per motius de seguretat. Ell al principi es nega, però al final accedeix a acompanyar-la, posant en risc la pel·lícula i la seva pròpia existència. Amb el seu cotxe i els seus diners aconsegueixen arribar a l'hospital i salvar li la vida. Però quedarà coixa la resta de la seva vida.
La guerra s'ha acabat. Hugo Banzer ha retirat la llei de privatització del subministrament d'aiges. La multinacional nord-americana ha sigut expulsada del país.
Daniel i Costa es troben a la nau que era el centre de producció de la pel·lícula (aquesta és l'escena que volia comentar). Costa li demana com està na Belén i ell, abromat, a punt de plorar, no pot articular cap paraula. Tan sols els seus ulls humits i la seva tristíssima mirada poden constastar que està bé. Belén és la innocència a qui una bala ha deixat coixa. Una nina, tan sols una nina. Imagines que aprendrà a viure amb les seqüeles, però et poses a la pell del seu pare i la seva mare i amb la d'ella, i els teus ulls s'omplen d'aigüa.
Abans de despedir-se Daniel i Costa es dónen una abraçada que també t'atrapa a la teva butaca. Probablement no es tornaran a veure. Però per sempre més estaran units. Daniel li ha preparat un regal a dins una capseta de fusta amb un llaç.
Ja en el taxi que probablement el duu a l'aeroport, ell l'obre. És una petita botella de vidre plena d'aigua.
Sebastián (interpretat amb molta solvència per Gael García Bernal) és un idealista. La seva insistència és la que ha aconseguit que el projecte es dugui a terme. Però quan ha de triar entre la pel·lícula i salvar la vida de Belén, tria la pel·licula.
"También la lluvia", amb nítides influències del cinema de Ken Loach, especialment aquelles en les que hi veim assemblees on es decideix el que s'ha de fer per aturar la privatització de l'aigua, és una pel·lícula sobre el colonialisme capitalista. Després de cinccents anys les coses no hi han canviat gaire. I sobre la lluita d'un poble que no es vol deixar robar. Sobre el coratge d'una gent que sap que no hi ha un altre camí.
I també, i no menys important, sobre el viatge emocional i polític d'un home que acaba prenent partit i que compren que aquesta decisió, serà probablement la més sàvia que ha pres al llarg de tota la seva vida. Senzillament perqué és la que l'ha fet veritablement lliure. Quan Costa es troba amb Diego i quan al taxi obre el regal que aquest li ha fet, té en la mirada, la serenor, i la transparència que només dona la consciència orgullosa i tranquil·la de saber que has fet el que calia.
Aquesta pel·lícula pot tenir l'extraordinària qualitat de convèncer als indecisos i enfortir en el convençuts que com diu Lluís Llach "tot està per fer i tot és possible".
Salut, lluita i crida.

Fitxa tècnica

Dr. Iciar Bollain;
G: Paul Laverty;
Ft: Alex Catalan;
Ms: Alberto Iglesias;
Mt: Angel Hernandez;
Int: Luis Tosar (Costa), Gael García Bernal (Sebastián), Juan Carlos Aduviri (Daniel), Karra Elejalde (Anton), Cassandra Ciangherotti (Maria), Carlos Santos (Alberto), Raul Arévalo (Juan), Luis Bedrow (Cap de policia), Jorge Ortiz (Prefecte) Najwa Nimri (Actriu).

Diccionari militant

Martí, Ada (1915-1960)

Agustín Guillamón

Maria de la Concepció Martí Fuster, coneguda com Ada Martí, va néixer a Barcelona l'1 de juliol de 1915, en el si d'una família de classe mitjana. Anarquista, intel·lectual cultíssima i escriptora amb gran facilitat d'expressió, tant en castellà com en català. Universitària. Dirigent de la Federació Estudiantil de Consciències Lliures. Militant de Dones Lliures. Va impressionar i seduir els joves de la seva generació per la seva bellesa, la seva intel·ligència, les seves àmplies lectures, la seva culta conversa, la seva passió intel·lectual, la seva llarga cabellera negra i la blanca vestimenta. Havia estat ferida en els fets d'octubre de 1934, en la defensa del CADCI, al costat de Jaume Compte. Citava amb mestria i profund coneixement a Kierkegaard, Unamuno, Freud, Reich, Romand Rolland, Gide, Rabelais... Es cartejava amb Pío Baroja, a qui considerava el seu mestre. El 1936 (abril i octubre) va publicar dos relats en la sèrie de La Novel·la Ideal, publicada per les edicions de La Revista Blanca.

Vivia al Poble Sec, en un habitació plena de llibres. Era assídua assistent a les tertúlies, que totes les tardes es celebraven al quart pis de la Casa CNT.-FAI, organitzades per González Pacheco, fundador del Teatre del Poble, en què intervenien freqüentment, acarnissant el mat, Simón Radowitzki, Vicente Tomé, Antonio Casanova (fundador de la FORA argentina), la seva amiga Dolors (Eva) Cascante i altres. En aquestes tertúlies, Ada es va enamorar de Lunazzi, milicià de la Columna Durruti, amb qui va trencar rotundament la seva relació el dia que el va veure vestit de militar.

A la fi de 1937 va intervenir en el congrés, reunit a València, on es va fundar la Federació Ibèrica d'Estudiants Revolucionaris (FIER), que va publicar la revista Fuego, dirigida per Ada. Es va enfrontar a les manipulacions de Serafín Aliaga del Comitè Peninsular de la Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries (FIJL), perquè ella considerava que la FIER no havia de ser una mena de cenacle d'inútils discussions filosòfiques, sinó una activa organització alhora específica i sindical .

Va destacar en l'enorme obra cultural realitzada pels Instituts Obrers, que tenien per objectiu facilitar estudis superiors a joves obrers, encara que la seva durada va ser molt limitada, des del 20 desembre 1937 fins l'ofensiva franquista a Aragó, amb l'allistament de molts aquells joves.

Ada va publicar, durant la Guerra civil, nombrosos articles en les publicacions més diverses: Estudios, Evolución, Esfuerzo, Ruta, El Amigo del Pueblo (òrgan dels Amics de Durruti), Libre Estudio, Tierra y Libertad, Nosotros (de la FAI de València), Mujeres Libres, Acracia, el número únic de Fuego, etcètera...

Ada va ser tan inconstant i voluble amb els seus amants, com intransigent i radical en les idees. Durant la guerra va mantenir posicions anticol·laboracionistes, que li van valer l'apel·latiu de "pell roja". Inconformista i iconoclasta, va rebutjar el culte a la personalitat, i va escriure un article contra la deïficació de Sant Durruti i San Francisco Ascaso. La seva sèrie d'articles sobre el paper de la dona en la revolució, publicats a Libre Estudio, són alhora provocadors i molt sensats, situant a la dona com a persona que ha autoalliberar-se i educar-se com a individu lliure, més enllà de la seva condició femenina.

Des de molt jove es va identificar amb el nihilisme i el pessimisme existencial, begut a Schopenhauer i a Nietzche. Va afirmar que "l'anarquisme és com el silenci: quan es parla d'ell, se'l nega".

Durant la Segona Guerra Mundial va portar una vida nòmada i semi clandestina, intentant ajudar els refugiats espanyols, organitzada en diferents agrupacions, sense participar mai en la Resistència francesa, que considerava massa nacionalista. Una dolorosa infàmia, mai aclarida suficientment; potser la seva negativa a col·laborar amb els estalinistes (els assassins de la revolució a Espanya) en la lluita contra els nazis, potser perquè la seva vida sexual, sense tabús ni normes, era insuportable per a la moral cenetista en vigor; li va impedir reingressar el 1946 a la CNT, malgrat els avals incondicionals d'Antonio García Birlán ("Dionisios") i de Gaston Leval. Una altra dolorosa ruptura. La llibertat es pagava amb l'aïllament.

Lectora voraç, es va interessar per l'existencialisme de la bohèmia parisenca de postguerra: el cafè Flora i Edith Piaff, recomanant en les seves cartes la lectura de Sartre, Camus, Beauvoir, Breton, René Guénon, Robert Brasillach (afusellat per col·laboracionista), el polonès Milosh, el mestre Eckhart, taoisme, Ernest de Gegenbach, Mall de la Roche ...

En 1946 va certificar l'antifeixisme de la seva amiga Dolors (Eva) Cascante, resident a Viena, atenent a una angoixant crida d'auxili de la seva amiga, que el 1943 havia viatjat a Berlín, acompanyada d'un oficial nazi del qual s'havia enamorat. Les pertorbadores cartes d'Eva registren, a més del culte compartit per la literatura, una íntima relació personal, que més enllà de l'amistat i l'enamorament mutu, apunten a una mena de "tirania" sentimental, fonamentada en la conjura de les dues per ser absolutament lliures, superant qualsevol moral cristiana de caràcter repressiu o possessiu, la qual cosa semblava implicar l'obligació "que té" Ada ajudar a Eva en tot el que li demani. Ada i Eva es complaïen en el difícil art de la seducció, obsequiant als seus esporàdics amants una experiència inoblidable i extraordinària, que les satisfeia i realitzava. Abel Paz, a les pàgines 167 i 168 del seu llibre "Entre la niebla", narra magistralment el seu breu romanç d'una nit amb Eva, en el Bordeus de 1941.

La intensa vida amorosa d'Ada avorria la idea de matrimoni, però incoherentment es va casar amb un professor i escriptor danès, pare del seu fill Frederic, nascut al febrer de 1948. Al setembre d'aquest mateix any es va divorciar i va obtenir la tutela del nen, malgrat l'oposició del pare, que des de llavors es va desinteressar completament. En els anys cinquanta, Ada va fixar la seva residència a París.

El 30 novembre 1950 va escriure a la seva amiga Adora (Adoración Sánchez): "la lluita per la vida material s'ha carregat tot el que podia haver en mi, antany, de transmissible. Només em queda sensibilitat per patir ". L'allunyament del seu fill, al qual no podia veure, perquè no tenia diners per pagar-se el viatge a l'internat on era, la turmentaven fins a la desesperació: "Per què tenir fills si no es poden tenir al costat!". Era molt conscient del seu caràcter generós, que contrastava amb la seva incapacitat per demanar o rebre qualsevol ajuda personal. La malaptesa i ineficàcia per enfrontar-se als problemes de la vida quotidiana i l'horitzó d'una lenta mort interior, en vida, senyorejant pel seu ànim: "tot l'essencial, l'únic realment important, sembla haver mort en mi", i també aquest tenebrós símil musical: "Les cordes trencades, no vibra l'arpa".

Es va enamorar del rus Boris, llibreter amb cert alleujament econòmic, amb qui va compartir pis al bulevard Raspail. Boris li va comprar una "boîte" a la vora del Sena i va contractar una "femme de menage". Amb la solució dels problemes domèstics van tornar l'alegria i les ganes de viure. En els seus desplaçaments per comprar llibres es va retrobar a Tolosa a Ginés Alonso, vella amistat i efímer amant barceloní dels temps de la guerra, amb qui des de llavors va mantenir una correspondència intermitent. Boris també li va donar una filla, Claudia, nascuda el 1953, que va semblar trencar el seu fràgil equilibri. Boris se'n va anar. De nou els problemes quotidians es van convertir en una insuportable tortura. Els malsons i l'insomni ho complicaven tot.

A l'agost de 1956 la seva amiga Ana Sánchez, resident a Barcelona, la va visitar a París, alhora que consultava un especialista pels seus problemes cardíacs. Ada, en opinió de la seva amiga, vestia descuidadament robes àmplies i masculines. Ara vivia a Saint Germain des Prés, amb Roland, un comptable culte i educat. Els nens vivien en un pensionat. Ada li va demanar sorpresivament a l'Anna que adoptés els seus dos fills, organitzant una bronca per la seva negativa temporal. Al dia següent li va simular un fals intent de suïcidi. Anna va tornar desil·lusionada a Barcelona: el seu mite de joventut s'havia trencat. Roland també va marxar.

En la tardor de 1957 Abel Paz la va trobar casualment al seu lloc de "bouquiniste". Ara Ada vivia amb l'exiliat hongarès Georges Villa, en un lúgubre i fosc apartament, situat al 115 de Notre Dame des Champs, molt a prop del bulevard Montparnasse. Pocs mobles i molts projectes literaris frustrats. Els seus fills continuaven en un pensionat. El seu treball com a venedora de llibres d'ocasió ("bouquiniste") a la vora del Sena, amb un calaix (boîte) ple de literatura espanyola, al Quai des Grandes Augustins, al costat del Pont Neuf, tot just donava per sobreviure.

En la seva correspondència, Ada va acumular i va arrossegar a la nostàlgia de la família i la terra, la tristesa d'una desgraciada vida familiar i l'allunyament dels seus fills. La infinita angoixa, causada per la derrota i el desarrelament de l'exili, sumada a una deficient alimentació, es va manifestar en un omnipotent insomni, que va trencar encara més la seva sempre precària salut. Es va lamentar de la dolorosa pèrdua soferta en l'ús i domini del castellà i del català (la seva llengua materna) a causa de la seva plena immersió en el francès. Va viure turmentada per la impossibilitat de dedicar-se plenament a la literatura, mentre hagués de atendre, sempre de forma molt apurada, a les necessitats econòmiques del pagament del lloguer i del manteniment dels seus dos fills.

El 29 agost 1959 moria el seu fill Frederic, que no es va recuperar de l'anestèsia aplicada a una intervenció quirúrgica d'escàs risc. Brutal paradoxa: el seu fill no va despertar, ella no podia dormir. Va posar a la seva filla en un pensionat de monges. Se sentia fracassada com a escriptora i va realitzar diversos intents de suïcidi. La veu del seu fill la cridava en els seus malsons. La seva autoanàlisi era tan profunda com sinistra. En les seves cartes explicava lúcidament que ella interpretava la boja revolta del poeta que refusa enfrontar-se a la realitat i s'evadeix, per tornar renascuda després de cada intent suïcida, amb més ànsies de viure que mai abans. Deia als seus amics que, en el record d'aquestes fallides temptatives, experimentava una satisfactòria rebel·lió absoluta contra l'opressió d'una vida carregada de sofriments.

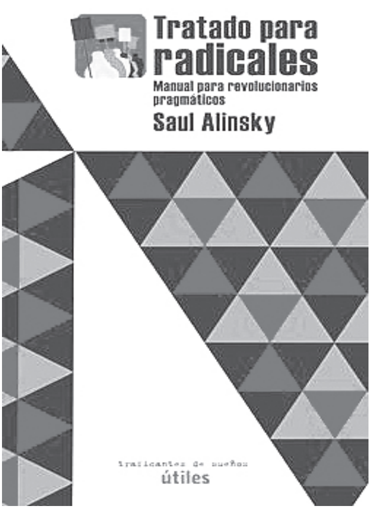
El seu company Georges Vila es desvivia per cuidar-la i protegir-la. Va morir l'1 de desembre de 1960 a causa d'una sobredosi de somnífers, després d'una horrorosa nit d'insomni, deliris i ansietat, que va acabar amb la ingesta de totes les pastilles que quedaven en el tub, amb el just i urgent objectiu de descansar. Les seves últimes paraules van ser: "Només vull dormir".

Van assistir a l'enterrament (6 de desembre) una trentena d'amics, entre els quals hi havia molt pocs espanyols o catalans, com Carmen Quintana. Gairebé cap d'ells l'havia conegut durant la seva època d'esplendor, en aquella Barcelona revolucionària, tan llunyana ja. La seva filla Claudia va ser recollida en un convent de monges, sense que els seus amics poguessin fer res per evitar-ho. Havia desaparegut, trencada, una de les dones més lliures, sensibles i brillants de la seva generació.

Abel Paz va impulsar immediatament una recollida de materials i correspondència entre els coneguts i amics d'Ada, amb vista a elaborar una biografia que mai va arribar a publicar. Aquesta nota biogràfica no hagués estat possible sense aquest excel·lent treball de recerca d'Abel Paz.

Llibres

Tratado para radicales
Manual para revolucionarios pragmáticos

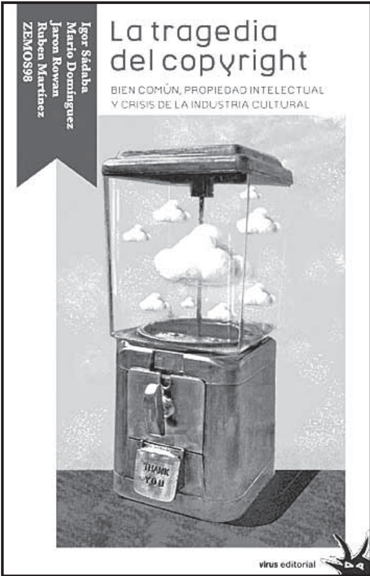

Saul Alinsky

Traficantes de sueños, 2013, 206 pàg.

Saul Alinsky (1909-1972) va ser un activista i pensador nord-americà, considerat el "pare" del community organizing, un corrent nord-americà d'organització comunitària. Saul Alinsky va tenir un paper protagonista tant en els començaments com en el primer desenvolupament d'aquesta branca de l'activisme nord-americà: va participar en l'organització dels guetos negres de Chicago i Nova York, va animar la constitució de les primeres fundacions i associacions del "organizing" i a partir de la seva experiència i de les seves reflexions va formar a centenars d'activistes.
Un grup de veïns protesta davant la porta del diputat de districte exigint major atenció per a la zona. Un grup de dones interromp el normal funcionament d'un centre comercial que no contracta llatines. Un grup de afroamericanos es dirigeix al barri ric de la ciutat amb la finalitat d'assenyalar als dignes propietaris de les infravivendes que habiten. Als EEUU, aquest tipus d'accions han estat desenvolupades des dels anys cinquanta pel moviment del "community organizing" (organització comunitària).
El 1971 va escriure Tratado para radicales amb la finalitat de condensar aquests sabers sobre com connectar amb la gent i com engegar tàctiques i campanyes divertides i sempre eficaces. Un llibre replet de consells pràctics sobre tàctiques concretes i formes d'entendre la comunicació i la mobilització, reune una col·lecció de metodos i suggeriments prágmaticas per a demostrar que amb organització sí es pot arrencar el poder als poderosos, que el nostre horitzó pot ser la revolució. "Aquesta fi en concret justifica aquests mitjans?". Aquesta és la pregunta clau que ronda el capítol d'obligada lectura "De mitjans i fins" del llibre de Saul Alinsky.
Aquest criminòleg, fill d'immigrants russos, causava temor entre el establishment local cada vegada que organitzava a una comunitat en alguna ciutat. Perquè aquesta és l'essència del llibre, donar eines als "organizers" perquè la gent s'empoderi. La seva influència en la història recent dels EEUU és notable, especialment en la ciutat on la seva activitat política va ser més gran: Chicago.
Aquest llibre de capçalera per a molta de l'esquerra alternativa nord-americana ha estat editat per fi en l'Estat espanyol, on la seva vida i obra és prácticamente desconeguda, per Traficantes de Sueños. L'actualitat d'aquest manual és absoluta malgrat que va ser escrit el 1971 així com les seves múltiples referències a la societat americana de l'època. Tota persona que alguna vegada s'hagi preguntat "Com organitzem el descontentament?" hauria de llegir aquest llibre, especialment en aquest moment destituient.
Una de les claus del llibre està en la paraula "comunitat", que ell entén necessitada d'un "organitzador" que generi poder entre les persones que han de treballar les accions. Mentre la gent se sent impotent i incapaç de fer alguna cosa referent a això, no té problemes, només una situació difícil: no es pot crear una situació de treball i col·laboració mentre les persones no puguin reconèixer en si mateixes una mínima capacitat d'acció. Així doncs Alinksy advoca per aquest treball que, com es diu avui dia, "empoderir".
El seu capítol dedicat a la tàctica el converteix en l'art de la guerra activista per excel·lència, recordant-nos que el poder no és solament el que tenim, sinó el que l'enemic creu que tenim o que el ridícul és l'arma més poderosa; així, es proposen tècniques tan imaginatives com utilitzar el racisme a favor dels moviments pels drets civils, per exemple omplint un centre comercial de negres per a assolir que siguin contractats com treballadors.
Saul Alinsky també té meridianament clar que per a assolir un canvi real s'ha d'arribar a la classe mitja perquè aquesta s'organitzi i deixi de ser el caldo de cultiu de l'ultradreta més retrógada. La reflexió sobre la disjuntiva entre mitjans i fins és molt necessària en aquests temps de escraches. Mentre que Stephane Hessel deia "Indigneuvos!" en el seu llibre-pamflet, "Organitzeu-vos!" és la tesi primordial d'aquest llibre de ràpida lectura però que deixa una petjada profunda en les ments dels seus lectors.

La tragedia del copyright
Bien común, propiedad intelectual y crisis de la industria cultural

Igor Sádaba, Mario Domínguez, Jaron Rowan, Rubén Martínez i ZEMOS98

Virus editorial, 2013, 152 pàg.

Els representants de les grans corporacions i de les indústries culturals parlen del model comercial, que durant l'últim segle ha hegemonitzat les formes de producció intel·lectual i creació cultural, com si es tractés d'un ecosistema tancat que hauria arribat als nostres dies de forma harmònica i desconflictivizada. Segons aquesta lectura, aquest suposat ordre natural, basat en els títols de propietat sobre obres fruit de processos creatius i d'investigació, es veuria avui amenaçat per la irrupció d'internet i de la cultura de la descàrrega i l'intercanvi associada a aquesta.
Però, com mostra La tragedia del copyright, aquest ha estat sempre un terreny de conflicte que afecta a béns comuns en camps tan diversos com la ciència, l'agricultura, la producció artística o la cultura popular. La història del copyright i dels drets d'autor està estretament associada als processos de desposesió, apropiació, privatització i comercialització del coneixement i la cultura, que han afectat tant a la saviesa ancestral de comunitats indígenes com a qui han dedicat la seva vida a la creació.
L'interès per l'explotació comercial dels sabers ha estat en tensió permanent amb el domini públic, l'accés obert al coneixement i, en última instància, amb els models de cooperació no basats en la competència.
Aquesta lluita entre allò comú i la seva privatització es troba avui davant una crisi de model, conseqüència de diferents factors: el pas a un segon pla de la còpia física; la construcció d'estructures d'intercanvi no basades en la compra-venda; la dissolució dels vells rols comercials en un terreny en el qual un mateix subjecte pot crear, produir, distribuir o consumir; o la constitució de "empreses del procomú" que situen el coneixement entre els béns comuns i qüestionen el concepte mateix de propietat intel·lectual. Realitats que també intenten captar i de les quals s'intenten apropiar els aparells industrials però que, en qualsevol cas, dibuixen un nou terreny de joc i de conflicte.

>> Revistes

ROJO Y NEGRO

Revista mensual de la CGT a nivell confederal, amb tota l'actualitat sindical i social, mobilitzacions, reflexió, etc, http://www.rojoynegro.info

NOTICIA CONFEDERAL

Revista de la CGT del País Valencià amb l'actualitat sindical i social, http://www.cgtpv.org/-Noticia-Confederal-.html

LA CABINA

Publicació mensual del Sindicat Federal de Telefònica de la CGT, http://www.cgt-sft.org/

BARRICADA DE PAPEL

Òrgan d'expressió de la CGT d'Andalusia amb l'actualitat sindical i social, http://www.cgtandalucia.org/Barricada-de-Papel

DES CARTES MAUDITES

I l'unionisme, què?

Carlus Jové i Buxeda

Que fins ara l'unionisme no hagi estat capaç de trobar espais on aglutinar-se que vagin més enllà de l'imatgeria retrògrada i, encara, franquista, del 12 d'octubre, o de la celebració de la Constitució el 6 de desembre, no ens hauria de fer pensar que 1) l'unionisme és tan sol un moviment reaccionari o de dretes, 2) que no hi ha espai per un unionisme de caràcter progressista, fins i tot d'esquerres o 3) que l'unionisme, enlloc de crèixer o estancar-se, minva.
En part, la creença que l'unionisme tan sols inclou elements conservadors i d'allò que en diuen "liberals" com puguin ser el PP, UPyD o C's és bastant infundada. Ningú dubta que el PSOE, a grans trets, és la segona força unionista actual després del PP, tot i que amb més matissos i amb algunes esquerdes internes que qüestionen la línia oficial.
Però això és tan sols una part de l'unionisme, tot i que en conjunt sigui la més nombrosa. Sectors minoritaris del PSOE defensen el dret a decidir, al marge de la seva postura sobre la independència. I si obrim una mica més la mirada veurem a gent que tenim encara més a prop, com puguin ser EUiA/IU, ICV o el gran espectre de partits de tradició comunista, sense oblidar tampoc CCOO i UGT, i observarem que hi ha un altre unionisme que aposta pel dret a decidir i que, fent més o menys soroll, defensa la unitat d'Espanya.
O potser algú pensa que els milers de persones que cada any surten al carrer cridant "España mañana será republicana" no són partidaris de l'unionisme? De fet, el més habitual és que a qualsevol de les manifestacions a les que assistim regularment hi hagi tant independentistes com unionistes (I a Castelló, on jo visc, ja us dic que la tenen molt grossa (la bandera española republicana, vull dir).
I fins i tot en cercles anarquistes m'atreviria a dir que l'unionisme és majoritari, tot i que no sempre s'expressi en termes que el facin reconeixible. Però tan sols faria falta revisar les actes de les miluna assemblees on s'ha plantejat la idoneïtat de la N de la CNT. Ho sé perquè he estat en alguna.
L'independentisme ha estat capaç de crear espais de trobada amplis i impensables fa uns anys perquè desafia part de l'ordre actual, i els espais de reivindicació, per alguna llei no escrita, aconsegueixen aglutinar amb més facilitat.
L'unionisme, en canvi, tot i que a voltes rebel, defensa un element important de l'ordre actual. Segurament li resulti més difícil generar un front ampli, però no dubteu que ser-hi, hi és, especialment fora de Catalunya i el País Basc.

Elena Longares, coordinadora de LesCat (Lesbianes a Catalunya)

“Ser dona i lesbiana pot comportar una doble discriminació”

“Hem de seguir demanant el dret a decidir sobre el propi cos, sobre la pròpia maternitat i sobre la pròpia vida”

> LA FRASE...

“L’augment de l’homofòbia a Europa és fruit de la nova ofensiva del patriarcat”

Josep Estivill

Nascuda a Barcelona, al barri de Sants, l’any 1983. Té estudis en Sociologia, tot i no acabar la carrera, i formació en Agent Comunitari de Salut i Drets Humans del Servei d’Atenció 900Rosa. Participa en moviments socials estudiantils i feministes. Coordina el grup de LesCat (Lesbianes a Catalunya). Col·labora i participa en activitats entorn la visibilitat de les dones lesbianes i bisexuals.

- Quines dinàmiques treballeu al col·lectiu?

El grup LesCat, Lesbianes a Catalunya, és un grup que forma part de la Coordinadora de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de Catalunya on hi participem dones lesbianes i bisexuals i treballem des d’un vessant activista com a feministes i part del moviment LGTB.

- La vostra lluita també és contra el sexisme?

La lesbofòbia es una forma específica d’homofòbia. Es tracta de l’aversió al lesbianisme o a les lesbianes i, per tant, va més enllà de l’homofòbia. La lesbofòbia te un doble component, ja que suposa aversió per les relacions amb persones del mateix sexe, però també pel fet de ser dona. Així, el fet que una dona pugui tenir una vida sense un home al costat és un doble complement. A més, considerem que té característiques pròpies, ja que la construcció social de la dona lesbiana comporta una sèrie de prejudicis i una idea en l’imaginari col·lectiu que no es correspon amb la realitat i que busca la “condemna” de la dona lesbiana. Si bé és cert que les dones hem estat menys presents en l’activisme del col·lectiu LGTB, no vol dir que no hagi existit; a diversos territoris existeixen o han existit grups que han treballat des de l’activisme LGTB, però també, des del feminisme i l’antisexisme. No obstant això, els nostres referents són menors que en el cas dels homes i, per tant, som un col·lectiu menys visible. Tal i com comentava, ser dona i lesbiana pot comportar una doble discriminació i, per tant, la visibilitat és més complicada, però el nostre espai l’hem de reivindicar nosaltres mateixes i moltes de les lluites del col·lectiu LGTB són i han de ser conjuntes. De fet el moviment LGTB també treballa contra els sexismes ja que l’homofòbia també és fruit del sexisme i de la construcció social dels rols de gènere.

- Treballeu el tema de la invisibilitat lèsbica al cinema...

La visibilitat de dones lesbianes i bisexuals és un dels principals àmbits d’actuació. En aquest sentit, hem elaborat un cinefòrum on repassem escenes de cinc pel·lícules que mostren el lesbianisme en diferents èpoques: “Noies d’uniforme” (1931), “La calúmnia” (1961), “Tomàquets verds fregits” (1991), “Antònia” (1995) i “Si les parets parlessin 2” (“Mujer contra mujer”) (2001).

El cinema ha estat i és un art molt important i reflecteix la construcció social de la nostra realitat i de l’imaginari col·lectiu. En el cas de les dones lesbianes i bisexuals pot potenciar referents, pot visibilitzar realitats, però també pot condemnar o invisibilitzar la vida de les persones. Podríem pensar que són les pel·lícules més actuals les que han donat més visibilitat a les dones lesbianes i bisexuals, però la realitat no és aquesta i amb el cinefòrum analitzem quina ha estat la visió que el cinema n’ha donat.

Fins als anys 90 existien poques pel·lícules de temàtica lèsbica o amb personatges clarament lèsbics, les poques que hi havia o els pocs personatges obertament lèsbics eren molt significatius de la realitat social. En alguns moments històrics es percebia una obertura, mentre que amb el codi Hays el cinema nord-americà va limitar aquesta producció de cinema lèsbic i les dones lesbianes i bisexuals quan hi eren, eren reflectides a través de personatges dolents, perversos, masculins, solters i malalts. Per això, el nostre cinefòrum s’anomena “(In)Visibles”, ja que analitza la invisibilització i la visibilitat, quan n’hi ha hagut i com ha estat.

- Comentem algunes de les pel·lícules del vostre cinefòrum? “Noies d’uniforme” és molt avançada al seu temps...

Tracta la sexualitat de les dones d’una manera molt natural i reflecteix la intimitat de les relacions en un internat de noies. L’enamorament entre noies és visible i tractat per l’entorn de l’escola com a quelcom natural. El personatge “dolent” és la directora i simbolitza l’autoritat que no aprova la camaraderia entre les alumnes ni la relació entre les professores, però no es condemna les relacions entre dones sinó la manca d’obediència. Realment costa de trobar una pel·lícula on es visualitzi la intimitat i les relacions entre les dones amb tanta naturalitat. A més, el final de la pel·lícula és molt significatiu.

- “Si les parets parlessin 2” reflecteix relacions entre lesbianisme i feminisme que, de vegades, han estat poc fluïdes. Quina és la vostra experiència?

En el nostre cas, com a grup, no només no hem tingut problemes, sinó que hi hem participat activament, ja que ens definim com a grup feminista. De fet, algunes de les integrants del grup han participat en moviments feministes o antisexistes. Aquesta pel·lícula l’hem volgut fer servir, per visualitzar, que de vegades el feminisme i el lesbianisme no han anat de la mà, però també que les mateixes activistes lesbianes que han estat discriminades des del feminisme, són les que, en la pel·lícula, discriminaran i jutjaran a una altra dona lesbiana per no ser com elles, de fet, per ser més masculina.

- Què s’ha de fer amb el patriarcat?

El patriarcat segueix formant part del nostre sistema, de la nostra societat i de les nostres vides. De fet, actualment ens trobem en una situació política i social on les polítiques més sexistes dels darrers trenta anys es posen en pràctica. Hem de tornar a demanar el dret a decidir sobre el propi cos, sobre la pròpia maternitat i sobre la pròpia vida. És, potser, la política més visible d’aquesta situació, però també, probablement, la més significativa. Si, a més, li sumem les directrius sobre la reproducció assistida que exclouen les dones solteres i les parelles de dones o la desaparició de l’assignatura d’educació per a la ciutadania, és clar que s’ha de seguir treballant.

De fet, l’augment de l’homofòbia arreu d’Europa és, també, fruit d’aquest patriarcat, per això és tan important l’accés a tràmit de la “Llei de drets de les persones gais, lesbianes, transsexuals i per l’eradicació de l’homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia”. Aquesta llei no només permet aplicar mesures en actes o actituds puntuals, sinó també pretén desenvolupar un treball de prevenció en tots els àmbits de la vida d’una persona i en totes les etapes vitals. Actualment, per tant, des del moviment LGTB també es treballa per una societat no patriarcal.

Trencar el silenci

Jordi Borràs

Diumenge 13 d’octubre a la nit vaig desvetllar-me espantat, no em podia creure que em comencessin a arribar missatges via twitter acusant-me de ser l’instigador d’una agressió produïda la tarda del 12 d’octubre a Barcelona. Primer va ser un tuit, després un altre (casualment provinents dels perfils oficials dels organitzadors de la manifestació feixista a Montjuïc) i poc després van arribar els insults i les amenaces. Tot plegat va desembocar, en qüestió de poques hores en un assetjament incessant, amb insults, acusacions falses i també, amenaces molt greus, algunes d’elles de mort. No he parat de rebre amenaces gravíssimes a través de diferents xarxes socials i comentaris de portals digitals. Desenes de persones m’estan amenaçant públicament d’apallissar-me, matar-me i exhibir les fotografies de com em quedi la cara un cop hagi rebut la seva visita.

El que va ser un tuit avisant a qui el pogués llegir perquè ningú s’acostés a una zona de Sants –no és cap secret que aquests grups actuen en colla per agredir de manera brutal i amb total i absoluta impunitat– va convertir-se, segons ells, en l’espurna que va provocar una baralla entre diverses persones.

Evidentment, la meva intenció no era altra que prevenir greus incidents tenint en compte que era més que conegut la intenció d’aquests grups feixistes d’anar de cacera durant el 12 d’octubre.

A ningú se li escapen les agressions gratuïtes que, periòdicament i com un degoteig macabre, es produeixen a casa nostra, algunes d’elles amb el resultat més esgarrifós, la mort: Guillem Agulló, Sònia Rescalvo, o l’enyorat Roger Albert, només són tres exemples a casa nostra de quan les urpes de l’odi seguen la vida de persones innocents.

Són el paradigma del feixisme, provocat i alimentat per qui ara, es vesteix amb pell de xai i es banya de victimisme sense cap mena de vergonya.

És per això que he cregut oportú i absolutament necessari que havia de denunciar aquests fets. I ho he fet sent conscient dels maldecaps que em pot portar.

Els camins de la justícia són lents i tortuosos però a voltes imprescindibles. Per dignitat, per deontologia i perquè no penso tolerar ni una sola amenaça més del feixisme que tants anys després del canvi de règim, encara impregna indubtablement la nostra societat.

He decidit trencar el silenci perquè el dia de demà pugui agafar la càmera amb el pols ferm i amb més força que mai per seguir enfocant, de forma precisa, les injustícies d’aquest país.

Podeu llegir l’article complet amb abundant informació a: http://foto.jborras.cat/post/64212455529/trencar-el-silenci